



Ex Libris Reverendi Patris Petro Kudetski.  
 Ord. Eremit. Camaldulens: Montis Coronae.

Ex Libris 9 Numeris  
 Rendi ~~Sancti~~  
 Canonici ~~Sancti~~  
~~Sancti~~

~~14 Officium~~ ~~Pere et Appostolice~~  
~~15 Officium~~ ~~Sancti~~

			13	5			
	11	26					
	<del>11</del>	<del>24</del>	11	27		22	5
			13	5			
					23	18	28
						5	19.
					15	19	16
			17	15	5	91	27
					13	91	27
					5	292	1
						10	20

MONITA  
GENERALIA  
DE  
OFFICIIS  
CONFESSARII

*5<sup>a</sup> Ad usum Diœcesis Argentin.*

Edita: Nunc jussu

CELISSIMI, ILLUSTRISSIMI,  
ET

REVERENDISSIMI DOMINI

ANDREÆ  
STANISLAI KOSTKA

IN ZAŁUSKIE

ZAŁUSKI,

EPISCOPI CRACOVIENSIS,  
DUCIS SEVERIÆ

Pro utilitate Diœcesis Cracovien-  
sis reimpressa

CRACOVIAE,

---

ypis. in Palatio Episcopali, Factore Dominico  
Rosenmüller. Annò 1753.

Bj. Mem. B. III. 4

✻ ( 3 ) ✻



# MONITA GENERALIA

DE  
OFFICIIS CONFESSARII.

CAPUT PRIMUM.

**C**Um Sacramenti pœnitentiæ adm-  
nistratio præ cæteris functionibus Ec-  
clesiasticis plûs difficultatis periculique  
habeat, majori etiam sollicitudine in  
id incumbant Confessarii, ut assequan-  
tur dotes, quæ ad tam sanctum, ac tremendum  
ministerium ritè pertractandum requiruntur, ut-  
potè districtam Deo pro animabus, quas incuriâ  
culpæque suâ perdidierint, rationem reddituri.

§. I. *Quæ esse debeant Confessarij doctes, antequàm ad Sacramenti hujus administrationem accedat?*

## PURITAS MENTIS.

**P**URAM imprimis conscientiam habeat, caveatque, nè mortifero peccatò inquinatus, aut censurâ Ecclesiasticâ, aliòve impedimentò irritus, ad Sacramentum hoc conferendum accedat, nè dum vulneribus aliorum medetur, ipse se telò peccati configat: imò verò ità sanctè vivat, ut pœnitentes non verbis solum, sed exemplis quoque ad virtutum Christianarum exercitia erudire possit, neque ejus dicta à factis ullò modò dissentiant: quantò enim magis, ipse omni virtute præcellentior erit, eò aptius fiet Divinæ bonitatis instrumentum.

Quò magis autem ad omnem vitæ bonitatem sese excitet, sæpè numero secum ipse tacitâ meditatione cogitabit, cujus vicem gerat, & quàm sanctæ sint suscepti ministerii sui partes.

## PURITAS INTENTIONIS.

**A**D audiendas confessiones non inani gloriâ, non turpis lucri cupiditate, non curiositate; non denique ullo humano affectu, aut gratiâ duca-

ducatur, fieri enim solet, ut qui istis rebus ducuntur, laxiores sequantur sententias, quibus poenitentes ad tribunal suum allieere conantur, adeoque perperam hoc tremendo funguntur officio, suntque in destructionem, non in ædificationem Corporis Christi, dum vulnera non curant, sed virulentiora efficiunt; quibus proinde illud Propheticum congruit: Væ! qui consunt puluillos sub omni cubito manûs, & faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis ad capiendas animas. *Ezech. 13.*

Sapè etiam divites pauperibus, 'viris' faminas, & senibus juniores præferunt, quibus proinde dicitur: Si personas accipitis, peccatum operamini, *Jac. 2. 9.* & ut alleetos sibi confervent, difficiles sunt in concedenda facultate, aliquandò alteri confitendi, ex quo accidit, ut, si resciverint personam sibi confiteri solitam, alteri fuisse confessam, verbis, & nutu ostendunt hoc sibi displicere, quod timidis valde periculosum est, & multorum sacrilegiorum causa.

## ZELUS ANIMARUM.

**A**NIMARUM salutem unicum intentioni suæ, laborique scopum præfigat, ejusque procurandæ immensò quòdam desiderio æstuet: innocentioribus & illibatis adhuc animis virtutis & perfectioris vitæ amorem, horrorem è contrarioque peccati instillet, sed junioribus imprimis

mis castitatem impensè commendet, & opportuna illius conservandæ remedia præscribat.

Peccatores è scelerum suorum sordibus abstractos ad pœnitentiam, Deique offensi amorem excitet: omnes ad veram pietatem, quæ in mandatorum Dei observacione consistit, instituat, parvi pendens quæcunque alia ambigua devotionis exercitia, si illa desit, secundùm illud: Deum time, & mandata ejus observa, hoc est enim omnis homo. *Eccle. 12.*

## ASSIDUITAS.

**I**N Confessionibus audiendis assiduum se præbet, neque difficilè planè ac morosò hóc labore licèt fatigatus desistat, sed & sui ipsius commodum & ingentem animarum messem perpendat, sibique illa Christi verba dicta fuisse meritò existimet: Posui vos, ut eatis, & fructum afferatis, & fructus vester maneat. Et illud: Ite & vos in vineam meam, & quod justum erit, dabo vobis. Et quem non moveant benignissimi Salvatoris exempla, qui siti, fame, æstûque pressus, oppida vicósque, animas lucraturus, circumcurabat, & ex longo itinere fatigatus sedebat supra fontem, mulieris peccatricis conversionem præstolatus.

Quare præstò semper sit Confessarius, ubi sancti hujus lucri spes aliqua affulget, & ad confessionem



tionem audiendam vocatus moras omnes abrum-  
pat, nè pœnitens tædiô affectus discedat, aut me-  
ritò saltèm suspicetur Confessarium invitum hoc  
in se onus suspicere, quæ suspicio, si semel de Sa-  
cerdote inter timidos imprimis aggresses percre-  
buit, omnem fiduciam animùmque erga illum ab-  
jiciunt.

## HUMILITAS.

**S**ACERDOS intimè & in corde suo humiliter  
de se sentiat, & tanquam in conspectu Dei  
cum reverentia, & timore sancto ministerium  
suum impleat, & animo usque adè se demittat  
sanctæque abjiciat, ut pœnitentes, quorum Con-  
fessiones auditorus est, meliores se putet, ne-  
minëmque, quibuscunque demùm peccatorum,  
aut paupertatis sordibus horrescat, contemnat aut  
à se rejiciat; quin potius cum Apostolo omni-  
bus se debitorem agnoscat, sed pauperibus ma-  
ximè, & abjectis in speciem hominibus, ut dice-  
re cum Christo, cujus personam agit, illud que-  
at: Pauperibus evangelizare misit me. \* Hanc  
verò internam sui ipsius abjectionem exterius  
demonstrabit vultu ad modestiam composito, mo-  
rùmque comitate ac suavitate singulari, quibûs  
pœnitentium animi quàm plurimùm conciliantur,  
fiduciæque miserorum mirum in modum erigitur.

\* Luc. 14. 18.

✻ ( 8 ) ✻  
SCIENTIA.

**C**ONFESSIONIS minister ea perspecta habeat, quæ ad Sacramenti hujus cum licitam, tum validam administrationem pertinent, quæque necessariam cum ipso Sacramento connexionem habent: sciat mortalia peccata à venialibus discernere, circumstantias peccati speciem mutantem evolvere: casus, quibus restitutionis obligatio conjuncta est, dignoscere: potestatis sibi concessæ limites, vim item ac rationem censurarum probè intelligat. Casus reservatos in promptu habeat, sciâtque quinam Jure Canonum summo Pontifici, quinam Episcopo Diocesano reservati sint: Contractuum item varietatem, numerum ac speciem impedimentorum matrimonii non ignoret, de quibus omnibus Theologos morales consultet.

PRUDENTIA.

**P**RUDENTIA singulari, intelligentiâque propè divinâ præditus sit, quâ possint in tanta ingeniorum varietate, uniuscujusque poenitentis naturam, indolémque cognoscere, & congruis quemque verbis ac rationibus à vitiis abstractum ad amplectendas Christiani hominis virtutes movere, varios etiam spiritus discernere, intimas conscientiarum latebras perscrutari, peccatorum causas effectusque detegere, detectisque

que mederi. Hæc verò cum virorum doctissimo-  
rum, & sanctorum Patrum assidua lectione, me-  
ditationeque, tum præxi Sacramenti hujus conti-  
nuâ, sed imprimis crebrâ sancti Spiritûs invo-  
catione, familiarique cum Deo colloquiò asse-  
quetur.

## TACITURNITAS.

**S**ecreti Sacramentalis sit tenacissimus, neque  
verbò vel signò, vel aliò quòvis modò pro-  
dat aliquatenùs peccatorem, quòd si prudentiori  
consilio indigerit, illud absque expressione per-  
sonæ, & ità cautè requirat, ut nè vel levissima  
suspicio oriri possit. *Conc. Later. 4. c. 21.*

Extra tribunal pœnitentiæ sit etiam discretus &  
cautus erga ipsum pœnitentem, nè peccatorum  
ipsius memoriam habere videatur, vel ea ipsi ex-  
probrare vultu aspero, aut aliò quòvis modò.

Si occurrat necessitas dandi aliquod consilium  
pœnitenti circa peccata in confessione audita, i-  
psum prudenter inducat, ut ad tribunal de novo  
accedat, ibique præviâ veniâ liberè concessa hunc  
admoneat de iis, quæ oblitus fuerat edicere in  
instanti Confessionis. Alia agendi ratio pluri-  
bus redderet onus Confessionis odiosum.

Seriò etiam attendat, nè incautis laudibus san-  
ctitatem & devotionem quorundam pœnitentium  
effrens, contra alios, de quibus tacet, suspiciones  
perversas generet.

Testi-

Testimonia Confessionis audita, ita scripto tradat, ut nullum appareat discrimen inter poenitentes, quo possint dignosci, quinam absolutionem receperint, quinam non receperint.

Sciat Sigillum Confessionis vim habere non tantum respectu peccatorum & personae poenitentis, sed etiam complicitum, sive poenitens poterit suum confiteri peccatum sine expressione illius, sive non, complices proderet Confessario nefas & Religioni scandalum. *Syn. Col. an. 1280. c. 8. lit. de poenit.*

## FORTITUDO.

**D**EI locum tenere se sciat, omniumque cujuscumque ordinis ac dignitatis tribunali suo se sistentium judicem se agnoscat. Quare nullius aut gratiam, aut auctoritatem, aut favorem, aut amicitiam impediri se sinat, quominus poenitentem pro gravitate criminis, aut objurget, aut illi absolutionem deneget, differatve, vel convenientem satisfactionem injungat: neque importunis precibus, fletibusque poenitentis pollicitationibus abduci se a sententia sua patiat, tametsi magna inde sibi incommoda, atque ipsam etiam mortem instare cerneret: neque quid alii Confessarii officii sui pravaricatores agant, consideret, sed quid sibi pro morbi inveterati curatione cum poenitente agendum sit, coram Deo perpendat, & sequatur.

§. 2. *Quid Confessario agendum, dum ad confessionale accedit?*

**A**D tribunal pœnitentiæ accessurus Divinam opem breviuscula saltẽm precatione in ipso pœnitentium conspectu imploret, quò majorem Sacramento venerationem, sibi que existimationem apud pœnitentes conciliet, & Divinum lumen in re tam ardua, & periculosa sibi propitium reddat. In Ecclesia non autem in privatis aedibus confessiones audiat, nisi causa necessaria dispensaret. Superpeliciò indutus sit, ac biretò tectus.

Sedes confessionalis sit in patenti & conspicuo Ecclesiæ loco, non in obscuro aut sacelli angulo, maximè cum faminas audit, quas non nisi intrà confessionale & ad latus, cradibusque interjectis audiat, vultum oculosque linteò albo ac mundò tegat, neque stans, sed sedens, ut iudicem decet, & audiat & absolvat, cujuscumque demùm ordinis ac dignitatis sit pœnitens.

§. 3. *Quid in ipso Confessionis contextu Confessario sit agendum?*

**D**UM Confessiones audit, non aliò neque oculis, neque mente vagabitur, prætergredientes nunquam aspiciat, neque etiam confessionale

nale ingressuros curiosus intueatur ; sed ad pœnitentis confessionem attentus erit, illiusque peccata intimè dolebit, memor sanctissimorum Patrum ac præsertim Beati Ambrosii, qui pœnitentium peccata audiens lacrymas perpetuò profudit.

Nullò penitus signò circumstantibus suspicionem moveat, se sceleris cujusdam à pœnitente depositi atrocitate moveri ; quare ab omni manuum gestu, humerorum contractione, vocis contentione abstinèat : nullos gemitus aut suspiria emittat, quæ audiri à pœnitente possint, ut potè quæ maximè offendere, ac perturbare pœnitentem soleant.

Neminem spernat, aut asperius alloquatur, neque tædiò affici se, aut impatientis animi motibûs abripi, ullò signò prodatur. Sed si quid molestiæ & indignationis plebeiorum hominum rusticitas crassitiésque afferet, id totum intrà paternæ charitatis viscera contegat, memineritque talium esse regnum Cœlorum, tales Christo præ exteris acceptos fuisse, laborémque his impensum nulla amoris proprii labe corrumpi.

Quantâcumque pœnitentium copiâ obsideatur, nullius confessionem urgeat, maximè cum pœnitentem tenerioris conscientiæ anxietatibûs laborare, aut memoriâ vacillare eognoverit : præstat enim, ut pauciores ritè, & eâ, quâ par est, patientiâ audiat, quàm ut plures audiendo obiter & perfunctoriè officio suo fungatur ; exiguum enim fructum ex confessione sic deperata,

ta, & nullum planè spirituale gaudium referet  
pœnitens, quin & manifesto sacrilegii periculo  
exponitur.

Quòd si tamen pœnitens longiùs extra mate-  
riam confessionis vagaretur, moneri cum chari-  
tate poterit, ut omiſſis ambagibùs & narrationi-  
bùs ad rem non pertinentibùs, sua ſolummodò  
peccata cum neceſſariis circumſtantiis declaret,  
quò citiùs confessionem abſolvat, & aliis locum  
cedat.

Aliorum Confessariorum praxim coram pœni-  
tente non facile carpat, niſi ad pœnitentis cor-  
rectionem id neceſſarium duceret, puta, ſi ab-  
ſolutio ab aliis conceſſa nulla fuiſſet, anſanque  
præbuiſſet pœnitenti in ſuo peccato perſeveran-  
di, aut ſi contra juſtitiam quid ab aliis deciſum  
fuiſſet, quòd nocere pœnitenti poſſet, in quibus  
tamen caſibus error in pœnitentem potiùs, quan-  
tùm fieri poteſt, quàm in Confessarium refun-  
dendus videtur.

---

CAPUT SECUNDUM.

DE

INTERROGATIONIBUS.

§. I. *Quòd Confessarius aliquoties in-  
terrogare debeat pœnitentes, & quos?*

CUM oporteat à pœnitentibus omnia peccata  
mortalia, quorum poſt diligentem ſui diſ-  
cuſſio-

cussionem conscientiam habent, \* in confessione recenseri, etiamsi occultissima illa sint, easque circumstantias aperiri, quæ speciem peccati mutant, & secundum opinionem probabiliorem, quæ peccata multum aggravant, plurimi verò penitentes, aut ex defectu discussionis debitæ, aliqua peccata in confessione prætermittant, aut ex pudore celent, aut ex cæcitate culpabili ignorent, aut ex malitia detegere detrectent, aut circumstantias silentiò involvant, dubiisque fucatisque verbis ita involuta proponant, ut nec numerus, nec species, nec gravitas illorum cognosci possit, consequens est, ut Confessarius aptis quibusdam interrogationibus defectum penitentium suppleat, aliàs nec remissionis, aut retentionis sententiam pro qualitate peccatorum pronuntiare, nec æquitatem in pœnis injungendis servare, nec pro morbi ratione salutarem medicinam adhibere posset; more ergò periti medici diligenter inquirat, & peccatoris circumstantias & peccati. *Con. Lat. 4. c. 21. \* Conc. Trid. Sess. 14. c. 5.*

In hunc finem varias peccatorum circumstantias scire debet: aliæ enim conferunt primam speciem moralem actui, id est actum bonum, vel indifferentem reddunt malum. Aliæ mutant speciem, seu novam aliquam malitiam distinctæ speciei conferunt, ut si quis fornicetur cum conjugata, est enim adulterium: aliæ peccata multiplicant, ut si quis homicidium committat prop-  
ter



ter furtum, sunt enim duo distincta peccata, homicidii scilicet & furti. Aliæ non mutant speciem, sed augent vel minuunt, ut est in furto materiæ quantitas, de inadvertentia rationis plena, vel modica. Nam hæc omnia possunt facere, ut actus vel mortalis, vel venialis habeatur.

Circumstantiæ verò ad septem capita revocantur, quæ vulgatò versiculò comprehenduntur.

Quis, quid, ubi, quibûs auxiliis, cur, quomodo, quandò.

Quis, dicit personam peccantis; quid, quantitatem; ubi, locum; quibûs auxiliis, media, ut si rebus sacris ad malum usus sit. Cur, finem ab actione diversum; quomodo, modum, si liberè, deliberatè, advertenter; Quandò, tempus, quò commissum est peccatum.

Non sunt autem omnes indiscriminatim personæ interrogandæ, sed eæ tantùm, quas peccatum suum non declarare probabiliter existimat: tales sunt, qui rarò consententur, magnisque periculis ac tentationibus sunt expositi: vel qui ea consententur peccata, quæ plerumque alia sibi annexa habent, aut ex aliis, quæ declarata non sunt, originem ducunt.

Personæ verò, quæ sæpiùs & nonnisi leviora peccata consententur, si aliundè satis pollere ingenio videntur, interrogandæ non sunt, nisi fortè circa quædam statûs & conditionis officia, in quibus delinquere optimi etiam quandoque solent.

§. 2. Quando & de quibus interrogare pœnitentes Confessarius debeat?

1. **I**N ipso confessionis exordio interrogandus est pœnitens, quandonam ultima vice confessus fuerit? an sacramentalem absolutionem receperit? an pœnitentiam impositam adimpleverit? ut exinde de numero peccatorum, deque interno peccatoris statu judicare Confessarius possit.

2. Interrogandus est de conditione sua & officio, nisi aliundè Confessario notus sit. Dum verò de statu inquirat, nullam nominis, aut familiæ, domicilii, aut patriæ mentionem faciat, neque extra materiam peccatorum in confessione versabitur Confessarius.

3. Nè à pœnitentibus nomina eorum, cum quibus peccaverunt, inquirat, vel circumstantias, quibûs possint nomina eorum sciri; imò districte inhibeat confitentibus, nè peccata aliorum confiteantur, \* aut nomina complicitum exprimant, nisi peccati circumstantia talis sit, quòd aliàs non possit confiteri peccatum. *Synod. Ne-mausensis an. 1284. tit. de pœn. \* Synod. Colou. an. 1280. rit. de pœn.*

4. Pœnitentem priùs non interrogare incipiat, quàm ipso pro ingenii facultate, id quod habet in conscientia, expromserit, quantumvis rudis & ignarus appareat, cum Sacerdotis interroga-

rogatio & inquisitio adjungi tantum debeat ad  
supplendum defectum poenitentis.

Timendum enim, ne si accusationem poeniten-  
tis, Confessarii praecederet inquisitio, huic con-  
fidens peccator, deinceps conscientiae suae dis-  
cussionem negligeret, & ita sibi ipsi ignotus,  
Sacerdoti etiam interroganti sua non posset ma-  
nifestare peccata.

Docendi sunt ergo etiam rudes, & plebeji u-  
tilem quemdam modum faciendi conscientiae suae  
examen, ut illam, qua poterunt diligentiam, ex-  
plorent, se ipsos accusent. Qui enim pravio  
examine, in specie & sigillatim peccata sua co-  
gnoscent, vehementiori antea vitae odio & de-  
lictorum detestatione ad gratiam absolutionis  
disponentur. Levior cura, & aliquando nullus  
erit dolor peccati, cujus est momentanea reco-  
gitatio in tribunali poenitentiae tantum, & ad in-  
quisitionem Confessarii.

5. Cum numerus peccatorum in peccatis, ma-  
ximè mortiferis, sit exprimendus, & causentur  
nonnunquam poenitentes legem hanc duram &  
impossibilem videri, aliquot hic observationes ad-  
jicimus, quibus munitus Confessarius, viam ip-  
sis eo in negotio praere ac complanare possit.

Si verus occurrat numerus & certus, is om-  
nino exprimendus est, nec major, nec minor;  
facile autem in gravioribus culpis & actibus ex-  
terioribus, vel levi examine redibit in memo-  
riam.

Si alius occurrat, qui probabiliter judicatur \* ad verum accedere, is etiam sufficiet, ac licet peracta confessione recordaretur pœnitens veri ac certi numeri, non debet esse anxius de illo iterum in alia confessione aperiendo, sed liber erit ab illa obligatione per illum numerum probabilem ante expressum. At si tanta esset in numero differentia, ut Confessarii iudicium, exinde notabiliter mutandum videretur, pœnitens teneretur confiteri verum numerum, si postea recordaretur. \* *Rit. Paris. an. 1697.*

Si pœnitens nequidem apud se constituere possit quoties aut præcisè, aut etiam circiter, in tali specie peccaverit, dicat saltèm quanto tempore in ejusmodi peccati consuetudine vixerit, atque eo toto tempore, quoties in mense, hebdomada, vel die in illud labi solitus sit, an non etiam aliquo tempore frequentius, aliò rarius in id inciderit: quod totum faciliùs animò repetet, qui occasiones, quas habuit in eo peccato perseverandi, personas quibuscum versatus est, in memoriam revocabit.

Denique si res sit cum iis, qui diu & magna cum salutis incuria in iis præsertim peccatis, in quæ lapsus, lubricus & frequens est, inordinantur, ut sunt peccata carnis præsertim sola cogitatione admissa, & alia id genus, quæ ex habitu non retractato obrepere solent, ità ut recitare quidem illi possint, quoties circiter intra singulos dies, hebdomadas, menses, talia peccata

cata admiserint, nec quamvis dicant, quæ satis apud audientem aliquam possint facere fidem, si saltèm respondeant, quanto tempore ità fuerint comparati, ut ad quamlibet occasionem in ea præcipites ruerent, ut tandem intelligat Confessarius, quàm infixi sint in limo profundi, & de statu animæ ipsorum aliquod possit facere iudicium. Multa autem oportet tradere misericordix Divinx, delicta enim quis intelligit.

At conveniens est pœnitentes, qui rariùs confitentur & variis peccatorum speciebus sunt obnoxii, diversis vicibùs audire, ut possint diligentius conscientiam suam examinare, experientia enim docet multos, dum interrogarentur in tribunali, nullius peccati conscientiam habuisse, qui tamen revertentes post aliquot dies, plura confessi sunt.

6. Doceat pœnitentem peccata dubia ut dubia, sive dubium sit de admissio peccato, sive de gravitate ipsius, ea verò quæ sunt certa, \* ut certa esse declaranda, nec ipsi licitum esse confiteri peccata, quæ non comisit. \* *S. Thom. suppl. q. 6. art. 4.*

7. Nè interrogationibùs pœnitentem in sui accusatione perturbet, sæpè enim subsequentiùm peccatorum oblivionem induceret. Excipe tamen quatuor casus.

Imus Quando pœnitens ex aliquo peccato ad absolutionem indispositus iudicatur; moneatur ea de re dilatum iri absolutionem, nec opus esse,

se, ut ultra pergat : quod si tamen ipse non ob-  
stante hac admonitione ulterius pergere, totam-  
que confessionem absolvere optaret, audiendus  
est, quia cognito ipsius animæ status, Confessa-  
rius melius eum juvare in Domino poterit, ip-  
seque pœnitens sic promptior redibit, confessio-  
nis obice jam sublato.

2<sup>us</sup> Si declararet pœnitens se in priori con-  
fessione non fuisse absolutum, causam sciscitatus  
Confessarius, interroget, an ab eo tempore se  
emendaverit? si respondeat quod non, licet non  
sit vera hujusmodi pœnitentia, admitti tamen de-  
bet ejus confessio, \* & salutaribus monitis ad  
horrorem peccati inducendus, ipsique pœnitentia  
salutaris injungenda. \* *Alex. 3. l. 5. decr. tit.*  
38. c. 5.

3<sup>us</sup> Quando pœnitens confessionem suam in  
charta descriptam legit; tunc, si quid ambiguum  
aut suis circumstantiis non satis vestitum occur-  
rit, citra ullum periculum interrogari poterit.  
Nec tamen patiatur pœnitentem, qui potest ver-  
bò confiteri, in tantum scripto, Confessariò ipso  
legendo facere, licet sit in præsentia Confessarii;  
\* servandus est enim communis Ecclesiæ usus ore  
proprio confitendi, nec absque peccato immuta-  
ri potest, nisi fiat impossibilis. \* *Sylvius in suplo.*  
q. 9. *Concl. 2.*

4<sup>us</sup> Cùm restitutio facienda est, de illius ob-  
ligatione statim instruat pœnitens, nè ea de re  
ipsum commonefacere in fine confessionis Con-  
fessa

Confessarius obliviscatur, & sic poenitentem malè securum à se dimittat: sunt enim, qui falsò sibi persuadent, nullam esse restitutionis obligationem, ubi ea de re in particulari non sunt admoniti.

Quando confessio est longior, & peccatum occurrit grave, de ipsius numero, specie, ac circumstantiis, interrogetur poenitens, si iudicet Confessarius se in fine confessionis oblivisci, posse talis interrogationis.

Reprehensiones verò omnes & objurgationes prorsus ad finem usque remittat, fieri enim solet, ut propter intemptivas huiusmodi increpationes poenitens perturbetur, & eorum, quæ adhuc memoria tenebat, obliviscatur, aut pudore suffusus, vel diminuat vel omninò celet peccata.

§. 3. *Quomodò interrogandus sit poenitens?*

**M**AGNA hic prudentià opus est, ut Confessarius eliciat ex poenitente, quæ ille vel culpabiliter ignorat, vel fateri erubescit, qui enim malè agit, odit lucem.

Itaque verbis Confessarius utatur humanissimis, & in animum sese poenitentis insinuet, ejusque fiduciam excitet. Igitur cum peccatum ab eo audierit grave, aut si cum fundamento suspice-

tur ab eo admissum. 1. Lapsus, eorumque numerum ac speciem inquiret, incipiendo à cogitationibus voluntariis, proposito deliberato, verbis, operibus. 2. Causam illius peccati, propensionem scilicet, ejusque diuturnitatem, occasionem, & habitum. 3. Effectus illius, sunt enim quædam peccata quasi fontes, ex quibus alia scaturiunt, ut sunt peccata capitalia.

Circa materiam sexti ac noni præcepti prudens imprimis cautusque erit Confessarius, cum propter multiplices peccati hujus species, variósque perpetrandi illius modos, & innatum pœnitentibus illius declarandi horrorem, tum propter summum & pœnitentis & ipsiusmet Confessarii periculum: Ille nè incauté interrogatus discat, quod ignorabat, & scandalum patiatur; iste nè curiosius sciscitando in laqueos ipse incidat diaboli.

Quare diffidat sibi ipsi Confessarius salutis suæ ac castitatis amans mentemque ad Deum identidem elevans Divinam exposcat opem, & purissimæ Matris castissimique ejus Sponsi, nec non Angeli tutelaris patrocinium imploret; dein, si necessitas exigit, non nisi pedetentim & quasi per gradus, intimos conscientiæ sinus latebrásque perscrutetur; verbis utatur iis, quæ Sacerdotalem sanctitatem deceant, atque adeò commodis interrogationes suas circumloqui nitatur, ut pœnitentis verecundiam non offendant. Sensim à cogitationibus simplicibus ad morosas, à morosis ad



ad desideria, à desiderijs levibus ad consensum, à consensu ad actus minùs peccaminosos, & si illos fatentur, ad magis criminosos ascendendo.

Cùm in iis speciem peccati & circumstantias, quæ multùm prægravant, satis intellexerit, ulterius nihil studeat inquirere. Illud etiam diligenter observet, in hae materia ulterius inquirendum non esse, ubi pœnitens ad propositam quæstionem negativè respondit: non enim in hoc peccato homo derepentè fit pessimus, sed ab imis incipit, & à levioribus ad graviora gradatim solet descendere.

Quod si meritò suspicetur Confessarius, pœnitentem præ pudore eloqui non audere, quæ commisit, nè nimis urgeat sciscitando, sed si post binam aut ternam interrogationem elicere nihil potuit, ad peccata materiæ omninò diversæ se conferat, dein rursus ad scopum suum capta occasione redibit, sicque sapiùs factitando, & sibi ipsi consulat, & faciliùs a pœnitente rei veritatem ediscet.

Dum verò interrogando circa hanc materiam, unum aut alterum peccatum elicuerit, caveat sibi, nè objurget pœnitentem, aut indignationis quædam signa præbeat, certissimo enim sacrilegii periculo pœnitentem exponeret. Quin potius innatum turpissimi hujus peccati declarandi horrorem, & puerilem existimationis suæ apud Confessarium perdendæ timorem eradicare pro viribus tentabit, animùmque pœnitentis his aut similibus

libris verbis eriget; Christus, frater mi, & Dæmon cor tuum expetunt; ille; ut peccata tua fatearis ad salutem; iste, ut celes ad damnationem: quem è duobus præferendum putas? nè pudeat ergò fateri, quod deliquisti: labi infirmitatis est, perversæ verò naturæ, nolle resurgere. Quantumvis atrocia narres, audivi atrociora: omnes peccatores sumus, & egemus gratiâ Dei; Sancti ipsi ceciderunt, sed falsi sunt infirmitatem suam, sed pœnitentiam egerunt. Peccata tua confitendo, Deo & Angelis gratum facies, me voluptate mirâ, afficies, & tu ipse pondere tantò depositò quantam lætitiâ, quantam animi tranquillitatem senties! de Dei bonitate nè dubites, ipse enim te vocat ad pœnitentiam, ipse te oviculum suam quærit, nè dæmoni in prædam cedas.

Magnum etiam tollendi falsi pudoris remedium est, pœnitentem ante Sanctissimum Sacramentum dimittere precaturum: suggeratur illi, si rudis sit, una aut altera precatiuncula jaculatoria, inibi sæpius repetenda, v. g. nè permittas Domine, ut sacrilegam confessionem faciam: dirige Domine cor ac linguam meam, ut ritè, & sincerè confitear peccata mea &c.

Potest etiam unus, aut alter dies ad conscientiam enucleatiùs examinandam eidem præscribi, ut animum intereà suum contra timorem obfirmare possit.

Aliud prætereà medium, ad eliciendum peccatorum in luxuria commissorum numerum, per-  
opor-

oportunum habetur, præsertim in puellarum, ac  
feminarum, quæ verecundioris sunt ingenii, con-  
fessionibus adhibendum, cum scilicet Confessâ-  
rius numerum justò majorem suggerit, sic enim  
pudor minuitur, & justus numerus declaratur.

Peccata verò quæ in damnum cedunt aliorum.  
majori curâ perscrutetur, ut sunt contractus u-  
surarii, & fraudulentæ pecuniarum, frumento-  
rum, pecorum, agrorum, aliarumve rerum lo-  
catio, usufructus, hypothecæ & oppignorationes.

§. 4. *Peccata quædam magis particu-  
laria, circa quæ pœnitens interro-  
gandus est?*

## CIRCA FIDEM.

**A**GRETTES senio confecti, ancillæ ac famu-  
li, pecorum pastores, & crassioris ingenii  
homines, pauperes, maximè vagabundi, inter-  
rogandi sunt circa articulos fidei ad salutem sci-  
tu necessarios. An sciant & intelligant saltèm  
quoad substantiam articulos Symboli Apostolici,  
quò Ecclesia utitur, non sufficit enim eos se-  
mel credidisse. *prop. C. 5. damn. ab Inn. II.*

Pœnitens, qui hos ignorat interrogandus, num  
aliàs de sua negligentia & culpa fuerit à Con-  
fessario admonitus, tunc enim si pro modulo di-  
ligen-

ligentiam non adhibuerit, tandiu illi differatur absolutio, donec huic officio satisfecerit; quod si nondum admonitus fuerit, absolvatur quidem, sed de supradictis, prius ut poterit, instruatur. Meminerit tamen Confessarius, quod agrestes & crassioris indolis homines sæpe norunt, quod explicare non valent.

Habitudinarii & præ cæteris ebriosi, impudici, usurarii, multum hæere solent circa quosdam fidei articulos, qui perversis hominum cupiditatibus magis adversantur, ut est infernus, iudicium extremum, Dei providentia &c. quare interrogandi, num de his articulis dubitaverit cum advertentia, aut omnino contrariam sententiam habuerint;

## CIRCA SPEM.

**I**NVETERATI peccatores, aut de Divina misericordia dubitantes, facile desperant, aut è contra eadem ad liberiùs peccandum, sæpe abutuntur: ex utroque genere periclitatur eorum salus, desperatione & præsumptione temerariâ. Contra eum, qui falsa spe periclitatur, dicit Spiritus Sanctus: nè tardes converti ad Dominum, neque differas de die in diem, subitò enim veniet ira illius, & in tempore vindictæ disperdet te; at his, qui desperatione pereunt, dicit: In quacumque die iniquus conversus fuerit, omnes iniquitates ejus obliviscar.

Pauperes, calamitosi, arumnis variisque doloribus, ac diuturnis morbis vexati, interrogandi quid de Divina erga se providentia senserint, num murmuraverint contra illam, aut nullam esse existimaverint, & ad Deum per orationem confugere neglexerint: ignis enim accensus est in Jacob, & ira ascendit in Israël, quia non crediderunt in Deo, nec speraverunt in salutaris ejus. *Pf. 77. v. 21. 22.*

## CIRCA AMOREM DEI.

**A**N actus amoris Dei aliquoties saltè elicerint; docet enim Innocentius II. \* eum peccare mortaliter, qui actum dilectionis Dei semel tantum in vita eliceret, & præceptum charitatis erga Deum obligare per se ad actus amoris Dei aliquoties eliciendos. Licet terminus hujus obligationis definiri præcisè nequeat, tales actus ità frequenter producere convenit, ut huic præcepto satisfacere possimus. Potest pœnitentis negligentiam supplere Confessarius, ipsum interrogando, antequam absolutionem impertiatur, num Deum diligat super omnia; &c. *Prop. 5.*

At nè pœnitens in solo affectuoso actu quiescat, affectum affectu probandum esse doceat, nam mandatorum Dei observatio, verum est ac genuinum amoris hujus signum, quin & effectus;  
juxta

juxta illud: Qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me. *Joan. 14. 21.*

## CIRCA RELIGIONEM.

**A**N manè & serò eâ, quâ par est, reverentiâ preces Deo persolvant, pœnitentes suos Confessarius interrogabit; plerumque enim aegrestes, labore diurno, vigiliisque nocturnis fatigati, pecudum more lectum petunt, eodemque modò ex illo resurgunt, aut in lecto jacentes & semisopiti quasdam preces deproperant; quibus utiliter satisfactionis sacramentalis locò injunget Confessarius, ut per aliquot menses eas preces genibus flexis quotidie persolvant, neque lassitudo aut operis quæcunque instantia eos dispenset, quominus exiguum saltèm tempus in genua provoluti tam sancto exercitio impendant, suosque, si Domini sunt aut patresfamilias, ad idem faciendum, & verbò & exemplò compellant.

Ad Religionem pertinet emissâ vota persolvere: cum voveris Domino Deo tuo, non tardabis reddere, quia requiret illud Dominus Deus tuus, & si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum. *Deuter. 23.*

Votum autem est promissio deliberatè Deo facta, de aliquo meliori bono, cum intentione ad id se obligandi; promissio procedit ex proposito

sito faciendi, propositum aliquam deliberationem præexigit; hinc qui indeliberatè & sinè advertentia vovent, ad nihil tenentur, non sunt enim propriè vota.

Dicitur, de meliori bono; unde votum, quò perfectius bonum impeditur, nullum est: ut si quis voveret matrimonium contrahere.

Aliud est absolutum, quod statim obligat; aliud conditionatum, cujus obligatio pendet à conditione, quæ si non evenerit, nullum est.

Aliud est reale, quò vovemus aliquid extra nos, ut eleemosynam dare pauperibus; quod, defuncto vovente, transit ad hæredes, qui tenentur eleemosynam votò promissam dare. Aliud est personale, quò vovemus servitium aliquod personale, v. g. preces fundendas &c. Illud personam voventis tantùm spectat, & hujus morte extinguitur. Aliud partim reale, partim personale, quò non solum servitium aliquod personale, sed etiam rem aliquam exteriorem promittimus; cujus obligatio, in quantum reale, transit ad hæredes.

Irritare vota seu annullare, proprium est eorum, sinè quorum voluntate & consensu valida esse nequeunt, nullus enim potest per promissionem se firmiter obligare ad id, quod est in potestate alterius.

Commutare verò aut dispensare, ad Summum Pontificem & ad Episcopos pertinet: quinque sunt vota Summo Pontifici reservata, votum  
per-

perpetuæ castitatis, ingrediendi religionem, peregrinationis ad limina Apostolorum, ad S. Jacobum in Compostella, & in Jerusalem non devotionis tantum, sed auxilii præstandi causâ Christianis terræ sanctæ. Reliqua vota sunt Juris Episcopalis. Sacerdotes, quibus vota commutandi potestas datur, illa aut in majora, aut in magis Deo grata, aut certè æquè pia Deoque grata opera commutent, rationemque habeant in illa commutatione, aut laboris aut impensarum in solutione voti à pœnitente subeundarum, hæcque fiant sinè præjudicio tertii.

Ut prædicta quinque sint Papæ reservata, debent esse absoluta & certa; in dubiis enim & conditionatis, ante ad impletam conditionem dispensare possunt Episcopi. Convenit etiam ad ipsos remittere reos votorum certorum & absolutorum, ipsorum enim est dijudicare, qui remittendi sunt ad Summum Pontificem, & cum quibus possunt dispensare; quod ipsis competit, cum non est facilis recursus ad Summum Pontificem, aut cum ex dispensationis dilatione imminet famæ, vitæ, aut animæ periculum.

Sedulò caveat Confessarius, nè pœnitentes, præsertim mulieres, temerè vota emittant, maxime castitatis; tantum absit, ut aliqua ab ipsis exigant, vel etiam juramenta, aliàsve promissiones, etiam de fugiendo peccato, quæ novum vinculum adjiciant.

Religio etiam personis, rebus, locisque Deo  
lacris



facris honorem reddendum præcipit, at secundum  
 diversam rationem sanctitatis rerum, locorum &  
 personarum, in quas peccatur, necesse est quòd  
 sacrilegii gravitas distinguatur, tantò enim est, gra-  
 vius, quantò persona, locus aut res sacra, ma-  
 jorem obtinet sanctitatem.

## CIRCA PRÆCEPTA DE- CALOGI.

**D**OCET Sanctus Carolus eos, qui rationis u-  
 sum attigerunt, teneri sub reatu peccati mor-  
 talis scire Dei & Ecclesie præcepta, quæ sub pec-  
 cato mortali sunt observanda, quæque in scholis  
 doctrinæ solent comparare.

### PRIMUM PRÆCEPTUM.

**C**ULTUM Deo debitum præscribit, qui in fide,  
 spe, & charitate consistit. Vetat idolola-  
 triam; media supersticiosa ad febrim, morbosque  
 tam ab hominibus quàm à pecoribus arcendos,  
 quæ à pastoribus, vetulis, agrestibus, aliisque ut  
 plurimum adhibetur.

Illud autem supersticiosum vocatur, quod nec  
 naturaliter, nec ex institutione divina produce-  
 re potest effectum, qui speratur. Imò si unà  
 eam rebus naturaliter ad eos effectus valentibus,  
 adhi-

adhibeantur aliqua , quæ manifestum est naturaliter , eò non valere , illicitum est ac superstitiosum , cum ex Dei & Ecclesiæ institutione ordinata non sint. Hinc superstitiosi sunt , qui ad hominum vel brutorum morbos curandos , mitigandos dolores , sistendum sanguinem , quædam adhibent remedia , naturalia quidem , sed cum characteribus , nominibus , figuris aut aliis rebus impertinentibus , tanquam ad propositum facientibus. Qui herbas medicinales colligunt , certa aliqua verba recitando.

Qui ad pictam Sancti alicujus imaginem devotionem suam effundunt , spem ponentes in accensò certo quodam cereorum numero ; qui per certas orationes sese ab omni periculo tutos existimant , certò sibi pollicentur , se non migraturos ex hac vita sine Sacramentis , si hunc aut illum Sanctum coluerint.

Secus , si orationes ab Ecclesia probatas ex devotione dicant , Sanctosve colant reverenter , cum bona fiducia auxilii in necessitate accipiendi. Hos omnes Confessarius benignè instruere debet , quid Deo , quidve Sanctis debeant.

Vetat hoc præceptum magicas artes , maleficia ad nocendum hominibus , pecoribus fructibusve terræ. Nunquam autem licet ad magos confugere aut aliqua superstitione uti ad dissipanda hujusmodi maleficia ; qui à dæmonis malitia liberari desiderat , precibus , jejuniis , eleemosynis ad Deum recurrat ; & cum hujusmodi maleficia à

Deo

Deo permittantur in pœnam peccatorum, hortari oportet eos, qui ista patiuntur, ut corde contrito & spiritu humiliato sinceram peccatorum suorum confessionem faciant.

Vetat omnem divinationem sive ex lineamentorum corporis inspectione, sive ex fortibus, somniis, aliisque rebus, quibus per dæmonum significationem, incerta pro certis affirmantur, aut res futuras à Deo liberâque hominis voluntate magna ex parte pendentis prædicere tentant temerarii & imperiti quidam.

Peccant etiam contra hoc præceptum, qui in itineris susceptione, aut cujusvis rei institutione vel progressu, dies, momenta, vel tempora observant, putantes alia felicia, alia infelicia; quadrupedum voces, garrum avium aut volatum notant, aut ex occursum hominum vel pecudum suscipiendi, aut suscepti operis felicitatem augurantur.

Caveat etiam Confessarius à frequentioribus peregrinationibus, in quibus otiosi vel de proximo quocunque detrahunt, vel in hospitii promiscuè pernoctantes turpissima quæque vel perpetrant vel patiuntur; peregrinationes verò longiores faminis maximè dissuadebit, quarum officium est domus suæ ac liberorum curam habere. &c.

## SECUNDUM PRÆCEPTUM.

**D**IVINUM Nomen temerè & ad quascunque nugas usurpare, non leve peccatum habetur.

tur. Dicitur Jeremiæ 4. Jurabis in veritate, in  
judicio & justitia.

Ad bonum ergò usum juramenti 1<sup>mo</sup>. requiri-  
tur, quòd aliquis non leviter, sed ex necessaria  
causa & discretè juret; cùm videlicet videt au-  
dientes pigros esse ad credendum, nisi dicta ju-  
ratione firmentur, & utile est eis aut nobis ne-  
cessarium, quòd credant.

Temerè jurat & absque judicio, qui quod ve-  
rum est, cum juramento asserit, at id verum existi-  
mat ex levibus tantùm quibusdam conjecturis.  
Qui sic negligenter jurat, in magno pejerandi  
periculo versatur.

2<sup>do</sup>. Requiritur, ut quod per juramentum con-  
firmatur, verum sit: Deum falsi testem in re et-  
iam levis momenti, adhibere, peccatum morta-  
le est, nec excusatur per restrictiones mentales;  
si juraret quis v. g. se non fecisse aliquid, quòd  
revera fecit, intelligendo intrà se aliquid aliud,  
quòd non fecit, vel aliam viam ab ea, in qua fe-  
cit, vel quodvis aliud additum verum; Dominus  
qui conscientia testis est, ità verba accipit, sicut  
cui juratur intelligit. *Conc. Toless. an. 909.*  
c. 12.

Jurat autem falsò, etiam ille, qui jurejurando  
id asserit, quòd, cùm verum sit, falsum putat,  
& qui jurat, quòd verum existimat, & tamen re-  
vera falsum est, nisi pro posse curam & diligen-  
tiam adhibuerit, ut rem compertam haberet.

3<sup>tio</sup>. Requiritur justitia, quæ maximè in pro-

missis [necessaria est, ad quæ etiam comminationes referuntur. Qui ergò injustum aliquid & inhonestum promittit & cominatur, & jurando peccat, & promissa aut comminationes exequendo, scelus scelerare cumulat. Qui aliquid licitum & honestum cum juramento promittit, ità animò dispositus esse debet, ut cum tempus advenerit, promissum exsolvat, nisi fortè mutata rerum conditione, tale esse inceperit, ut jam si promissis stare velit, Dei offensam incurret. Qui jurat proximo suo & non decipit: *Ps. 14.*

Dicere, Deus me condemnet, non habeam partem in cælo &c. nisi hæc ità se habeant, est juramentum per execrationem, quod gravissimum jurisjurandi genus appellat Augustinus in Psalmum 7mum.

Circa juramentum præsertim interrogandi sunt milites & mercatores, hi ut quàm plurimò vendant aut quàm minimò emant, res venales vel laudare vel vituperare jurejurando non dubitant.

Blasphemias in Deum & Sanctos, omnium peccatorum gravissima esse nemo dubitat. Modi, quibus committi solet blasphemia, hi sunt: 1mò. negare aliquid de Deo, quod ei convenit, vel asserere de eo, quod ipsi non convenit, idque sive expressè, sive implicite indicativi modi, sive imperativi, sive optativi. 2dò. Aliquid Deo tribuere, quod reverà ipsi convenit, sed cum irrisione vel contemptu. Ut si quis per membra Christi turpiter juret. 3tiò. Tribuere creaturis, quod Deo soli convenit. 4tò. Sanctis cum Deo

regnatibus aliquid contumeliosè tribuere, Blasphemia vera & formalis, ex parvitate materiæ non fit venialis, quia qualiscunque contumelia dicatur in Deum vel Sanctos, est valdè magna; quò fit, quòd blasphemia etiam jocò prolata fit mortalis. Quia nec jocus tollit rationem injuriæ, nec leve est jocari talibus in rebus. *Silvius in*  
 2. 2. q. 13. art. 2.

Blasphemiæ proximè accedunt Sacramentorum nuncupationes, quæ apud viliores homines & milites usurpantur, dum ad iram suam testandam ea pro libidine sua multiplicant, & cum rebus pessimis componunt, quibus planè neganda est absolutio, donec emendationis non obscura signa præbeant. Emendationem urgebit Confessarius, mulctam imponendo persolvendam, quoties relabentur, v. g. elemosynam dare, jejunare, silentium per aliquod tempus servare. &c.

Imprecationes itè & convitia graviora, quæ quasi pestis per familias & pagos integros serpunt, absolutionis etiam dilatione corrigenda sunt.

Blasphemia tamen à peccato mortali excusari potest ob indeliberationem & surreptionem. Itè. Cùm quis non advertat hoc, quod dicit, esse blasphemiam, subitò ex aliqua passione in verba imaginata prorumpens, quorum significationem non considerat, tunc propriè non habet rationem blasphemix; modò id non procedat ex pravo habitu, quòd enim tunc inadvertenter blasphemet, provenit ex notabili ejus negligentia, quâ pravam

vam consuetudinem negligit emendare. Si verò sincero dolore correptus, conetur omni curâ, illam consuetudinem destruere, indeliberata ejus blasphemiam non erit mortalis, quia nec in se, nec in causa est voluntaria. *Silvius in 2. 2. q. 13. art. 2.*

## TERTIUM PRÆCEPTUM.

**I**dcirco in diebus Fests ab opere mundano cessandum est, ut liberiùs ad Ecclesiam ire, psalmis & canticis spiritualibus insistere, orationi vacare, oblationes offerre, \* eloquiis Divinis intendere, eleemosynis subvenire indigentibus valeat Christianus; qui hæc omnia negligens otio tantum Ivacare voluerit, ad mundi vanitates licitos labores converterit, meliùs illi esset ipso die festo laborare manibus. Dies autem festos, comotationibus, choreis, saltationibus, turpiloquiis, scurrilibus jocis, aleis, comediis transigere, gravis est præcepti hujus violatio, à Conciliis sub pœna anathematis etiam prohibita. *Conc. Turon. an. 1583. tit. de fest. cultu. \* Nicolaus 1mus ad Conf. bulgar.*

Diebus Dominicis & aliis, qui præcepto continentur feriosos esse debemus ab omni opere rurali, fabrili, carpentario, gyneczo, camentario, pictorio, venatorio, forensi, mercatorio audientiali. *Conc. Med. an. 845.*

Noceſſitas autem & damnum avertendum excuſant à peccato , ſi aliquod opus in die Domini vetitum fiat ; at qui die feſto opera ſervilia exercent , interrogandi ſunt , quâ neceſſitate id faciant , monendique ſe id ſine prævia Parochi licentia facere non poſſe , eſſeque prædicti Parochi id vel concedere vel negare , prout ille neceſſarium judicabit ; convenit etiam quibus indulgetur , ut hiſ diebùs operentur opera ſervilia , elemoſynas aliquas pauperibus erogandas præcipere , juxta decretum Alexandri 3. c. licet de feriis ; non ità tamen ſtriçtè agendum videtur cum ancillis , quæ veſtes ſuas per breve tempus reficiunt ; ſed objurgandi ſunt Domini , qui per hebdomadam domesticos ſuos ità aſſiduè laborare cogunt , ut nullo tempore ipsis permittant ſuas veſtes reficere. *S. Carolus Inſtr. Confes.*

Compellantur quantum fieri poteſt , pœnitentes intereſſe concionibus , ſed doctrinæ imprimis Chriſtianæ , ſi rudiores ſunt , etſi matrimonio juncti aut ſeniò confecti , juniores verò indilcrimnati ad id obligentur , jubeanturque Parentes ac Domini diligenter liberis ſuis ac domesticis hæc ſuper re invigilare , cum rerum Divinarum inſcitia , mala plurima & certam ſalutis jacturam afferat. Quare Caupones , qui juventutem eo tempore apud ſe detinent , acriter objurgandi.



## QUARTUM PRÆCEPTUM.

**L**IBERORUM erga Parentes suos inobedientiam Apostolus inter peccata infidelium collocat *Rom. I. v. 30.* estque experientia comperitum discolos, & inobedientes liberos in gravissima passim peccata prolabi.

Quare hac super re diligentius pœnitentes suos Confessarius interroget, num parentes suos honorent, eos ament, iis obediant, & pro viribus, eisdem, cum opus habent, assistant. Si in officio suo defuerint, omni quâ poterit viâ ad id eos adigat, ut, & pro eo, quod deliquerunt, & Parentibus, & Deo satisfaciant, & pro futuro sibi caveant.

Magnum verò discrimen ponat inter eos liberos, qui rariùs, & ex infirmitate, & illos qui sæpiùs ex malitia, perversa affectione, & pravo habitu delinquant. Illos quidem graviter oburgatos, & meliora pollicitos absolvat, cum obligatione tamen satisfaciendi Parentibus offensis, petendo ab eis veniam, si offensa sit gravior: his verò absolutio differatur, usque dum planè melioris vitæ specimen dederint, veniamque à suis Parentibus enixè petitam obtinuerint.

Cognoscet verò Confessarius an ex infirmitate, aut ex malitia, & pravo habitu in Parentes peccatum fuerit, interrogando pœnitentem, utrum Parentes suos amet, quomodo erga ipsos affectus sit? si ità respondeat, ut sinè affectione erga Pa-

rentes suos esse videatur , malitiam & pravum habitum subesse meritò suspicari potest Confessarius , ideòque , & ulterius inquireret , numquid Parentes contempnisti ? iis malum imprecatus es ? numquid de iis detraxisti , eorum actiones perstrinxisti , aut mimicè , & per jocum exhibuisti ? numquid de industria ad iracundiam excitasti ? numquid talia fecisti , quibùs prævidisti Parentes tuos summopere offensos iri ? num iis cum contumacia restitisti ? numquid duriùs eis locutus es ? numquid verbis injuriòsis eos lacestisti ? num iis in necessitate defuisti ?

Eàdem proportione interrogandi sunt famuli , & ancillæ , cùm Dominos suos locò Parentum habere debeant , ut , & subditi erga præpositos , sive Ecclesiasticos , sive Laicos , qui omnes docendi sunt , non ad oculos servire , quasi hominibus placentes , sed ut servi Christi in simplicitate cordis , facientes voluntatem Dei ex animo. *Ephes. 6. v. 5.*

Econtra verò Parentes circa officium interrogandi , mutua enim inter ipsos , & liberos obligatio intercedit. imò. Num liberis suis de vestimentis , tecto ac nutrimentis necessariis provideant ; sin minus , qua ex causa ? quæ si sit culpabilis , omninò tollenda est , nequè absolutio danda , nisi post longiorem probationem , maxime si hæc negligentia ex avaritia aut aliquo odio proveniat , si verò ex paupertate , quæ ex pigritia oriatur , ad laborem compellendi ; si ex cre-

bris

bris computationibus, à cauponis arcendi, & sic de aliis.

Alii verò Parentes plus, quàm privatæ opes patiuntur, in vestimenta filiarum suarum impendunt, & ornatûs earum gratiâ, supersedent elemosynis necessariis, aut debita, quibûs obstricti sunt, solvere negligunt, aut nova contrahunt, quibus solvendis cognoscunt se impares.

Petât 2dò. Num instruant liberos suos, aut aliis instruendos tradant? num eos doceant res ad salutem necessarias? peccati horrorem, virtutis e-contra amorem teneris mentibus imprimant, verba suò exemplò confirmant. 3tiò. Num errantes & discolos corrigant? an non fortè iis con-niveant, & obsistant, cùm ab aliis corriguntur? an nimiâ severitate eos ad indignationem provo-caverint, ità ut pusillo animo facti sint? num incautâ & imprudenti prædilectione occasionem de-derint odii & invidiæ inter natos? 4tò. an pru-denti æconomiâ, ità bona sua gerant, ut pro-videre liberis pro statûs sui qualitate possint? an per fas, & nefas filiis suis thesaurizare studue-rint?

Patres ac Matresfamilias interrogandi, an do-mesticorum suorum curam habeant, iisque im-primis de necessariis salutis consequendæ mediis provideant? an eos ad conciones, sed imprimis ad doctrinæ christianæ explanationem mittant? an ad preces serotinas ac matutinas Deo persolvendas impellant, delinquentes corrigant, bonò exem-  
plò

plô præeant ? qui enim suorum ac maximè domesticorum curam non habet, fidem negavit, & est infideli deterior. *1a. Tim. 5. v. 8.*

Animarum curam habentes interroget, an iuventutem doctrinam christianam doceant, ejusque peculiarem curam gerant, inquirentes de iis, quæ Ludimagistri in scholis faciunt, num separatim puellæ à pueris doceantur? &c.

## QUINTUM PRÆCEPTUM.

**O**MNES norunt peccata, quæ opere contra hoc præceptum committuntur; sed cum Spiritus Sanctus dicat, quòd omnis, qui odit fratrem suum, homicida est, quàm multi reperiuntur, qui si minùs manu, animò saltèm scelus hoc committunt. Si dictum est antiquis; non occides, qui autem occiderit, reus erit iudicio, Christianis dictum est, quia omnis, qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio. Qui autem dixerit fratri suo, Raca: reus erit Concilio. \* Qui autem dixerit, fatue: reus erit gehennæ ignis. Ex quibus perspicuum est diversos esse iræ gradus, & eum culpâ non carere, qui fratri suo succenset, quamvis motum iræ animò inclusum retineat; quòd in modo loquendi iram suam demonstrat, ut clamore aut inordinata & confusa locutione, magis reus est; & his duobùs gravius, peccat, qui verba proximo injuriosa prorumpit. Talis tamen ira non \* *Matth. 21. 2.*

semper habet rationem peccati mortalis, hoc ex natura convitii pensandum est.

Est etiam ira, quam zelus justitiæ format, cum in eos animadvertimus, qui nostro imperio potestati- que parent, si in eis sit culpa. Hæc non est contra hoc præceptum, nisi aut appetat puniri eum, qui non meruit, vel etiam non secundum legitimum ordinem, vel non propter debitum finem, vel si immoderatè ferveat interiùs vel exteriùs.

Docet Gregorius magnus duobùs modis iram nos frangere posse. Imò. Ut mens sollicita antequam agere quodlibet incipiat, \* omnes sibi quas pati potest contumelias, proponat; quatenus Redemptoris sui probra cogitans, ad adversa se præparet: quæ nimirum venientia tantò fortius excipit, quantò se cautiùs ex præscientia armavit. 2dò. Cum alienos excessus aspiciamus, delicta propria cogitemus: considerata quippè infirmitas propria, mala nobis excusat aliena, patienter namque illatam injuriam tollerat, qui piè meminit, quòd fortasse adhuc habeat, in quo debeat ipse tollerari. Sed præcipuum contra iram remedium est, dare locum iræ, nihil agendo, nec etiam loquendo dum turbatus est animus; refert S. Ambrosius *l. 1. offici. c. 21.* dictum philosophi, quòd ad villicum suum dixerit: *ò te infelicem, quàm te afflictalem, nisi iratus essem!*

\* *L. 5. mor. in. 5. c. Job. c. 10.*

Contra hoc præceptum peccant, scandalum præbentes, qui majori scelere animas, non corpo-

ra occidunt. \* Qui autem scandalizaverit unum de pusillis istis, qui in me credunt, expedit ei, ut suspendatur mola asinaria in collo ejus & demergatur in profundum maris. Tales sunt Parentes, quorum actiones & verba liberi imitari solent; viri docti & graves, sed imprimis Ecclesiastici ac Magistratus, quos indocti & plebei tanquam exemplar suarum actionum sibi proponunt, & quicumque demum proximo spiritualis ruinae causa sunt, consilio, jussu, approbatione, adulatione. &c. \* *Math.* 18. 6.

Interrogandi ergo sunt conjuges, an coram liberis turpiloquia habuerint, aut quid perversum gesserint? eodem se cum ipsis, jam malitiae capacibus, lecto composuerint, aut masculos cum feminis simul cubare jusserint, aut permiserint? quos nulla etiam paupertatis ratio excuset. *Conc. Mediol.* 6. c. 27.

Sed atrocissimo se scelere constringunt, qui verbis & operibus, aliorum innocentiae & castitati insidiantur, ut illas pessumdent. Hac super re interrogandi, quos Confessarius perditè in luxuriam, sed imprimis in mollitiem propensos cognoverit. An innocentes animas flagitium hoc docuerint? an eas turpitudinis suae conscias, aut etiam consortes fecerint, aut facere conati sint? hos verò longà probatione & duris poenitentiae operibus ad absolutionis gratiam disponet; eam satisfactionem injunget, quae & scandalum meliori quò potest modo, reparet, & tam immane facinus pluriù annorum poenitentia eluat.

## SEXTUM PRÆCEPTUM.

**H**OC præcepto omne impuritatis genus & impudicitiae prohiberi facile intelligitur. Est ergo voluntas Dei, sanctificatio nostra, ut sciat unusquisque vas suum possidere in sanctificatione & honore & non in passione desiderii.

Septem vulgò hujus peccati species enumerantur, fornicatio simplex, stuprum, adulterium, incestus, raptus, sacrilegium, peccatum contra naturam, undè necessario in confessione aperiendae sunt circumstantiae, quibus hujus peccati species variantur, sive illae circumstantiae revera fuerint ex parte objecti, sive in opinione tantum peccantis, ut qui accedit ad eam, quam alterius uxorem putat, licet sit à lege viri soluta. Aliquando etiam illud peccatum habet injustitiam annexam; ex ipso quandoque nascitur impedimentum dirimens matrimonium postea contrahendum, aut matrimonii jam contracti usum prohibens; ut si quis peccaverit cum ea, quae in primo vel secundo gradu consanguinea est ejus, quam vult desponsare, aut ejus, quae jam ipsi matrimonio juncta est. His omnibus attendere debet Confessarius, ut reos injustitiae ad restitutionem compellat, alios à matrimonio contrahendo deterreat absque tamen sigilli confessionis damno; & ut matrimonio jam conjunctorum parti reae dispensationem procuret necessariam ad licitum usum matrimonii, quae dari debet

in foro pœnitentiæ, & ad quam speciali potestate indiget ab Episcopo, aut ejus Vicario Generali acceptâ.

Cùm verò Deus animi & corporis libidinem prohibeat, simul etiam prohibet quæcunque eam vel excitant vel nutriunt, qualia sunt verba impudica, lascivæ historiæ, spuria cantilenæ, imagines indecoræ, comædiarum spectacula, oscula, tactus. &c.

Mediatores in hujusmodi turpibus, qui personarum ejusdem, aut diversi sexûs libidini serviunt, eamque procurant, vel literas scienter deferendo, vel aliò quòvis modò, digni sunt morte, cùm consentiant prava facientibus, nec excusantur ratione & debitò famulatûs. \* Quam enim dabit homo commutationem pro anima sua.

\* Prop. 51. dam. ab Inn. 11. an. 1679.

Conjugibus inuat Confessarius, non omnia ipsis licere, dicente Apostolo: \* honorabile cõnubium & thorus immaculatus: plurimæque & enormia à conjugibus peccata contra continentiam committi posse, dicente Angelo ad Tobiam juniorem: \* ostendam tibi, quibus prævalere potest dzmonium: hi namque, qui conjugium ita suscipiunt, ut Deum à se & à sua mente excludant, & sua libidini ita vacent, sicut equus & mulus, quibus non est intellectus.

\* Hebr. 13. 4. \* Tob. 6. 17.

Gravissimè peccant, ut patet ex historia Onan Genes. 38. 7. qui fœtus conceptionem impedivit.



diunt, in quo plerumque peccant pauperes, prolium multiplicationem, & faminae partus dolores timentes. Si ambo conjuges in id crimen consentiant, tandiu ipsis deferenda est absolutio, donec debite utantur matrimonio, vel mutuo consensu lecto disjuncti, à se invicem abstineant, modò non sit incontinentiae periculum; tunc enim Divinae providentiae, circa liberorum nutritionem se committere debent: qui enim pascit pullos corvorum, quantò magis homines ad imaginem suam creatos: hæc insinuabit Confessarius: at si una tantum pars criminis hujus sit rea, deneganda est ipsi absolutio, donec plenè resipuerit: an autem marito peccanti peccato Onam, uxor debeat debitum denegare, nihil statuat Confessarius inconsulto Episcopò, aut ejus Vicariò Generali.

Sunt etiam modi non naturales, prohibendi, quia licet generationem non impediunt, sunt tamen præter naturam, & hos signa mortalis libidinis dicit S. Thomas 2. 2da. q. 154. art. 11.

## SEPTIMUM PRÆCEPTUM.

**C**RASSIORIS furti species nec pœnitentem, nec Confessarium fugiunt; at sunt fraudes, dolique quidam subtiliores ac palliati, certis hominum conditionibus ita annexi, ut per longum abusum in jus transisse credantur: & cum

quæ-

quæcunque consuetudo præscribere contra Divinam legem non possit, prudentis erit Confessarii, peccatum pœnitenti suo detegere, præcognito ejusdem statu ac conditione.

Liberi Parentibus pecunias, aut suppellectilem domesticam ac mobilia distrahentes, & dicunt non esse peccatum, quos participes homicidii dicit Spiritus Sanctus *Prov. 28. 24.*

Famuli & ancillæ Dominorum bona pessumdantes, negligentes, aut etiam distrahentes pro se, aut aliis; nec excusantur ex eo, quòd furripiant ad compensandam operam suam. \* quam majorem judicant salario, quod recipiunt. In omnibus fidem bonam ostendere debent, qui dicit, \* in omnibus nihil relinquit, in quo domestici infideles esse possint, vinò, pane, frumentò &c. \* *Prop. 27. ab Inn. II. dam. Tit. 2. 10.*

Rustici decimas fraudantes, aut corrupentes, prædiorum suorum limites excedentes. Mercenarii cum notabili pigritia laborantes. Opifices justò majorem mercedem exigentes, aut commissæ sibi materia distrahentes, aut eam cum deteriore commutantes. Domini, qui mercedem domesticis aut operariis debitam denegant, aut cum damno illorum diutiùs differunt, aut contra initam conventionem diminuunt.

Mercatores merces vetustate corruptas aut mistas pro recentibus vendentes, iniquo pondere ac mensurâ utentes. Vectigalia defraudantes contra præceptum Apostoli, qui illicitis conven-

tionibus inter se paciscuntur merces nec minori vendere, nec majori pretio emere, quam quò inter se statuerunt.

Divites, qui in frugum inopia, frumentum comprimunt & sua cupiditate faciunt, ut durior sit annonâ, ad quos illud Salomonis: Qui abscondit frumenta, maledicetur in populis. *Prov. II. 26.*

Magistratus contra justitiam agentes, \* sivè ignorantia, sivè negligentia, sivè odio aut partis adversæ favore id fiat. Qui munera diligunt & sequuntur retributiones, socios furum vocat. *Isaias I. 23. \* Cap. si culpa de injuriis & damno dato.*

Præpositi communitatum justitiam distributivam in imponendis & exigendis regiis pecuniis, aliis juribus, seu oneribus imponendis non servantes, Domini territoriales ultra jus suum subditos & vasallos onerantes.

Debitoribus debita non solventes, aut longa procrastinatione notabile damnum inferentes creditoribus, aut superfluis impensis impares se solvendo reddentes. Detinere enim, quod debetur, eandem rationem nocimenti habet cum acceptatione injusta. *S. Thom. 2. 2. q. 66. art. 2. ad 2.*

Tutores pupillorum suorum bona negligentes aut in suos usus detorquentes. Litigantes fraudulenter sententiam judicis impediunt, aut protrahentes. Causarum patroni, qui contra veritatem stant, justam causam opprimunt, injustitiam defendunt, judices fallere nituntur.

Ditiores usuram exercere solent, & tantum abest, ut eam peccatum esse sibi persuadeant, ut è contra sibi ipsis quasi de præclaro charitatis opere plures blandiantur. Quorum crudellem misericordiam damnavit olim paganus; à quo cum quæreretur, quid est usuram accipere? Respondit, quid est hominem occidere.

Dantur verò diversæ usurarum species, neque tantum ex pecuniarum, sed ex frumentorum mutuo, pecorum aliarumque rerum locatione iniquum lucrum exigitur, eritque seduli Confessarii, has species inquirendo cognoscere, ut pœnitentes postmodum aptis interrogationibus, ad criminis hujus confessionem inducat & ad injusti lucri restitutionem absolutionis dilatione compellat; \* cum enim usurarum crimen utriusque testamenti pagina detestetur, super hoc dispensatio aliqua fieri non potest, nec locorum ac regionum consuetudinibus excusari potest.

Qui mutuo dat pecuniam, à quo plusquam dedit, expectat, non pecuniam solum, sed aliquid aliud plus quam dedit, sive illud triticum sit, sive vinum, sive oleum, sive quodlibet aliud, si plus quam dedit, expectat accipere, foenerator est, etiamsi se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus, *Prop. 42. ab Alex. 7mo damn.*

Illos verò præ cæteris acrius increpet, qui miserorum necessitate abutentes, ad iniquissimas conditiones eos redigunt.

## OCTAVUM PRÆCEPTUM.

**M**ENDACIA hęc pręcepto prohibentur : alia verò sunt jocosa , alia officiosa , alia dam-  
nosa , quę prę ceteris hęc prohibentur , quo-  
rum gravitas ex ratione damni illati pensatur.

Idem de perjuriis & falsis testimoniis in judi-  
cio pręsertim , sivè orētenus fiant , sivè literis  
& monumentis fictis & supposititiis.

Huc pertinent calumnia , detractiones , quę eò  
liberius committuntur , quòd popularis hęc error  
ubique percubuerit , peccatum non esse , ea re-  
ferre , quę vera sunt ; contra quem lex naturę  
omnibus clamat : alteri ne feceris , quod tibi fie-  
ri non vis . His jungendi sunt detractioni au-  
res voluntarię prębentes , ad eam provocantes ,  
eam promoventes , aut etiam non impediētes ,  
cùm debent & possunt . Sufurrones , qui incau-  
ta & maligna loquacitate discordias inter fratres  
feminant , conjugia perturbant , familias odiis &  
intestinis dissensionibus incendunt . Gravissima  
verò hęc esse peccata testatur Spiritus Sanctus .  
*Eccles. 28. 15.*

Suspiciones , cùm ex levibus indiciis de boni-  
tate aliorum dubitare incipimus ; judicia teme-  
raria , cùm ex levibus indiciis firmam definitam-  
que sententiam de malitia alicujus habemus , &  
hoc si sit de aliquo gravi , est peccatum morta-  
le . Nolite judicare , ut non judicemini , quò lo-

cō nihil aliud præcipi nobis existimat Augustinus, nisi ut ea facta, quæ dubium est, quò animò fiant, in meliorem partem interpretemur.  
*L. 1. de Serm. Dni. in monte c. 18.*

## NONUM ET DECIMUM PRÆCEPTUM.

**H**OC præceptò prohibentur cogitationes ac desideria, quæ puritati, vel charitati erga proximum adversantur; quæ desideria non sufficit confiteri in genere tantum, sed in specie ultima explicanda est materia, circa quam versantur, v. g. si erga conjugatam, virginem &c. & qualis actus fuerit desiderii objectum.

Cogitationis pravæ delectatio morosa dicitur non ex diurnitate temporis, sed ex eo, quò ratio deliberans circa eam immoratur, nec eam repellit, tenens & volens libenter, quæ statim ut attigerunt animum, respui debent. Et si ut plurimum talis cogitatio, seu delectatio morosa præsertim in materia contra castitatem, mortale peccatum involvat, venialis tamen erit solummodò culpa, si non sit cum plena deliberatione, sed tantum imperfecta.

Hoc perfectè explicat S. Franciscus Salesius. *Introd. a la vie. Devote p. 5. c. 6.* aliquando enim movetur quis delectatione, quæ ex tentatione provenit, antequam plenè periculum advertat, & hoc est ad multum levissimum peccatum venia-

niale; quod majus fit, si postquam malum advertit, aliquo tempore negligens sit in repellenda delectatione, quasi deliberans an rejiciat, an admittat, & adhuc majus gravatur, si in ea hæreat ex negligentia vera absque ullo proposito rejiciendi: consummatur verò peccatum mortale cum voluntariè & deliberatè complacet in delectatione cogitationis prævæ.

Cognoscet autem Confessarius an pœnitentes venialiter, an mortaliter peccaverint in cogitationibus contra castitatem, ex vita ipsorum & ex dispositionibus circa actus externos; non est verisimile eos, qui multum abhorrent peccata externa, qui tanquam à facie colubri fugiunt non solum, quod verè peccatum est, sed etiam omnem speciem malam; qui sensibus suis invigilant, nè subrepat in cogitationibus malum, voluntariè & deliberatè pravis cogitationibus consentire. Hinc scrupulosæ mentes confirmandæ sunt contra tales tentationes, & ad earum contemptum cogendæ; nec unquam earum perturbationibus cedat Confessarius.

## DE PRÆCEPTIS ECCLESIAE.

**M**ISSÆ Sacrificio interesse cum indecenti corporis habitu, oculorum divagatione, voluntaria mentis distractione, garrindi pruritu cum obviis quibusquè, est primi Ecclesiæ præcept-

cepti violatio. Etiam contra illud agit, qui non integram Missam audit, sed tantum partem, & hujus peccati gravitas pensanda est ex qualitate partis Sacrificii, quæ omittitur, si sit notabilis, peccatum mortale erit: omittere partem notabilem censetur, qui principium, Epistolam, Evangelium omittit, item qui recedit antequam celebrans seipsum communicet. Debet ergo quisque corpore & mente adesse integro Missæ Sacrificio cum religiosa attentione ad cultum DEI, quæ attentio toto tempore Missæ permanere debet saltem virtualiter, qualis est in eo, qui patitur distractiones involuntarias.

Interrogandus pœnitens de dispositione, quâ Sacramenta Pœnitentiæ & Eucharistiæ suscepit. An debita cum præparatione? an cum conscientia peccati mortalis, aut dubio saltem probabili ad Sacram mensam accesserit?

An integrè, distinctè & clarè confessi fuerint peccata mortalia? num scienter aliquod retinuerint, aut ejus gravitatem falsis excusationibus imminuerint, verbisve ambiguis occultaverint? an absque ullo de peccatis suis dolore, cum prava voluntate non retractata in peccato perseverandi, absolutionem receperint?

An ipsa die post Sacramentorum susceptionem aliquod grave peccatum commiserint, in quo enormis est ingratitude.

An quâ par est religione, pietate, decenti humilique corporis habitu, an ex necessitate tantum,



tum, ob respectum humanum, cum evagatione mentis, salutaria hæc Sacramenta, nec nisi raro suscipiant?

Qui sine causa Confessionem & Communionem annalem omittit, duo distincta peccata committit: & qui in Paschate communicare prætermisit in sua Parochia, tenetur quàm citius in ea Communionem facere, non enim finitur obligatio elapso tempore Paschali. Olim ab Ecclesia frequentior Communio præcipiebatur, sed licet annualis tantum sit de præcepto, Confessarius debet inculcare pœnitentibus, quod sicut periculosum est impurum quemque ad tantum Sacramentum accedere, ita periculosum est, ab hoc, prolixo tempore abstinere. *Theodul. Aurel. Capitul. c. 41.*

Circa jejunium, inquireat an pœnitens ætatem attigerit, in qua lege jejunii tenentur Christiani, nisi aliundè notus sit? huic legi neminem subjiciunt communiter Theologi post S. Thomam, nisi post vigesimum primum annum. An huic præcepto satisfecerit, tum quoad qualitatem ciborum quadragesimalium secundum consuetudinem loci & usum approbatum, tum quoad unitatem refectionis, in qua propriè ratio jejunii consistit.

Quantum verò ad abstinentiam dierum veneris & sabbathi, rationis capaces hac lege tenentur, à qua sicut à jejunio excusant morbus aut infirmitas, quibus periculosum redderetur jejunium aut abstinentia.

A Missa audienda dispensat etiam morbus, aut servitium necessarium infirmo aut puero, qui absque periculo deleri non possunt. Qui domus tuendae causâ Missæ Sacrificio abstinere, interrogandi sunt de absentiae suae necessitate? an non plures ex eadem domo sub eodem prætextu abstulerint?

## DE PECCATIS CAPITALIBUS.

**P**ECCATATA singula, quæ ex his fontibus scaturiunt, recensere infinitum esset, quare pauca quædam referemus.

### DE SUPERBIA.

**S**UPERBIA morbus est divitum, unde dicit Apostolus: Divitibus hujus sæculi præcipe non sublime sapere. Superbia etiam quandoque in viris religiosis latet, & eò periculosius, quod ex bonis operibus originem ducit.

Quale autem peccatum sit superbia, potest perpendi ex quantitate pœnæ: superbiâ cecidit Lucifer, qui erat Angelus in Cælo, factus est Diabolus in inferno. Tunc superbit homo, cum ex aliquo dono, scientia, divitiis & se magnum credit, & super alios inflatur, & se extollit; cui dicit Apostolus: Quid habes, quod non accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis? *1. Cor.*  
4. 7.

## DE AVARITIA.

**P**ECCATUM esse mortale avaritiam monet Apostolus; Avari regnum DEI non consequentur; sed prudentiâ non vulgari opus est, ut Confessarius avarum compellat fateri scelus suum: adeò enim habendi libido excæcat homines, ut nullus penè sit, qui se hujus peccati reum fateatur.

Avarus sibi ipsi & familiæ suæ, vix usum bonorum, quæ possidet, permittit; fructum ex eis necessarium capere, dissipationem reputat; venalem etiam habet animam, hinc peccatò, fraudibus, injustitiâ divitias augere non veretur: sollicitudinibus anxiiis & crudeli cupiditate suffocatur & extinguit in se omnem affectum pietatis, religionis & charitatis erga proximum.

Quos ergò pecuniosiores suspicatur Confessarius, interroget, an eleemosynas largiantur, & quantum? an bono jure bona possideant? an usuras exercent?

Sed beneficiatis eleemosyna in pauperes imprimis commendetur, eaque liberalior, utpotè qui pauperum bona possideant & ex sacrorum Canonum & Conciliorum decretis superflua honestæ sustentationi in pauperes erogare teneantur. Nascentis Ecclesiæ temporibus, vota fidelium ante pedes Apostolorum ponebantur, eorum judiciò, unicuique prout opus erat distribuebantur; & licèt crescente fidelium devotio-

nè copiosissimis ac munificentissimis eorum liberalitatibus sancta donata sit Ecclesia, eundem tamen usum Apostolorum successores in tractandis & dispensandis Ecclesiasticis rebus se servare debere meminerint. *Conc. Paris. an. 829. c. 15.*

## DE INVIDIA.

**I**NVIDIAM definit S. Thomas, tristitiam de bono proximi, prout æstimatur diminutivum proprii boni, gloriæ vel excellentiæ, & ideo præcipue de illis bonis invident homines, in quibus est gloria, & in quibus amant honorari.

Tristitia autem de bono alieno contingere potest multipliciter; hinc non omnis tristitia est invidia; qui enim tristatur occasione bonorum, virtutis &c. quibus pollet proximus, non quod proximus talis sit, sed tantummodo quia ipse similia bona non possidet v. g. quia non est æquè doctus aut sanctus, in peccatum invidiæ non incidit, sed est æmulatio non solum licita, sed laudabilis, cum bona spiritualia ad salutem conducentia desideret; ad hanc nos Paulus adhortatur: æmulamini charismata meliora. 2. Cor. 12. 31.

Cum verò temporalia bona, sunt desiderii objectum & eorum defectus tristitiæ causa: est immoderata cupiditas, si desideret res temporales, quæ statum & conditionem ipsius excedunt; non videtur culpabilis, si non desideret nisi id quod

quod vitæ suæ, familiæ, & statûs sustentationi necessarium est, patienter sustinens illo privari quamdiu DEO placuerit.

Tristitia verò quæ ex odio aut superbia provenit, propriè & verè invidia vocatur. Doceat ergò pœnitentes non effici inanis gloriæ cupidos, invicem provocantes, invicem invidentes, sed charitate participes fieri omnium timentium DEum.

## DE ACEDIA.

**Q**UI tempus vitæque terunt dormiendo, otlando, ambulando, genio, deliciis, lusui, indulgendo, utique in statu periculoso salutis esse declarantur : \* væ vobis, qui habetis consolationem vestram &c. signa verò & effectus acediae sunt, enormem in rebus ad salutem spectantibus negligentiam præ se ferre : solita Christianæ pietatis officia, ut preces matutinas & serotinas ommittere, aut somnolenter & tepidè peragere : à Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ usu sese abalienare : in virtutis exercitio morosum esse ac tristem, inconstantem in bono proposito : conciones sacras non libenter audire. Quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo. *Apoc. 3. 16.*

## DE IRA, ET LUXURIA.

**D**E his peccatis dictum est supra, dum tractata sunt quintum præceptum & sextum.

## DE GULA.

**Q**UINQUE modis nos gula vitium tentat; sollicitat enim, aut indigentia tempora praevinire, aut lautiores cibos quarere, aut accuratius preparare, aut mensuram moderatam, & sufficientis refectiois excedere; aut nimio ardore in cibum nos ferre.

Utiliter aliquando interrogari potest de his poenitens, num in conviviis epulisque voluptatem quaesierit illique servierit? sunt enim, quorum DEUS venter est, commestationibus & ebrietatibus indulgentes, quorum corda aggravantur crapula & ebrietate, & in quos superveniet repentina illa dies.

Ebriosos interrogabit non tantum de gravioribus vini excessibus, quibus ratio offuscatur, ac gressus vacillare solent, sed etiam de levioribus, & quid inde incommodi derivare soleat? quae peccata plerumque committuntur, dum quis vino calet.

DE PECCATIS VARIORUM  
STATUUM AC CONDITIONUM.

**C**ONFESSARIUS postquam initio Confessionis ex poenitente sciscitatus fuerit, cujus sit status, officii, ac conditionis, eundem factam peccatorum declaratione interrogabit, an ea, quae

quæ statûs sui sunt & officii impleat, neque tantum in Confessionibus generalibus, sed etiam in privatis & communibus identidem faciat, nam præter actualia cujusque statûs peccata, innumera dantur omissiones, quæ aliquando gravissima sunt peccata: cur enim Christus servum à bono opere torpentem mitti in tenebras jubet.

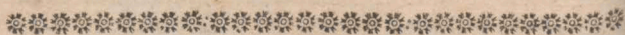
Attendat igitur Confessarius variarum conditionum officiis & obligationibus: quapropter beati Apostoli Epistolas frequenter perlegat, in quibus Parentum, liberorum, Præpositorum, subditorum, cælibum, conjugatorum & viduarum officia & totius hominis Christiani partes perspicuè intelliget.

Sanctitatem hominis in eo esse positam pœnitenti denuntiet, si præter mandatorum DEI custodiam, ea ritè & cum recta intentione, quæ muneris sui statûsque sunt, persolvat. Præ cæteris conjuges interroget, num pacificè simul vivant? rixarum causas, si quæ sint, tollat, mutuum erga se ipsos amorem, patientiam pietatèque commendat; fæminas imperio magis, viros verò ratione ducat. Quòd si inter illos dissidia & acerbiora odia esse compererit, petat, an se invicem fraudaverint, eamque defraudationem, nisi gravissima causa excuset, peccatum esse demonstrat. *1. Cor. 7. 5.*

Milites interrogandi de duello, homicidiis, blasphemis, rapinis, impudiciis, ac docendi  
ut

ut neminem concutiant, neque calumniam faciant, sed contenti sint suis stipendiis.

Qui tributa aut vectigalia colligunt, interrogandi, num amplius quàm quod constitutum est exigant, pecunias Regias defraudent, aut eis ad usuram utantur, vel in proprium commodum. Et sic de aliis officiis, peccata ipsis propria sunt inquirenda.



CAPUT TERTIUM.  
DE  
D I L A T I O N E  
ABSOLUTIONIS.

§. I. *An aliquando Absolutio neganda sit vel differenda.*

CUM Sacerdos per Absolutionem non suum, sed Christi beneficium dispense, legatione enim fungitur pro Christo, non temerè & pro suo arbitrio, sed pro Christi, & Ecclesie voluntate ac intentione, suo ministerio fungatur, ne dissipator sacrilegus habeatur, dum dispensator & œconomus prudens esse deberet: Dominus autem & ad solvendum & ad ligandum claves

tra-



tradidit : quorum remisistis peccata, remissa sunt, & quorum retinueritis, retenta sunt eis. Contritos enim & bene dispositos absolvi vult Dominus, obstinatos verò ac pertinaciter in peccato perseverantes ligari, quare frustra absolvere præsumit homo, quos peccatorum vinculis irritos Divinum judicium condemnat.

Nihil peccatores profundo scelerum sopori immerfos æquè fovet, falsaque securitate demulcet, quàm sacrilega Absolutio foris prolata; facile enim contra conscientia suæ stimulum quisque sibi persuadet, cum humana voce Divinum etiam Suffragium conjunctum esse: Sicque nullis jam repagulis obicibusque contineri effrenes hominum cupiditates possunt; quare meritò Confessarii muneris sui hac in parte prævaricatores illud Christi sibi dictum existiment: vae vobis Scribae & Pharisei hypocritæ: quia circuitis mare & aridam, ut faciatis unum prosclytum, & cum fuerit factus, facitis cum gehennæ filium duplo quàm vos. *Math. 23. v. 15.*

E contra verò quotidiana docet experientia, peccatores absolutionis dilatione vel negatione quasi ictu fulmineo perculosos è lethali somno excitari, & ad meliorem vitam pro Absolutionis gratia promerenda aspirare, Sacerdotique postmodum Patri ac Liberatori suo immensas grates rependere: neque dolor ac tristitia ex hac dilatione à pœnitente concepta, Confessarium à sancta hac severitate unquam dimoveant; est enim

enim tristitia secundum DEum, tristitia ad pœnitentiam, quæ operatur sollicitudinem in peccatore, sed indignationem, sed timorem, sed desiderium, sed æmulationem, sed vindictam.  
2. Cor. 7. 10. 11.

§. 2. *Quibus neganda sit Absolutio.*

**N**EGANDA est Absolutio malè dispositis. Sunt autem malè dispositi, qui è statu peccati mortalis discedere non sunt parati, vel satisfacere DEO aut proximo, vel occasionem peccati proximam evitare. Tales sunt 1mò, qui nolunt condonare injuriam, & cum inimico reconciliari. 2dò. qui restituere bona aliena & pro posse damnum proximo illatum reparare recusant. 3tò. Qui pœnitentiam, peccatorum suorum gravitati debitam, & prudenter impostam implere detrectant. 4tò. Ebriosi, qui popinas; lutores, qui conventicula; impudici, qui personam sceleris sui consortem evitare nolent, aut media ad peccati extirpationem necessaria rejicerent. Quibus tamen in casibus Confessarius sequentia observabit.

1mò. Nusquam ità abjiciat pœnitentem, ut eum omni spe destitutum à se dimittat, aut nudis & asperioribus verbis absolutione indignum declaret, nè desperans peccator in pejus ruat, planèque Confessionem deinceps rejiciat; & nè ipse Confessarius amarò zelò circumveniat

fatana, non enim ignorare debet cogitationes  
ejus. Circumvenimur ab eo, si per nimiam tri-  
stitionem pereat, qui potest liberare per indulgen-  
tiam. *Ambr. l. 1. de Pen. c. ultimo.*

2dò. Nè abundantiori tristitiâ absorbeatür pœni-  
tens, consoletur eum, nec sinè doloris ac charitatis  
fraternæ demonstratione eum à se Confessarius di-  
mittat: & simili propè ratione alloquatur: Ne-  
scis, frater mi, nescis! quantum hic miser animæ  
tuæ status dolorem mihi pariat; meus enim erga  
te amor, salutisque tuæ procurandæ desiderium,  
solvere te à peccatorum vinculis præoptaret, at  
prohibet hæc pessima animi tui dispositio, prohi-  
bet DEUS, officium meum, cujus prævaricator  
existerem.

3tiò. Fortissimis, quibûs poterit verbis, ob-  
stinatum pertinaciam vincere, & induratos  
emollire animos tentabit; nunc DEI bonitatem,  
patientiamque commendans, nunc ejus horren-  
dam vindictam, suppliciaque impœniti & du-  
ro cordi præparata ob oculos ponens, nunc mor-  
tis incertam horam, judicii rigorem, æternas in-  
ferorum pœnas ad vivum referens. Sed memor  
verbi Domini, quòd hoc genus in nullo potest  
exire, nisi in oratione & jejuniis, non cesset  
memoriam pœnitentis facere in orationibus suis,  
& pœnitentiis iram DEI flectere, ut impleat om-  
nem voluntatem bonitatis in isto peccatore.

4tò. Si pœnitens difficultate perterritus facere  
refugit pœnitentiam, ejusdem possibilitatem,  
E  
quin

quin & facilitatem aptis quibûsdam comparationibus demonstrabit: v. g. numquid pro sanitate recuperanda abstineres à tali cibo &c. numquid pro gratia Principis aut pro lucro hoc faceres? & forsan duriora passus es? & tu pro DEO, pro anima tua, pro salute tua non audeas? cur tu non poteris quod David & tam multi pœnitentes? &c.

Si pœnitens DEI misericordiam consequi ex peccatorum suorum numero & atrocitate diffidat, erigere desperantis fiduciam conetur Confessorius, miserationes Domini quibûscunque peccatis majorem commemorans, ejus patientiam & longanimitatem bonitatemque commendans, contritum & humiliatum DEum non despiciere, dein Christi erga Peccatores mansuetudinem & ardens salutis eorum desiderium extollet; parabolas itèm de ove perdita, de filio prodigo referet. Séque ipsum si opus fuerit remissionis DEO obtinendæ cautionem pro pœnitente constituet.

5to. Pœnitenti, cujus obstinati animi pervicaciam perfringere non poterit, spatium dabitur ut in se revertatur, quò elapsò eum rogabit, ut rursus ad tribunal accedat, & suam post maturiorem deliberationem ultimò sententiam declararet: quem in finem terribiliores fidei nostræ veritates seriò interim perpendendas, aut aptas ad emolliendam cordis duritiem preces præscribet, ut sunt Psalmi pœnitentiales, maxime Psalmus

mus quinquagesimus & breves aliquas preces jaculatorias sapius in die repetendas.

6to. Quàm primùm Confessarius peccatum audièrit, quod aut restitutionem rei, vel famæ alienæ, vel difficiliorem satisfactionem requirit &c. interroget pœnitentem, num paratus sit ea præstare: abnuenti declaret Absolutionem utpotè malè disposito negatum iri, neque opus esse, ut ulterius pergat; dicere enim posset pœnitens Confessario; Ut quid peccata mea audire voluisti cum animò proposueris Absolutionem negare ?

S. 3. *Quibus Absolutio fit differenda.*

OMNIBUS dubiè dispositis differatur Absolutio, quousque Confessarius debitæ eorum dispositionis moralem certitudinem per signa sufficientia consecutus sit: sunt autem dubiè dispositi, in quibus aliqua eorum, quæ ad Sacramenti validitatem & essentiam requiruntur, vacillare videntur, sive Confessionem præcedant, sive eam comitentur. Nam extra casum necessitatis Sacramenti Minister materiam, sive remota sit, sive proxima, moraliter certam, omiſsa dubia, adhibere tenetur, alioquin Sacramentum nullitatis, pœnitentem verò sacrilegii periculo exponeret, quin & ipse ministerii sui prævaricator esset. Nec sufficit, quòd pœnitentes non agnoscat indispositos, debet enim, quos absol-

vit agnoscere & judicare dispositos. Attamen  
in casu necessitatis v. g. in articulo mortis, li-  
cèt dubiè disposito Absolutionem dare, satius  
est enim Sacramentum nullitatis, quàm moribun-  
dum damnationis periculo exponere.

Remittendi sunt 1mò. qui gravioribus peccatis  
implicati, in excutienda conscientia notabiliter  
negligentes fuère, quibus spatium temporis suffi-  
ciens præscribetur, quò elapsò Confessario se-  
sistent. Mitiùs tamen agendum est cum perso-  
nis plebeis & rusticis, qui ob innatam ingenii  
stupiditatem, strictioris examinis incapaces sunt.  
ex quibus Confessarius ipse sciscitando, quæ ad  
rem videbuntur, supplebit, quæ desunt.

2dò. Qui ignorant mysteria fidei ad salutem  
necessaria tam necessitate medii, quàm neces-  
sitate præcepti, donec ea didicerint, de quibus  
suprà §. de Fide.

3tiò. Qui sunt in occasione proxima peccati  
donec ab ea penitùs recedant; non enim fini-  
cerè detestantur peccatum, qui illius causam  
incentivum adhuc amant; caveat Confessarius, ne  
vana ipsorum pollicitatione abduci se patiatum  
ut absolvat, peccatis enim communicaret alicui  
nis: cùm Spiritus Sanctus moneat eum, quòd  
periculum amat, in periculo periturum esse.  
Prudenter verò ex eo, quòd factum est, de eo  
quòd futurum est, judicabit, & qualiter pœni-  
tens sit dispositus, non ex ipsius verbis, sed  
ex operibus æstimabit.

Sub occasionem peccati, omne illud cadit, quod peccandi mortaliter causam administrat, vel per se & ex natura sua, ut domi retinere eam, cum qua peccatur &c. vel per accidens ob certam dispositionem personarum; tales sunt plerumque sæculi nostri vitio, mercatura, Magistratus & similia officia, in quibus multi sapissimè mortaliter peccant, perjuriis, furtis, calumniis, odiis, fraudibus & injustitiâ.

In occasione proxima voluntaria primæ speciei positos non absolvat, nisi ipsâ realiter & defectò derelictâ, involuntaria autem vel moraliter, vel physicè nisi emendatos, & quos peccatò derelictò judicat prudenter nec facilè, nec frequenter peccaturos. Quòd si remediis adhibitis occasio illa moraliter involuntaria, semper proxima appareat, deserere cogantur, nihil quippè salutis præferendum. Attamen si talis separatio generare scandalum possit, nihil statuatur in consultò Episcopò vel ejus Vicariò Generali, quem consulat itâ secreta, ut nulla possit de personis vel levis oriri suspicio.

In occasione proxima secundæ speciei positos etiam non absolvat, nisi tali officio vel negotio renuntient, vel id non exercent, nisi cum ipsius vel alterius pii, prudentisque Confessarii consilio; quo casu neque eos absolvat, nisi brevi probatione emendatos compererit.

De his peccandi occasionibus & Absolutionis dilatione egregiè scripsit Sanctus Carolus in suis

monitis ad Confessarios, & sic collapsam in sua  
 Dioecesi pœnitentiam restituit, bonos mōres pro-  
 vexit, correxit pravos. Hanc ipsius doctrinam  
 Confessarii omnes sequantur, necesse est, nisi  
 velint & propriam & pœnitentiam conscientiam  
 quasi pedibŭs proculcare: quod si aliter agant,  
 brevi pœnitentem ad luti volutabrum & ad vor-  
 mitum suum reversum fuisse intelligent, & po-  
 steriora hominis illius facta fuisse deteriora pri-  
 oribŭs cognoscent.

§. 4. *De Relapsu ex habitu.*

**N**ULLUS est Confessarius adeo ignarus, aut  
 officii sui oblitus, qui non existimet pœni-  
 tenti habenti consuetudinem peccandi contra  
 legem DEI, naturæ, aut Ecclesiæ, absque emen-  
 datione notabili pravã, differendam esse abso-  
 lutionem, nisi in casibus extraordinariis & raris.

Ut autem peccaminosus habitus detegatur,  
 petat Confessarius ex pœnitente:

1mò. An fortem propensionem & affectum  
 sentiat in hoc peccatum, illudque perpetrandi  
 facilitatem.

2dò. An eandem peccati speciem jam confes-  
 sus sit, & quoties? à quo tempore huic peccato  
 obnoxius? facilis enim relapsus in peccatum,  
 de quo quis doluit, aut frequentior, vehemens  
 in illud propensio, demonstrant habitum, & con-  
 versionem difficilem, quam in instanti fieri, nisi  
 raro, pro certo habendum est.



3tio. Inquirat, an salutaria remedia mali sui destructiva jam ab alio præscripta adhibere neglexerit, vulnera enim sua amat, qui curare negligit.

Ratio deinde habenda est variæ indolis, ætatis, conditionis ac dispositionis pœnitentium; sunt enim alii aliis suapte naturâ in malum propensiores, in quibus habitus faciliùs & citiùs formatur, & difficiliùs destruitur.

Citiùs etiam formatur habitus in rebus venereis ob innatam in peccatum luxuriæ propensionem & carnis stimulos: hinc molles, qui interdum consentunt intra annum, ut habitudinarij, probandi sunt, etiam si bis tantum aut ter peccarent; quæ probatio multò magis requiritur erga illos, qui incidunt ab una Confessione ad aliam in peccata, quæ in hac re cum aliis committuntur, cum & voluntatis majorem deliberationem, & longiorem moram requirant, horum occasiones rariùs sese offerant.

Eadem ratione tractandus, qui in blasphemias, maledicta, convitia erumpit, quotiescunque irascitur aut inebriatur, etsi secundo quoque & tertio mense irascetur, & cum in occasione tentationi semper cedat.

Ebriosi, etsi de graviore ebrietate quinquies aut sexies se reos tantum agnoscant in anno, plerumque cum iis, ut cum habitudinariis agendum est, cum non nisi enormes vini excessus confiteri solent.

Dicitur verò habitus interruptus, quando habitudinarius vel omninò desit peccare, vel saltem post intensiorem consuetudinem non nisi rarissimè recidit, maximè si præscripta sibi medicinalia opera fideliter implevit, aut etiam voluntaria sibi imposuit; tunc enim tametsi aliquoties cadat, poterit absolvi, & Communio Eucharistica, prout utile judicaverit Confessarius, eisdem ad tempus differri.

## DE RELAPSU EX ALIIS CAUSIS.

**S**IVE verò ex habitu, sivè alia ex causa, frequentior in peccatum relapsus fiat, perinde differenda est Absolutio. Talia sunt peccata omissionis, quæ fiunt ex timore difficultatis & ex odio actûs boni. Hinc differenda est Absolutio Parocho, qui Conciones & Doctrinam Christianam in sua Parochia negligeret. \* Canonico ultra tres menses sivè continuos, sivè interruptos à choro absentis absque canonica causa, qui tres menses concedi non possunt ei, cujus Ecclesia longius servitii tempus requirit. Beneficiato aut in sacris constituto breviarii recitationem sæpè omittenti, ille præter reatum peccati mortalis, quem incurrit, pro rata omissionis breviarii fructus beneficii suos non facit, nec tutâ

\* *Con. Trid. sess. 24. de reform. c. 12. sess. 23. c. 1.*

conscientiâ illos sibi retinere potest, sed aut fabricæ Ecclesiæ, aut pauperibus loci, aut in alios pios usus erogare tenetur. Clerico, qui in majoribus ordinibus constitutus vestem ac tonsuram clericalem secundum Canones \* & Diœcesana decreta portare negligit.

\* *Con. Trid. sess. 14. de res. c. 6.*

Omnis denique generis ac conditionis personis, quæ propria statûs sui officia sub mortali injuncta adimplere negligit, si illum plerumque delinquentem cognoscat, & omissio peccatum fit mortale, Absolutionem non elargiatur, donec emendatum sciat.

Multò minùs absolvendi, qui aliis scandalum, & ad peccandum occasionem præbent, ut mulieres ac puellæ indecenter vestitæ, nullò modò \* enim permittendam est mulieribus, ut nudam aliquam corporis partem offerant viris, nè ambo prolabantur - \*\* hæc pompæ curant de proximo luxuriæ negotium, & obstrepant pudicitia disciplinis. Itè qui lascivas imagines efformant, aut vendunt, aut domi suæ inspiciendas exponunt, qui cantilenas obscenas componunt, aut coram aliis cantant, aut alios cantare docent.

Caupones, qui ut incautam juventutem attrahant, frequenter choreas instituunt, in iis tolerant, quæ morum puritati contraria aut dicuntur,

\* *Clemens Alex. in pedag. l. 2. c. 2.*

\*\* *Tertul. de cul. tem. l. 2. n. 9.*

tur,

tur, aut fiunt; qui meretrices aut mulierculas merito suspectas fovent domi suæ, aut ab hospitibus adductas excipiunt, licet ipsorum conscientia sibi dicet, non nisi malo fine adduci, qui tempore divinorum officiorum indigenis vina infundunt, aut ebrietatem promovent quolibet tempore.

Domini etiam territoriales, qui prædictas choreas fieri imperant, aut non compeſcunt, aliæque scandala è subditis sibi locis non eliminant, in quantum possunt, tam diu non absolvantur, donec meliores se præbeant, suæque munere fungantur, maxime si hac de re jam admoniti fuerint, DEI enim ministri sunt, vindices in iram eis, qui malè agunt. *Rom. 13. 4.*

### *§. 5. Quamdiu Absolutio differenda.*

**N**ON nisi temerè pro omnibus & singulis pœnitentibus æquale temporis spatium præscriberetur, quò elapsò Absolutionem priùs dilatam possent consequi, certæ enim regulæ de his præscribi non possunt; sed res hæc Confessarii prudentiæ relinquenda, qui non absolvet pœnitentem, nisi postquam illum ad Sacramenti gratiam recipiendam ritè dispositum sapienter judicaverit: ad hoc verò cognoscendum apud alios quidem longiori, apud alios breviori spatium opus est.

In peccatis quorum frequentior occasio occurrit,

rit, ut est peccatum pollutionis, aut facilior lapsus, ut blasphemix & aliorum, quæ linguâ complentur, ultra unum mensem potest non differri Absolutio; nam, qui per mensem non committit, quod antea quot septimanis bis, terve committere solebat, jam se meliorem factum esse demonstrat, & habitum peccaminosum interrumpisse; Ut verò hæc vel unius mensis dilatio utilior, minùsque onerosa fiat pœnitenti, intra quindecim dies redire jubeatur, ut boni propositi fructus ostendat, & novis contra peccatum remediis adjuvetur: quòd si ad præfixum terminum redux profecisse cum DEI gratia videatur, confirmandus est in proposito, monendisque, quantum utilitatis erit per alios adhuc quindecim dies se probare, & Absolutionis gratiâ digniorem se reddere: promittat Confessarius se interim pœnitentis in suis Sacrificiis memorem futurum, potentioraque media ad relapsum præcavendum præscribat, quæ si fideliter secutum, & à relapsu præservatum cognoverit, absolvat, neque ulterius proroget.

Advertendum tamen, non ideò continuò rursus remittendum esse, qui post intensiorem habitum & frequentiores relapsus semel tantum ex infirmitate potiùs quàm impellente habitu relapsus est, dummodò tamen monitis se fidelem præstiterit, & pro viribus pravo habitui resisterit, ac dispositus videatur omni conatu à relapsu sibi præcavere; compellatur tamen hujusmodi ad præ-

præfixum terminum rursus confiteri, ut sic pe-  
detentim veterem hominem cum omnibus acti-  
bus suis exuat, & cautior fiat ex obligatione se  
ostendendi Sacerdotibus.

Longiori probatione opus est circa peccata,  
quorum occasiones rariùs occurrunt, in quibus  
difficile est judicare, quando habitus malus sit de-  
structus, necnè, multi enim non relabuntur,  
quia defuit occasio, non peccandi voluntas. Nec  
tamen ut probentur, occasioni se præbere licet.  
Emendationem cognoscere poterit Confessarius  
ex dispositione & interno affectu pœnitentis,  
scrutandum cor ipsius, pertingendum usque ad  
divisionem animæ ac spiritûs, & discernendæ  
cogitationes & intentiones cordis; si enim præ-  
vis cogitationibus sæpè fuerit voluntariè oble-  
ctatus pœnitens, si occasiones desideraverit, vi-  
get pravus habitus, etsi ad effectum perducere  
non potuerit. At verò si pœnitentiâ ductus &  
horrore peccati, remedia contra libidinem adhi-  
buerit, pravæ consuetudini reluctatus fuerit,  
pravâ desideria aut cogitationes alliserit ad pe-  
tram, pro præteritis satisfacere cæperit, occa-  
siones nec quæsièrit, nec deliberatè desideraverit;  
imò preparaverit animam suam contra tentatione,  
facile in isto pravus habitus destructus præsu-  
mitur.

Circa ebriosos vix plurimum mensium probatio  
plerumque sufficit, ut certum de eorum contri-  
tione iudicium feratur, videmus enim paucissi-  
mos

mos hunc habitum deponere, quare S. Carolus in suis monitis ad Confessarios, ad plures mentes differendam illis esse Absolutionem svadet. Potest tamen aliquando Confessarius ab hac sancta severitate nonnihil deflectere erga eos, qui humana fragilitate, complacentiâ licet culpabili potius quàm affectu, propensione & habitu inebriati sunt, tamdiu tamen probandi sunt, donec meliores inveniantur.

§. 6. *Quid agendum Confessario, ut pœnitenti dilationem Absolutionis, non modò tolerabilem, sed & acceptam reddat.*

CUM efferari quandoque pœnitentes & vehementer offendi soleant, dum sine Absolutione remittuntur, plurimi etiam animum despondentes, Confessionis usum, vel omninò abjiciant, vel ad eam rariùs accedant, vel ad alios Confessarios indulgentiores, cum ingenti animæ suæ damno, spe Absolutionis obtinendæ confugiant, omni sollicitudine allaborandum est Confessario, ut dilationis necessitatem, utilitatemque ità exponat pœnitenti, ut is non modò patienter eam prorogationem ferat, sed etiam ultrò in eam consentiat, promptiorque dein ac melior indè revertatur.

Quem

Quem in finem cavebit imprimis, nè poenitentem, quem vult dimittere, acriter arguat, nè convitiis & probris laceſſat, aut amariori zelo agitated increpet, quin omni bonitate ac mansuetudine cum illo ita agat, ut eum quietum ac ſpirituali gaudiò plenum à te dimittat.

Igitur aptè monſtrabit Confefſionum præteritarum nullitatem, miſerum animæ ſtatum, ſacrilegii de novo committendi periculum hiſ aut ſimilibus verbis: *peccatum hoc jam ſapientius commiſiſti, ſapientius confefſus es; confefſus, emendationem promiſiſti, non ſtetiſti promiſſis, ergò valde timendum, nè inane fuerit propoſitum, dolor nullus, Confefſiones ſacrilegæ: quomodo promiſſis tuis vane crederem, cum experientia doceat te non impleturam; quæ enim verbis aliis aſtruxiſti, negaſti factis: quomodo eſſent aded in te crudelis, ut ſacrilegæ Abſolutione Gehenna te filium facerem, qui à me vitam poſtulas: quare & mihi & tibi conſulas, velim: mihi, non exigendo, quod ſine gravi peccato dare non poſſum: tibi, melius te ad dignam Sacramenti huius receptionem diſponendo. Age ergo, & te & me ſecurum reddas. Præterea Eccleſiæ Canones per plures annos poenitentiam prorogarunt fidelibus, duriffimæque poenitentia opera ob pauciora & minus gravia peccata injunxere, & illi quàm promptò ea animò ſuſcepere, ut Abſolutionem tandem conſequerentur. Et ego tam exiguum tibi præſcribo tempus, vide quàm te promptum, obedientemque præſtare debeas, quas mihi pro tam paterna in te charitate grates rependere.*



Denique cum pœnitens discedet, caveat Confessarius, nè ullus circumstantium advertere possit, eum non esse absolutum; pronuntiet ergo super ipsum, antequam à se dimittat, preces aliquas, puta, *Misereatur, Indulgentiam &c.* Imò & ipsi benedicat eò modò, quò pœnitentes absolvit, crucem super ipsum formans, idcirco semper submissa voce verba Absolutionis proferat, nè cum non prolaturus est, aliquis id possit advertere.

§. 7. *Quid præscribere Confessarius pœnitenti non absoluto debeat.*

1<sup>o</sup>. **U**T intrà præfixum tempus, ut suprâ dictum est, ad se redeat, habita tamen ratione conditionis, opportunitatis, aliarumque circumstantiarum, quas ex pœnitente exquiret, faciâtque, ut pœnitens id seriò promittat.

Si redire ille ob locorum distantiam aut propter alias rationes ad eundem Confessarium non possit, jubeatur alteri se intrà præfinitum terminum sistere, cui Absolutionis dilationem, ejus causam, pœnitentiam impositam, & an impleverit, declaret, tametsi verò utilius sit pœnitenti ad eundem reverti Confessarium, non tamen ad id cogendus, sed libertati suæ relinquendus videtur.

2<sup>o</sup> Ut intereà à relapsu se custodiat; hoc est enim

enim finis & fructus Absolutionis dilatæ, & regula, quam Confessarius in absolvendo postmodum, aut rursus remittendo pœnitente sequi debet.

3tiò. Occasionem proximam relapsûs fugiat, eamque fugam sibi præscriptam esse sciat, tanquam conditionem Absolutionis postea obtinendæ.

4tò. Remedia ipsi præscribat, quibus sperare possit à peccatis suis retrahendum, & contraria quantum poterit, peccatis applicet medicamenta, sint etiam pœnalia, quibûs possit iram DEI flectere, & misericordiam consequi, quâ adjutus emergere valeat è misero suo statu; ex istorum etiam operum fideli impletione, de sincero pœnitentis affectu judicari poterit.

5tò. Si in præcedentibus Confessionibus essentielles defectus cognoverit, jubendum est pœnitenti generalem peccatorum suorum Confessionem instituere ab eo tempore, quò habitus formari cepit, aut ab ultima recidiva, si interruptus fuisset, suamque ea in re operam ei Confessarius promittat. Utiliter etiam aliquando sub nomine Confessionis generalis invisum nomen Absolutionis dilatæ, tanquam in volucro tegitur; valebit etiam hæc generalis Confessio ad majorem præteritorum peccatorum detestationem.

CAPUT QUARTUM.

§. I. *De quibusdam Casibus difficili-  
oribus in Confessione occurrentibus.*

PRIMUS CASUS.

QUID faciendum sit Sacerdoti, cum pœnitens peccatum mortale declarat, quod in præcedentibus Confessionibus voluntariè celavit.

Cum nullæ sint, quin & sacrilegæ Confessiones eorum, qui peccatum grave ex sua culpa Confessarium celarunt, sive negligentia notabili in conscientia discutienda, sive malo pudore, sive etiam voluntaria cæcitate, id factum fuerit; hos igitur admoneat Confessarius.

Imò. Nullas fuisse & sacrilegas Confessiones, Communionésque illò peccatò posteriores, quas fecerunt cum conscientia talis Confessionis invalida. Qui enim post Confessionem voluntariè nullam, faceret alias bona fide procedens, & præcedentis Confessionis defectûs nullam habens memoriam, etiam post diligens examen conscientia suæ, istæ non essent sacrilegæ, nec teneretur illas repetere, sed solùm eas, quas fecisset cum conscientia defectûs prioris.

2dò. Ut mederi possint nullitati talium Confessionum, teneri eos omnia & singula peccata

mortalia ab eo tempore commissa, licet jam declarata, rursus confiteri.

3tio. Declarabunt quoties ab eo tempore Sacramenta poenitentiae & Eucharistiae, aut alia etiam susceperint, aut aliis contulerint, Missas celebrarint, &c. Ut de numero sacrilegiorum judicari circiter possit.

4to. Si Confessarius probabiliter judicat eos plura peccata mortalia ab eo tempore commississe, utiliter remittet & tempus ad conscientiam examinandam sufficiens dabit: nisi satius sit apertis interrogationibus poenitentem juvare ad novam peccatorum suorum declarationem: sunt enim, qui Confessionem generalem abhorrent, & ut impossibilem reputant.

---

## §. 2. SECUNDUS CASUS. DE RESTITUTIONE.

**C**IRCA restitutionem diffidat sibi ipsi plurimum Confessarius, neque temere decidat, cum quid perplexum ambiguumque ac difficile occurrit, sed postquam plene de casu poenitentis instructus fuerit, moram ab illo petat; ut coram DEO, quid agendum sit, possit perpendere, & doctos viros consulere: interroget praeterea poenitentem, an paratus sit decisioni acquiescere, & quod ipsi praecipietur, adimplere.

Dum

Nunquam pœnitentem, nisi post factam restitutionem absolvat : excipe tamen ?

1<sup>o</sup>. Si causa legitima Absolutionem urgeret, & pœnitens certò restitutus videretur etiam post concessam Absolutionem, absolvatur, dummodò tamen promissis suis in eodem casu jam semel aut sæpiùs non defuerit.

2<sup>o</sup>. Potest etiam interim absolvi pœnitens, cujus casus iis esset difficultatibus irretitus, quibus extricandis longiori morâ opus esset, dummodò tamen paratus sit doctorum hominum, quos ipse vel Confessarius consuluerit, opinionem sequi, eamque re ipsâ secuturum esse probabiliter credat Confessarius.

3<sup>o</sup>. Absolvatur etiam ante factam restitutionem, qui ob paupertatem restituere nihil omninò potest, dummodò paratus sit id facere \* quamprimùm media suppetent, at ordinariè convenit ipsi graviolem pœnitentiam imponere, maximè si culpâ suâ factus est ad restituendum impotens. \* *L. 5. dec. c. 3. de furtis.*

4<sup>o</sup>. Si quis restituere partem, non autem totum potest, restituat, antequam absolvatur, etiamsi decima tantùm aut etiam vigesima rei alienæ portio esset : interim tamen jubeatur prudenti economiâ sumptuum ac superfluarum expensarum amputatione, & suo ipsius rei que familiaris incommodò, corrogare ac corradere, quod restituat : & ut in re tanti momenti sollicitum se præbeat, bis terte in anno compellatur

tur Confessario se sistere, suamque restituendi obligationem illi declarare; sicque prudens Confessarius ex iis, quæ à pœnitente fuerit sciscitatus, intelligat utrum impossibilis sit necnè restitutio, sivè ex parte, sivè ex toto facienda, hominiquè ad rem adeò difficilem explendam, novos stimulos addet: interim tamen adhortabitur pœnitentem, ut continuûs à DEO precibûs exposcat voluntatem ac media restituendi, videatque nè Dominus rei ex longiori restitutionis prorogatione detrimentum accipiat.

5to. Si res sit levis momenti, absolvi etiam ante restitutionem factam potest, si promittat restituere.

6to. Restitutiones per seipsum faciendas non temerè suscipiat Confessarius, quòd si tamen pœnitens neque per se, neque per alium citra infamiae periculum præstare id posset, ex charitate Confessarius suum ea in re obsequium non negabit: sed eâ cautelâ, ut cum pecuniâ aut quavis cumque rem à pœnitente traditam proprietario restituerit, chyrographum ab eo rei, quam restituit, acceptæ testem recipiat, ac pœnitenti suo tradat, nè is suspicari possit, ex re commissa aliquid à Confessario fuisse distractum, ità verò cum proprietario agat, ut nulla ei suspicio de persona restitutoris suboriri queat, quapropter prudentis est Confessarii per seipsum restitutionem non exequi, sed ministeriò tertii; in parvis enim civitatibus & Parochiis ipsa Confessari-

rii restituentis persona locum dare posset suspicionibus, cum omnes ferè ejus pœnitentes facile cognosci possint; Proprietarius, qui advertet eum, quem furti reum judicat, esse pœnitentem Confessarii, per quem restitutio facta est, in sententia confirmaretur, quod valdè periculosum esset.

7mò. Res aliena ipsi Domino, aut eo deficiente ipsius hæredibus, in natura restituenda est, si possit absque detrimento famæ, nec in pauperes, aut pias causas eroganda est, si Dominus aut ejus personam & jura repræsentans inveniri possint, neque enim pœnitens sic imprudenter restituens, liberatur ab onere, legitimo Domino, aut ejus hæredibus restituendi, quod injuste rapuit.

Neque tantum res aliena restituenda, sed & damnum ex injustitia secutum resarciri debet: debitores eadem ratione satisfacere creditoribus suis compellantur, cum injusti rei alienæ possessores fiant, quando solvere ad præstitutum tempus negligunt, vel detrectant.

Difficilior multò habetur alienæ famæ per detractionem læsæ restitutio, quidquid enim in contrarium detractor dixerit, vix unquam finitram de proximo opinionem semel conceptam hominum animis evellet: meliori igitur quò poterit modò, & absque mendacio læsam famam reparat.

Quare antequam absolutio detur, pœnitens ad

personas, coram quibus detraxit, remittatur, ut finistram opinionem de proximo, quam conceperant ex detractioe, destruat: antea tamen inquirendum est, num detractori restiterint audientes, eique fidem non adhibuerint? num detractoris verbis non attenderint? num criminis à detractore pro palati fuerint obliti, nullamque finistram opinionem de proximo habeant: tunc enim is restituendi modus aut non esset necessarius, aut foret ipsa detractioe noxior, revocando in memoriam culpam prorsus oblitam, & audientes forsàn impelleret in suspiciones aut iudicia contra proximum, quibus prima vice restiterant; cognoscet autem detractor, num qui illum audierant, obliti sint criminis à se olim coram eis narrati, ex modo, quò de proximo solent loqui, & inquirendo quid de illo sentiant: at nè petat ab ipsis, num recordentur eorum, quæ ipsis de proximo narraverat.

Jubeatur præterea honorificè loqui de persona, cui detraxit, veniamque ab ea petat, si illa detractioe sit conscia, nisi fortè majus malum inde timeatur.

Aliquando etiam fama læsa pecuniâ compensari debet, \* cum alius restitutionis modus non est possibilis.

Si præsumere Confessarius prudenter posset, post absolutionem concessam detractorem promissis suis non defuturum, absolutio dari poterit, si urgens causa adsit.

\* S. Thom. 2. 2. q. 62. art. 1. ad 2.



At multò severiorem se erga calumniatores prabeat, neque absolvere unquam calumniatorem presumat, nisi post recantatam palinodiam, additò etiam, si ad fidem adstruendam necesse sit, juramentò, damnòque, si quod indè emerfit, in plenum resarcitò; quod debet etiam detractor.

Eadem severitate cum eo agat, qui puellam importunìs precibùs, pollicitationibùs, fraude, minis aut vi circumventam seduxit: quare tandiu differatur absolutio, donec illi aut nubat, aut si fieri id absolutè non possit, alia quacumque ratione damnum & infamiam stuprò illatam compenset, prout ipsius & puellæ conditio exigat. *Exod. 22. 16. 17.*

§. 3. TERTIUS CASUS.

DE INIMICITIIS.

**N**eminem inimicitias foventem absolvat, nisi priùs sincero affectu fratri suo reconciliatum, quòd si aliter fecerit, certus sit pœnitentem in re tam difficili promissis suis defuturum: acturum è contra grates quando peracta reconciliatione ad Confessarium absolutionem consecutus redibit.

Notandum tamen est, quosdam inter se ità a-

nimis diffidere , ut ex mutuo conspectu potius recrudesceret odium , quàm extingueretur : quò in casu per internuntium res tentanda est.

Caveat verò Confessarius , nè hac in re impossibilia jubeat , sed sciat sensum à consensu disjungere , & inter amicitiam & amorem Christianum discrimen ponere. Doceat pœnitentem timidioris conscientiæ , eos motus , quos ex intuitu aut recordatione hominis inimici sentimus , peccatum non esse , cùm sint involuntarii indeliberati , sed consentire in ea , ad quæ movemur , peccatum esse , ut malum precari , vindictam quærere & media illius explendæ , malè de inimico loqui , actiones ejus finistrè interpretari , gaudere de ejus infortunio , de ejus felicitate contristari , communia humanæ societatis officia denegare , quæ absque scandalo aut livore vindictæ omitti nec solent , nec possunt. Circa hæc puncta pœnitentem interroget , quòd si ille , ut Christianum decet , responderit , securum esse jubeat , etsi contrarios in animo motus excitari sentiat : jubeat ex Christi mandato pro inimico DEum orare , benignum ac beneficum illi sese exhibere , honorificè de eo loqui , quin & motiva suggerat , quibus iracundiæ motus compefcantur , & amicitia collapsa restauretur , si fieri aut possit , aut expediat.

Nam prudentia non semper dicitur amicitiam ineundam esse cum eo , quem perfidum & proditorem experti sumus , & à quo rationabiliter time-

timemus quid simile, aut etiam quid deterius. Non expedit etiam, imò illicitum est, amicitiam & familiaritatem renovare cum iis, qui nobis fuerunt occasio proxima peccati; ab amore verò Christiano dispensare Confessarius nullum potest; est verò amor ille, quò proximo nostro bonum volumus, illudque reipsà præstare parati sumus, cum necessitas postulabit.



#### §. 4. QUARTUS CASUS.

### DEFECTUS MATERIÆ REMOTÆ.

**H**erere sæpè Confessarii solent, cum Absolutio danda est, eò, quòd materiam sufficientem non habeant.

Triplex verò potest esse ejusmodi casus. 1mò. Circa pœnitentes stupidos & crassioris ingenii. 2dò. Circa scrupulosos. 3tiò. Circa pœnitentes tenerioris conscientia, vitæque sanctioris, quæ singula discernere debet Confessarius.

Imò. Sunt, qui ex innata ingenii stupiditate invenire nequeunt sufficientem Absolutionis materiam, sed ea solùm contentur, quæ speciem levioris etiam peccati vix rationem habent: sic rustici verborum quorundam nihil de se significantium, in signum tamen levis impatien-

tiæ prolatorum seriem recitant, iisque totam  
 Confessionem absolvunt: hos Confessarius de  
 aliis quibusdam peccatis interroget, quæ admis-  
 sa ab eis fuisse pro varia statûs, conditionis ac  
 ætatis ratione ominari potest, ut sunt negligentia  
 circa preces matutinas ac serotinas, detractio-  
 nes, odia, jurgia, mendacia & discordiæ in  
 familiis ac conjugis, &c. si nihil extorqueat,  
 moneat, ut antea vitæ graviora quædam pec-  
 cata repetant, si nec sic quidquam efficiat, pe-  
 tat, utrum doleant de peccatis omnibus aliquan-  
 do commissis, & de illis se accusent in genere,  
 quamvis non possint in specie, & sic eos absol-  
 vere posse citra periculum videtur, ut absolveret  
 moribundum, qui signis quidem Absolutionem  
 postularet, peccata verò nominatim confiteri ob-  
 lingvæ & virium defectum non posset, potest  
 enim in his ex affectu de effectu præsumi: at-  
 tamen non necesse est, illis Absolutionem dare,  
 quoties se sistunt ad tribunal pœnitentiæ, si plu-  
 ries in anno illud frequentant, pueris verò ac  
 puellis tenerioris ætatis Benedictio non absolu-  
 tio danda est, cum materia deest & ratio suffi-  
 ciens ad tanti Sacramenti receptionem, signum  
 verò stupidi ingenii est, si pœnitens incomptò  
 quòdam ac incompòsitò modò sinè ulla affectûs  
 interni demonstratione, & loquitur, & ad inter-  
 rogata respondet.

2dò. Alii conscientie erronee timoribus agi-  
 tati ineptias quascunque gravissimorum peccato-  
 rum

rum locò habentes, Confessarium naniis suis & scrupulis ad nauseam usque fatigant: qui si contra dictamen conscientiae suae aliquid egerint, habent quidem unde absolvi possint, si e scrupulo in verum dubium inciderint, aut etiam in persuasionem malum esse, quod fecerunt. At docendi sunt scrupulum à dubio multum differre, dubium enim habet rationabile & probabile fundamentum, animùmque ità dividit inter utramque sententiam, ut non possit magis inclinari in unam quàm in aliam, sed hæreat incertus & anceps, hinc non licet agere contra dubium permanens, at scrupulus cum nullo rationabili fundamento nitatur, cum ipso stare possunt rationes sufficientes, quibus cognoscamus trepidationem nostram esse vanam, & veritati esse conforme, aut saltèm magis probabile id, quod agere determinamus, quapropter non est peccatum agere perseverante scrupulo & contra stimulos ejus; nam in humanis agilibus, quæ tantam habent varietatem, non requiritur talis certitudo, quæ omnes scrupulos semper excludat, sed sufficit, ut illos contemnamus.

Non ergo credendum est scrupulosos in omnibus peccare, quæ operantur contra conscientiae trepidationes & vanas formidines, nec reos esse omnium, de quibus se accusant. Imò si magnus horror peccati in ipsis appareat, summaque vigilantia caveant, non tantùm à malo, sed etiam ab omni specie mala, cogendi sunt  
con-

contemnere istos scrupulos & contra ipsos agere, nè errore conscientiae inde fiant rei, unde laudari merentur, & aliquando ad sacram Communionem mittendi absque pravâ Absolutione, quando non aliundè apparent rei certorum peccatorum: ipsos à Communionem arcere in poenam obstinati in scrupulis animi, pluribus non conveniret, cum sapissimè nihil aliud, per scrupulos intendat Diabolus, quàm ut tam sanctò & salutari cibo privatos faciliùs in peccata precipitet, aut è pusillo animo in desperationem usque perducatur.

Tamen acriter increpandi, dum suum iudicium & conscientiam doctissimorum ac piissimorum iudicio ac praxi subicere ac conformare reluctantur. Qui tamen infirmitatem suam agnoscunt, & expedire se anxietatibus suis, & scrupulos excutere nequeunt, commiseratione digni habeantur: quos proinde Confessarius paternè consoletur, DEIque hæc providentiâ permitti significet, ut animus hīs poenis excitatus vigilantior fiat contra tentationes: fortis in fide diabolo reluctetur, & purior conservetur: DEI voluntatem esse, ut patienter ferant hanc probationem, quæ patientiâ ad opus perfectum eos perducet, si abnegatò iudiciò suò à doctis viris regi se sinant.

Quos inveniet ità inquietos & scrupulosos in conscientiae suæ examine, ut huic unicè intenti cætera omnia negligant, qui nunquam contenti pec-

ti peccatorum suorum recognitione, horum discussionem incessanter reiterant; quorum semper perturbata mens est, & in confessione, & post confessionem; his præfigat spatium, quod conscientiae suae examini dare poterunt, cum prohibitione ultrà extendendi, ut dolori de peccatis concipiendo sint præcipuè intenti, cum sit actus maximè necessarius, qui suppleri nequeat, & confessione semel peractâ non amplius audiatur, Confessarios verò, si quos haberent, qui hos eis scrupulos iniecissent, aut injectos foverent, deserere cogantur.

3tiò. Sunt denique animæ sanctiores, quæ vel ipsam peccati umbram extimescentes, non nisi levissima peccata, & quæ vix speciem peccati habent, confitentur, caveat Confessarius, nè hujusmodi pœnitentes abjiciat, aut objurget, quasi minutias quasdam & nugas proponerent, nè dicat materiam hanc non esse absolutionis, majora esse proferenda, &c. Spiritui enim Sancto, cujus nutu diriguntur, resisteret, & gravem Christo injuriam inferret, à sancto proposito & perfectiori via, pœnitentes suos absterrendo, quin potiùs eos benignè audiens in suo proposito confirmet, & ad meliorum charismatum amulationem provocatos quasi ducat de virtute in virtutem, monstrétque, *quæ sit voluntas DEI bona, \* beneplacens & perfecta*, hostis insidias detegat, perplexitates solvat, suum prom-

\* Rom. 12. 2.

ptus obsequium consiliūque offerat: facile vero hæc præstabit, si ipse sanctus esse studeat, ut sanctitatem alios verbò & exemplò doceat, què in finem exercitiis spiritualibus assidue vacet, quo ordine ad perfectiorem vitam pervenire possit.

Quare si animas quasdam perfectioris vitæ desiderio inflammas cognoverit, doceat primò mentem à gravioribus noxis purgare, malas propensiones, affectūsque terrestres evellere, virtutum Christianarum praxim præscribat, & Christi vitam & passionem tanquam verum earum exemplar proponat, meditatione & rerum cœlestium contemplatione sensim ad DEUM elevet.

Nè tamen circa materiæ ad absolutionem necessariæ sufficientiam perplexus hæreat, instruat poenitentem aliqua antea vitæ peccata graviora, aut saltèm sufficientia ad absolutionem rursus in confessione recensere, & de iis dolorem concipere.

## CAPUT QUINTUM.

*Quid peracta peccatorum declaratione  
faciendum Confessario.*

**T**Ria præstabit Confessarius audita peccatorum declaratione, imò. Poenitentem ad dolorem excitabit. 2dò. Absolutionem ritè dispo-



fito impertiatur. 3tio. Salutarem eidem pœnitentiam injunget.

§. I. *Quomodo pœnitens ad pœnitentiam excitandus?*

**M**aximam vim & efficaciam ex parte pœnitentis in hac Sacramenti parte positam esse, Confessarius sibi persuasum habeat; quare magnoperè laboret, ut pœnitentem, quem gravioribus peccatis irretitum, nec tamen satis contritum, omni, quò potest studio ad scelerum suorum detestationem, cordisque compunctionem moveat, quod haud dubiè perficiet, si peccatori suorum criminum horrorem, & suppliciorum eisdem destinatorum severitatem, tum DEI contempti Majestatem, bonitatèmq; ac patientiam ob oculos ponat: poterit verò his aut similibus verbis uti, prout cuique convenire judicaverit.

*Quot peccata declarasti; frater mi! & plura fortè te fugiunt, que DEus tamen non ignorat. Quot miseros ob pauciora crimina suppliciiis aternis mancipavit DEus, & tecum si similiter egisset, jam aternum arderes: sed pepercit tibi, ut in te divitiarum misericordie suae ostenderet, ad pœnitentiam ergo te adducat benignitas eius. Quoties te ad pœnitentiam vocavit? quoties sollicitavit reluctantem, quasi vitæ errantem, fugientem insecutus est, & tu projecisti eum a te, & ut damoni obedires, mundo placeres, libidinis*  
servis

*servires, dereliquisti Dominum DEum tuum, & oblitus es Creatoris tui!* poterit etiam aptis quibusdam quæstiunculis, ad quas singulas pœnitenti respondeat, ad dolorem excitare, quas pœnitenti proponet, prout ex varia cujusque dispositione necessarium esse intellexerit.

*§. 2. Salutaria quædam remedia ad relapsum præcavendum.*

**C**onfessarius ubi pœnitentem probè contritum paratùmque ad meliora cognoverit, salutaria quædam eidem remedia ad hunc finem præscribet.

Tamen etsi plurima illorum pro pœnitentia ipsa injungi possint, quin & aliquando debeant, tamen hic non nisi permodùm consilii proponuntur, nam de pœnitentia infra agetur.

Cùm varia sit pœnitentium dispositio, ætas, conditio, sexus ac constitutio, varia etiam sint remedia illa & ad cujusque usum conformata: hinc fit, ut generalia tantùm quædam hic referantur, particularia verò Confessarii prudentis arbitrio relinquuntur.

Itaque ut pœnitens in suo proposito perseveret, monendus erit. Imò. Ut propositum suum quotidie certâ quâdam horâ reiteret, puta, cùm è lecto surgit, aut Missæ Sacrificio interest, aut cubitum se confert,

2dò. Ut quotidie à DEO exposcat, millies potius mori, quàm vel unum lethale peccatum committere; hæcque dispositio illi pro fundamento sit.

3tò. Ut nullum peccatum veniale, in ea materia, in qua mortaliter peccare consueverat, cum deliberatione committat, cum à veniali peccetentim ad mortale gradus fiat, sæpiusque contingat, ut quod veniale habetur, mortale sit, & quæ sint venialia, quæ mortalia, difficillimum sit invenire, periculosum definire. *S. August. de Civit. Dei l. 2. c. 29.*

4tò. Ut nusquam matutinas ac vespertinas preces flexis genibus persolvendas omittat.

5tò. Ut quotidie libri pii lectione aliquam fidei veritatem perpendat.

6tò. Ut instante tentatione, aut gravi afflictione ad DEum per orationem confugiat.

7mò. DEum sibi præsentem reddat, sibi que identidem hæc suggerat: DEus me videt, num quid ago, quod oculis ejus displiceat? DEus me audit, absit ergo, ut verbò indecenti aures ejus offendam: Scrutator est cordis mei, num quid cogito, aut desidero, quod ille reprobet? &c.

8vò. Ut sæpius per diem id, quod agit, aut patitur, DEO offerat.

9nò. Ut hominum de se judicia contemnat, parvi pendens cavillationes ac ludibria, quibus novæ vitæ inchoatio patere solet, habeatque sibi persvasum, impiorum jocos ac cachinnos per-

timescentibus facilem & certissimum esse ad priora peccata reditum : Christi enim servus esse non potest , qui adhuc hominibus placere quærit.

10mò. Ut magnam in DEO spem collocet , sibi que è contra diffidat plurimum : hinc præter frequentes ad DEum mentis elevationes , quibus opem ipsius exposcat , peccandi occasiones etiam remotiores , quantum potest evitet , sibi que persuadeat , homini in graviora peccata propenso , in fuga occasionum , amore solitudinis mundique contemptu salutem esse quærendam : hoc in puncto omnium maximè insistet Confessarius.

11mò. Ut per opera satisfactoria sibi imposita Divinæ justitiæ satisfaciat , abstinendo ab iis etiam deliciis , quibus si non peccasset , legitimè frui potuisset , nam ex sancto Gregorio non idè jus est , etiam ad licitas voluptates peccatori , quàm animæ innocenti.

12mò. Ut frequenter ad tribunal pœnitentiæ accedant , quò gratiam vel conservent , vel perditam citò recuperent ; certè S. Franciscus Salesius singulis saltèm mensibus confiteri sua peccata iis suadet , qui salutem suam sollicitius quærunt.

13tiò. Ut Confessarium stabilem habeant , eundemque à DEO exposcant , & inter mille , ut ait Avila , aut ut S. Franciscus Salesius sentit , inter decem millia eum eligant , sitque talis , qui & sciat , & opere compleat Evangelica documenta , qui mundanam doctrinam & timeat ipse , & aliis

aliis svadeat fugiendam, qui viam arctam, quam Dominus ipse docuit, tenendam proponat; è contra verò à lata & spatiosa via, quæ ducit ad perditionem, pœnitentes abducat.

14to. Ut frequenter ad sacram Domini mensam accedant, quò fortiores in suo proposito persistant, & in fortitudine panis hujus ad montem DEI perveniant. Quoties verò hujus vivifici panis participes faciendi sint, Confessarii prudentis erit præscribere, qui pœnitentis dispositionem pro norma habeat, eoque frequentius hanc ei gratiam concedet, quò majorem ille sibi vim inferet, majorique curâ & occasiones peccati fugiet, & pœnitentiæ, virtutumque Christianarum opera exercebit, quò verò eum negligentiorer compererit, eò rarius etiam tantum beneficium præstabit.

15to. Sanctissimam DEI Matrem singulari devotione veneretur, cujus patrocinium plurimum semper in Ecclesia valuit. At hæc devotio non in eo tantum consistat, ut statutas in ipsius honorem preces persolvat, aut externis tantum signis eam colat, sed virtutes ipsius imitetur, sed imprimis tum maximè Matrem veneramur, cum Filii ejus vitam exprimimus.

16to. Patronum sibi particularem eligat, & Angelo imprimis tutelari impensius se commendet quotidie.

17mo. Quot annis Confessionem generalem, quæ omnia totius anni peccata complectatur, deponat;

ponat; si status conditióque patiatur, exercitia spiritualia per aliquot dies suscipiat.

### §. 3. De impositione pœnitentiae.

**I**N hac parte pœnitentiæ, quemadmodum & in cæteris, integram peccati destructionem Confessarius sibi unicum finem proponat.

Videat igitur, ut satisfactio, quam imponit, sit ad præteritorum peccatorum vindictam & castigationem, ad novæ vitæ custodiam & infirmitatis medicamentum, ut habet Concilium Tridentinum; sit salutaris & conveniens criminum & pœnitentium qualitati, \* nè si Confessarius indulgentius cum pœnitentibus agat: levissima quædam opera pro gravissimis injungendo, alienorum peccatorum particeps efficiatur.

In quo tamen singulari prudentia utatur, habita ratione facultatis, complexionis, ætatis, ac statûs seu conditionis pœnitentis; sunt enim laboriosæ quædam conditiones, multum difficiles, \*\* quarum labores ac molestias, si patienter pœnitens sustinet, utique multum de satisfactione DEO debita diminuit: potest etiam dolor pœnitentis adeò esse vehemens, ut illius vis pœnam peccato debitam magna ex parte eluat.

Cùm pœnitentia videtur gravior, ex pœnitente sciscitabitur Confessarius, num eam imple-

\* Sess. 14. c. 8. de pœnit.    \*\* Conc. Trid. sess. 14. c. 9. de pœnit.

re possit, sique difficilior videatur, diminui, aut in aliam commutari poterit: pœnitentiam, quam Confessarius suspicari potest, non impletum iri pœnitentem, non imponat, neque pœnitentias inauditas & inusitatas, sed eas, quæ communi usu & prudentium virorum arbitrio receptæ sunt.

Plures pœnitentias, quæ diversæ sint speciei, non facillè imponat, maximè rudioribus, eò quòd eorum memoria turbari facillè soleat: si tamen plures imponat, repeti sibi illas à pœnitente curet, moneatque ad anxietates & scrupulos evitandos, pœnitentiam per oblivionem omittere peccatum non esse, sed alia vice resumendam.

Pœnitentia talis sit, ut peccatum non detegat, neque illius aliquam suspicionem moveat, \* maximè in mulieribus conjugatis, neque juri alterius noceat, puta, si mulieri conjugatæ elemosynas, peregrinationes præciperet, aut res similes, in quibus non est sui juris, sed mariti; aut famulis præciperet orare unam aut alteram horam, cum Domino suo laborare debent.

Quale verò pœnitentiæ genus diversis delictorum generibus correspondeat, tametsi antiqui Canones id statuerint, Ecclesia tamen disciplinæ magistra ab illa severitate justas ob causas deflexit, totumque hoc negotium Confessariorum prudentiæ reliquit.

Imò. Qui infirmitate lapsi sunt, debent mi-

\* Synod. Exomens. an. 1287. tit. 5.

rius tractari, severius qui ex malitia, ex habitu, & prava in peccatum propensione.

2dò. Graviorem pœnitentiam esse injungendam pro delictis gravioribus, levem pro levibus delictis. *Petrus Damia. l. 1. Ep. 19.*

Meritò ex Concilio Tridentino Confessarii illi, qui ob gravia crimina levem satisfactionem imponunt, peccatis communicare alienis dicuntur, tum quia peccatores ex levi pœnitentia, leve esse peccatum suum arbitrantur, ideòque non modò non absterrentur, sed potiùs in sua malitia confirmantur; tum quia nullus prudens dixerit, pœnam mortali peccato debitam levì precatiunculâ elui posse, ut quid enim Sancti perpetuis lacrymis, gemitibusque & jugi corporis afflictatione vel unum lethale peccatum expiare non destiterunt?

Quare ut horrorem de peccato suo, odiùmque concipiat pœnitens, gravior sit longiorque pœnitentia, ut dicere cum Davide queat, peccatum meum contra me est semper. Pœnitentiæ porrò omnes ad tria potissimùm capita revocari possunt, ut est in Scriptura: bona est oratio cum jejunio & elemosyna.

Oratio omnibus est imponenda, utpotè quæ & ab omnibus adhiberi possit, & efficacissima sit, tum ad præterita delicta expianda, tum ad præcavenda.

Jejunium verò non omnibus convenit, non enim imponendum est nutricibus, prægnantibus,  
infix-



infirmis, pauperibus, neque rusticis, quorum vita perpetuum plerumque jejunium est, neque iis omnibus, qui duris laboribus occupantur, egentque viribus, quas jejunium infringit.

Elemosyna item pauperibus est impossibilis; neque mediocri conditionis hominibus, qui labore manuum victitant, & copiosam familiam sustentant, præcipienda est: neque iis, qui jus in rem non habent.

Quibus opera duriora imponi non possunt, iis preces statuto tempore quotidie persolvendæ præscribantur, actus item contritionis, spei, & amoris DEI sæpius repetendi; opera item aliàs obligatoria sæpius & majori perfectione persolvenda, ut est in die festo Concionem audire, doctrinæ Christianæ interesse, per mediam horam ad Venerabile Sacramentum orare, adversitates ac mala hujus vitæ patientius tolerare.

Pœnitentibus insinuet Confessarius, non procedi cum illis secundum Canonum rigorem & Ecclesiasticæ disciplinæ antiquâ consuetudinem, sed imbecillitatis eorum rationem haberi: pro unico olim peccato septem aut etiam plurimum annorum jejunia, aliàsque afflictationes fuisse impositas; quibusdam sacram Communionem ad mortis usque articulum fuisse interdictam, hanc Ecclesiæ indulgentiam erga ipsum, voluntariis pœnitentis esse compensandâ; vivendum esse deinceps ac moriendum in spiritu pœnitentiæ.

Peccatoribus inveteratis & diuturnâ peccandi

consuetudine irretitis salubriter pœnitentia ad annum prolongari potest. Opera præcipiantur, quæ sint peccato contraria.

Avariis eleemosyna liberalior præscribatur, ut nunquam Confessarius det suspicandi locum, eam se in suum suorumve commodum detorquere, eam pauperibus distribuendi partes in se rarissimè suscipiat. Nec etiam Missas, quas pœnitentibus injunxerit, aliquatenus celebret, sed ad alios mittat.

Ebrietatibus & commestationibus dediti jejument, certisque quandoque obsoniis, epulisque lautioribus ad tempus abstineant, aquam cum vino misceant, &c.

Impudici, jejunió, inediis, vigiliis, labore manuum, aliisque mortificationibus corpus suum castigent, & in servitutem redigant.

Unicuique habitudinario sua sit pœnitentia destinata, quoties relabatur. Occasionem verò peccati ut sollicitius fugiant pœnitentes, eam Confessarius ut partem pœnitentiæ imponat.

Diligentem verò pœnitentiæ executionem, ut rem maximi momenti, sedulo pœnitenti commendet, declarétque ejusdem omissionem relapsus plerumque causam existere.

Pœnitentiæ ab aliis impositæ, finè causa mutari non debent, quòd si necessitas id postulet, sciat Confessarius quam ob causam injunctæ fuerint.

*Pœnitentiæ genera ex actis Ecclesiæ  
Mediolanensis.*

**H**ÆC pœnitentiæ genera à Sanctis viris, Ec-  
clesiasticæque disciplinæ Interpretibus ac-  
cepta, pro peccatorum ratione adhiberi poterunt.

Ut pœnitens vestium sericarum usu, auri or-  
namento, conviviorum apparatu, venatione, a-  
liquo certo tempore abstineat.

Ut egentibus cibum suppeditet, administret,  
pedes itè m lavet.

Ut peregrinos pro facultatum ratione hospitio  
excipiat.

Ut in publica domo hospitali per aliquot dies  
operam navet.

Ut visitet incarceratos, eosdem consoletur;  
cùm per facultates potest, aliat certo præstito  
tempore.

Ut se per aliquot dies in monasterium aliquod,  
aliùmve semotum locum abdat, ubi spiritualibus  
exercitiis & pœnitentiæ operibus vacet.

Ut aliquot dies carne & vino abstineat, ut  
certis diebùs, præsertim feriâ quartâ, sextâ &  
Sabbathò jejundet, vel etiam solo pane & aqua  
vivat.

Ut si facultates suppetunt, certam pecuniæ  
aut frumenti quantitatem in eleemosynam pau-  
peribus conferat.

Ut genibùs flexis vel etiam brachiis extensis

in modum crucis, aut prostratus oret certo tempore.

Ut psalmos pœnitentiales piè recitet aliquot dierum spatiò, cilicium induat certis præscriptis diebùs, ut certas Ecclesias stationales visitet.

## DE ABSOLUTIONE.

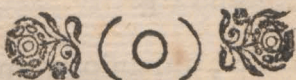
**P**ŒNITENTEM satisfactionem impositam adimplere paratum moneat Confessarius, se absolutionem ei impertiri, ut rursùm ad dolere de peccatis commissis, & ad propositum non peccandi de cætero, atque ad amorem DEI se excitet; horteturque eum, ut DEum oret, potius mori in statu cordis contriti, quàm rursus peccare.

Dein voce submissa, vultu ac animò ad pietatem compositò verba absolutionis pronuntiet, unà cum precibus, quæ præcedunt, & ea quæ sequuntur, prout est in Rituali.

Absolutione concessa pœnitenti Divinæ gratiæ per absolutionem impertitiæ magnitudinem extollet, hortabiturque, ut receptam quàm diligentissimè conservet, gratèque confessionale egressus impensissimas persolvat, neque animò unquam tantum beneficium memoriæque dimittat, & quibùs poterit modis misericordias Domini, suavitatèque animæ DEO per pœnitentiam reconciliatæ aliis deprædicet, & Patrem misericordiarum, DEumque totius consolationis æternùm laudet.

*Ipsè*

Ipsè verò Confessarius auditis confessionibꝫ,  
 confessionale egressus, coram Sanctissimo Sacra-  
 mento secum ipse perpendat, numquid fortè of-  
 ficio suo defuerit, num molliùs aut etiam seve-  
 riùs egerit, num abripi se impatientiæ motibus  
 permiserit, aut affectu quodam humano Divinum  
 suum ministerium exercuerit, veniámque petens  
 corrigere proponet, quòd peccavit, gratesque  
 DEO aget, quòd se ministro in re tanti mo-  
 menti uti dignatus sit.



MONITA  
 Quædam Generalia pro Sacer  
 dotibus animarum curam ha-  
 bentibus.

I.

**S**ACERDOS, qui animarum curam sus-  
 cepit, in id totus incumbat, ut animas  
 dei suæ commissas DEO lucrifaciat, sibi que  
 persuadeat, suam ipsius salutem cum hoc suo la-  
 bore conjunctam esse, dicente Christo: Possi-  
 vos, ut eatis, & fructum afferatis, & fructus  
 vester maneat. *Joan. 15. v. 16.*

II. Divinæ gloriæ propagandæ unicè intentus,  
 Salvatoris DEI notitiam, amorémque opere &  
 sermone hominum mentibus inserat, nihilque  
 aut arduum reformidet, aut humile contemnat, ut  
 hunc finem consequatur.

III. Ut bonus Pastor non tantùm corporis in-  
 genique vires omnes ovium suarum saluti im-  
 pendat, sed & animam suam ponere pro iis pa-  
 ratus sit; hoc enim in Christianis omnibus cha-  
 ritas, in Sacerdote etiam justitia exigit: ratio-  
 nem

nem quippe depositi sui supremo animarum Pa-  
stori redditurus est. 2. Cor. 12. v. 15.

IV. \* Parochus ad suos legatione pro Christo  
fungitur, ejusque personam refert, oportet igitur,  
ut perfectus sit homo DEI ad omne opus  
bonum instructus. Tim. 3. v. 17.

\* 2. Cor. 5. v. 20.

V. \* In omnibus se ipsum præbeat exemplum  
bonorum operum, in doctrina, integritate, fa-  
cere prius incipiens quàm docere: providens  
bona non tantum coram DEO, sed etiam co-  
ram hominibus, ut DEUS in omnibus glorifice-  
tur. 2. Cor. 8. v. 21.

\* Tit. 2. v. 7.

VI. Sacerdotis perfectio in continua & inti-  
ma cum Christo unione consistat, quem & men-  
tis oculis perpetuò præsentem habeat, & sine-  
ro cordis affectu super omnia diligat, diligique  
ab aliis ardentissimè & exoptet, & pro viribus  
efficiat.

VII. Quæ sursum sunt, sapiat, non quæ su-  
per terram; mortuus enim est, & vita illius ab-  
scondita est cum Christo in DEO. Colos. 3.  
v. 2. 3.

VIII. Carnem suam crucifigat cum vitiis &  
concupiscentiis, semper mortificationem JESU  
in corpore suo circumferens, ut & vita JESU  
manifestetur in corpore suo. 2. Cor. 4. v. 10.

IX. Perficiat Sanctificationem suam, consci-  
entiam semper puram conservans; neque gra-  
vior-

viores tantum culpas exhorrescat, sed & levissimos etiam navos reformidans; sanctus sit corpore & spiritu, & placere Domino in omnibus laboret.

X. In vacuum gratiam DEI non recipiat, sed interiores Sancti Spiritus motus cum omni fidelitate sequatur, & charismata meliora amaretur, ut probare possit, quæ sit voluntas DEI bona, & beneplacens, & perfecta. *Rom. 12. v. 2.*

XI. Abdicatis ex Christi amore hujus vite illecebris, mundo crucifixus sit, hominumque de se judicia contemnat; qui enim saeculo huic conformatur, & adhuc hominibus placet, Christi servus non est. *Gal. 1. v. 10.*

XII. Sectetur justitiam, pietatem, fidem, charitatem, patientiam, mansuetudinem, ceterasque Jesu Christi virtutes ac passiones, quas jugi meditatione secum ipse revolvat, ut easdem in se ipso efformans, conformis fiat imagini filii DEI, & bonam Confessionem confiteatur coram multis testibus. *1. Tim. 6. v. 11. 12.*

XIII. Orare Sacerdotem sine intermissione oportet, ut & ipse hostis laqueos, & innumerata statûs sui pericula evadat, & congruas Sacerdotii virtutes Divinâ gratiâ consequatur, & aliis utilem se præbeat, DEum laboribus suis pro animarum salute susceptis oratione propitium reddens: operariis enim vineæ suæ Christus illud perpetuò in Evangelio inculcat: \* petite &



accipietis, quarite & invenietis, pulsate, & aperietur vobis; & Apostolus in orationibus suis sine intermissione suorum memoriam faciebat.

*Eph. 1. v. 16.*

\* *Luc. 11. v. 9.*

XIV. JESUS CHRISTUS summus Pontifex interdum pertransibat docendo, & benefaciendo: Nocte autem secessit in montem, ibique in oratione DEI pernoctabat, ut ministros suos doceret, quantum orare eos pro suorum salute oporteret.

XV. Sacerdos Mediatorem se inter DEUM & homines constitutum esse meminerit, \* omnis enim Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in his, quæ sunt ad DEUM. Quare DEUM ad importunitatem usque precando sollicitet --- Pater sancte, serva eos in Nomine tuo, quos dedisti mihi --- non rogo, ut tollas eos de mundo, sed ut serves eos à malo --- Ego pro eis rogo, quos dedisti mihi, quia tui sunt. *Joon. 17.* \* *Heb. 5. v. 1.*

XVI. Sit in oratione perseverans, neque si continuo, quod orat, non obtinuerit, ab oratione desistat; vult enim DEUS & ejus fidem probare, & remunerare constantiam.

XVII. In difficili animarum negotio quid agat incertus, mentem oculosque ad DEUM convertat, qui & lumen ad cognoscendum, & ad perficiendum præstabit auxilium.

XVIII. Fiduciam spemque singularem in DEI  
bo-

bonitate collocet, neque in mediis periculis illum casum Divinò fretus auxiliò pertimescat, ubi ex officio, & per DEI superiorumque voluntatem negotium suscepit.

XIX. Praclariora ingenii talenta multis Sacerdotibus majoris damnationis causa existunt, cui enim plus datum est, plus exigetur ab eo, & qui plus ceteris in hoc mundo accepisse aliquid cernuntur, ab autore mundi gravius inde judicabuntur: cum enim augentur dona, rationes etiam crescunt donorum: quare eò amplius Sacerdos laboret, quò præstantiores à DEO dotes accepit, nè ob talentum in terram defosum mittatur in tenebras exteriores. *Grego. Magnus hom. 9. in Evang.*

XX. Cum labores pro animarum salute suscepti ex voto succedunt, nihil inde laudis sibi Parochus desumat; non enim qui plantat, est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat DEUS, cui omnium bonorum largitori cum omni humilitate grates rependat, se ipsum verò inutilem servum reputet, & cum timore ac tremore salutem suam operetur. *1. Cor. 3. v. 7.*

XXI. Misericordiae & imbecillitatis suae sibi ipsi conscius humanas laudes contemnat, neque magnam aliquid gessisse sibi unquam videatur: homo enim videt ea, quae patent, DEUS autem intuetur cor. *1. Reg. 16. & quod altum est hominibus, abominatio est ante DEUM. Luc. 16.*

XXII. Quantâcunque prudentiâ ingenisque sagacitate polleat, eam perexiguam existimet: Cogitationes enim mortalium timidæ, & incertæ providentiæ nostræ. Quare illis sæpè verbis utatur: mitte Sapiëntiam de cœlis Sanctis tuis, & à sede magnitudinis tuæ, ut mecum sit, & mecum laboret, & sciam, quid acceptum sit apud te. *Sap. 9.*

XXIII. Scientia sinè humilitate inflat, & doctrina, cùm deest pietas, excæcare solet sapientes, de quibus Apostolus: Evanuerunt in cogitationibus suis, & obscuratum est insipiens cor eorum, dicentes enim se esse sapientes, stulti facti sunt. *Rom. 1.* discat ergo Sacerdos non altum sapere, sed sapere ad sobrietatem, habeat fidem humilem & conscientiam bonam, quam quidam repellentes circa fidem naufragaverunt. *1. Tim. 1.*

XXIV. Animarum cura omnibus quidem Sacerdotibus periculosa est, sed iis semper funesta, qui eam suscipiunt, antequam sufficiens pietatis & humilitatis fundamentum posuerint.

XXV. Sincera in DEum pietas labores pastores & præcedat & jugiter comitetur, eosque tanquam anima vivificet: idque summo opere Parochus sibi cavendum arbitretur, nè naturali impetu & ardore abreptus, interioris verò pietatis sensu destitutus, in vacuum laboret, quasi aërem verberans, sed Divinam gloriam laboribus suis ceu scopum præfigat: quin & in aliis etiam actionibus

bus illud Apostoli sequatur - - sive manducatis  
sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in  
gloriam DEI facite. 1. Cor. 10.

XXVI. Ut continuum ex laboribus fructum  
percipiat Sacerdos, omni graviore labe conscien-  
tiam suam immunem conservet, quem in finem  
vel levissima peccata omni sollicitudine fugiat, &  
minimis enim incipit, qui ad majora prolabitur,  
& qui spernit modica, paulatim decidet. *Ecccl. 19.*  
& qui in modico iniquus est, & in majori ini-  
quus est. *Luc. 16.*

XXVII. Gravior in Ecclesiasticis functionibus  
incuria, negligentiaque pessimum animæ statum  
indicat: maledictus, qui facit opus Domini frau-  
dulenter. *Jerem. 48.*

XXVIII. Sensus suos Sacerdos sub disciplina  
custodiat, quia mors ascendit per fenestras:  
omnes peccandi occasiones, & quidquid allicere  
concupiscentiam ac titillare solet, tanquam pe-  
stem fugiat, qui enim amat periculum, peribit  
in illo.

XXIX. Frustra sibi Sacerdos, quasi de pieta-  
te blanditur, dum pias illustrationes, motusque  
crebriores, & sanctioris vitæ desideria pulsare  
animum sentit, nisi iis fidelem se præstiterit:  
desideria occidunt pigrum, & majorem gratiæ  
neglectæ damnationem accersunt.

XXX. Spiritum Pœnitentiæ & sanctæ com-  
punctionis induat Sacerdos, qui prodesse & sibi  
& animabus curæ suæ commissis desiderat, cor  
enim

enim contritum ac humiliatum pro se suisque deprecans, DEUS non despiciet.

XXXI. Perpetua pace, animique tranquillitate fruetur Sacerdos, qui totum se Divinae voluntati, arbitrioque committit, tametsi fructus labori zeloque suo non respondeat.

XXXII. Omnes quidem, qui pie volunt vivere in Christo JESU, persecutionem patientur, sed majorem longè impiorum ac demonum rabiem experietur, qui alios etiam ad pietatem informat: tantum verò absit, ut animum despondens à proposito suo desistat, ut potius se ipsum ad majorem emulationem excitet, illud Apostoli cum fiducia usurpans - - - in omnibus tribulationem patimur, sed non derelinquimur: humiliamur, sed non confundimur: dejicimur, sed non perimus. 2. Cor. 4. & illud - - - quis nos separabit à charitate Christi? tribulatio, an angustia &c. Rom. 8. & Cant. 8. fortis ut mors dilectio, dura ut infernus amulatio: aquarum multa non potuerunt extingvere charitatem, nec flumina obruent illam.

XXXIII. Omne gaudium existimet pius Sacerdos, cum pro gloria DEI in varias tentationes inciderit: & gaudeat, quòd dignus habeatur pro Nomine JESU contumeliam pati. Act. 5. v. 41.

XXXIV. Qui pro animarum salute, statúsve Ecclesiastici dignitate contra impios aggressores decertans, hominum gratià amicitiaque excidit,

DEum habere amicum gestiat; ejusque favorem omnium hominum benevolentiae praeferat: neque timeat eos, qui corpus possunt occidere, sed eum timeat, qui corpus & animam mittere potest in gehennam. *Matth. 10. v. 28.*

XXXV. Quò major esse debet Sacerdotum Sanctitas, quos DEus à cæteris populis segregavit, ut essent Sancti, eò graviora sunt eorum peccata; per Sacerdotes enim Nomen DEI blasphemat inter gentes; quorum Pharisaicam impietatem Apostolus gravissimis verbis perstringit, quæ singula sibi Sacerdos, qui aliud verbis, aliud exemplo docet, meritò applicet, si tu requiescis in lege, & gloriaris in DEO, & nõs voluntatem ejus, & probas utiliora instructus per legem; confidis, te ipsum esse ducem caecorum, lumen eorum, qui in tenebris sunt, eruditorem insipientium, magistrum infantium, habentem formam scientiæ & veritatis in lege, qui ergo alium doces, te ipsum non doces; qui prædicas non furandum, furaris; qui dicis non mæchandum, mæcharis; qui abominaris idola, sacrilegium facis; qui in lege gloriaris, per prævaricationem legis DEum inhonoras; Nomen enim DEI per vos blasphemat inter gentes. *Rom. 2.*

XXXVI. Qui hominem occidit, ex ejus manibus occisi sanguis requiretur; quæ terribilis igitur judicii expectatio, & ignis amulatio manet Sacerdotem, qui animas ipsas, quas salva-

re debuisset, pravò exemplò seductas interimit.

XXXVII. Sacerdos luxuriæ deditus, duplici, impietatis scilicet & perfidiæ, in DEUM scelere se obstringit, Filium DEI proculcat, & Sanguinem testamenti impudicis manibûs labiisque contrectans pollutum ducit: exemplò suò libidinem in Parochianis fovet, sitque petra scandali, & lapis offensionis infirmis, sacrilegia innumera committit, DEOque execrabilis traditur sæpè in reprobum sensum; & exæcatus mente, cordèque induratus justò DEI judiciò impœnitens interit, à libidinis flammis ad æterna gehennæ incendia transiturus.

XXXVIII. Peccatò carnali peior est ebrietas, vitium funestissimum, & malorum omnium in Sacerdote, ac flagitiorum mater: nam & libidinem ipsa procreat, dicente Apostolo, nolite inebriari vinò, in quo est luxuria. Eph. 5. Rixas ac contentiones perpetuas domi, forisque excitat, & perversis omnibus cupiditatibus frænum laxat, dum illæ, ratione per crapulam sopita, ruptis repagulis undequaque erumpunt.

XXXIX. Dignitatem suam ipsis Angelis terribilem Sacerdos ebriosus ad animalium irrationabilium conditionem demergit, dum comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illis. Ps. 48.

XL. Vinò obrutus, & præ mentis stupiditate ac hebetudine munia sua adimplere impotens, omnî auxiliò destitutas animas officii sui præva-

ricator dimittit, de quo & Jeremias conqueritur. *Thren. 4.* Parvuli petierunt panem, & non erat, qui frangeret eis. Et Isaias clamat - - Sacerdos & Propheta nesciêrunt præ ebrietate, absorpti sunt à vino, erraverunt in ebrietate, nesciêrunt videntem, ignoraverunt judicium. c. 28. Ut meritò de Parochis ebriosis illa Christi vox dicta credatur - - quotquot venerunt, fures sunt & latrones, qui animas à bono Pastore sibi commissas furantur, & perdunt, & maculant.

XLII. Ebrietas præ cæteris flagitiis omnem Divinæ misericordiæ viam Sacerdoti præcludit tantâ enim vî inolita hæc consuetudo ebriosos sollicitat, tantisque vinum illecebris palatum trahit, ut plures è luxuriæ fordibus emerissee Sacerdotes, nullos propemodùm ab ebrietate resistisse experientia doceat.

XLII. Ebriosis teste Apostolo regnum DEI non consequentur, utpotè in perpetuo peccati mortalis habitu constituti; quot igitur ac quanta eùm peccata, tum sacrilegia Parochus ebriosus committat, tum primùm accusatrix conscientia docebit, cum absterla hujus sæculi nocte æternitatis fulgor, & timendi judicii claritas attonitis oculis illuebit.

XLIII. Sacerdos igitur junior ab hac sibi peste præcavens illa scripturæ verba sequatur - - nõ intuearis vinum, quando florescit, cum splenderit in vitro color ejus: ingreditur blandè -  
sed



sed in novissimo mordebit ut coluber, & sicut regulus venena diffundet. *Prov.* 23.

XLIV. Alex, lususque fortuiti rixas solent, blasphemias, egestatem, rerum Divinarum incuriam, temporis dispendium, scandalum, ac injustitiam parere, & Sacerdotem DEO perpetuum inimicum constituere. *Conc. Mogunt.* 813. *Addit.* 3. c. 27.

XLV. Sacerdotes, qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem, & in laqueum diaboli, & desideria multa inutilia & nociva, quæ mergunt homines in interitum & perditionem. 1. *Tim.* 6. non aliò vitiò Judas desperabundus interiit.

XLVI. Parochus, aut quicumque beneficiatus, qui frumenta congerit, ut ex iis tempore penuriae magnò pretiò distrahendis dives fiat, DEO & hominibus odibilis est. *Capit. Caroli Magni* l. 1. c. 131.

XLVII. Nimia hujus vitæ sollicitudine angî, lucro inhiare, pecorum, aliarumque rerum mercatorem agere, pietatem quæstum putare, usuras exercere, aliâque hujusmodi avaritiæ incitamenta sequi, non modò Sacris Canonibus contrarium est, sed & dignitatem Sacerdotalem apud Laicos contemptibilem reddit. *Conc. Cabil.* 813. c. 8.

XLVIII. Ex redditibus Ecclesiasticis nepotes, neptisque dotare, & supra conditionem suam evehere, superbiæ, avaritiæ, & injustitiæ cri-

men est; Pastoris enim bona, quæ honestæ ejus sustentationi supersunt, pauperibus ex Parochia destinata sunt, neque ex illis consanguinei quidem quam sibi vendicent, nisi quantum inopiæ illorum sublevandæ necesse est. *Conc. Trid. Sess. 25. de Reform. c. 1.*

XLIX. Indecorum est, Parochum cum rigore exigere, quæ juris sui sunt, quin & pro Christi amore ad suorum ædificationem juri suo aliquando cedat, in ipso præsertim beneficii ingressu, nè avaritiæ notam incurrat: confidat verò, damnum si quod indulgentiâ suâ patitur, abundè à Christo compensatum iri. *Herald. Archid. Tur. capit. 35. 132.*

L. Causas & lites pro se, suisve susceptas citra necessitatem contentiosè prosequi, pauperibus detrimentum affert, spiritum devotionis extinguit, superfluis mentem curis excruciat, odia fovet, & tempus Parochialibus officiis debitum absomit, & Parochianis suis Parochum ut virum litium ac tumultus amantem invisum reddit. *1. Cor. 6. v. 7.*

LI. Convenit sæpè ut scandalum evitetur, Parochum bona sua per alios gerere; dedecet verò semper secularium decimarum ac proventuum colligendorum in se curam suscipere. *Conc. Mogunt. an. 813. c. 14.*

LII. Parochus ex beneficio suo thesaurizans, ut sibi bene sit, & bona plurima in annos plurimos reposita habeat meritò, diviti illi compar-

paratur, cui in Evangelio dictum - - - Stulte, hac nocte repetent animam tuam à te, & quæ parasti, cujus erunt? *Luc. 12.*

LIII. Ut Christus, cum dives esset, pauper factus est, ut nos divites redderet, sic & Sacerdos paupertatem amet, eaque cum sancta discretione in suppellectili, vestibus, mensaque appareat, ut superfluis expensis amputatis habeat, quod in pauperes erogare possit.

LIV. Non debet Sacerdos thesaurizare sibi thesauros in terra, ubi arugo & tinea demolitur, & ubi fures effodiunt & furantur; thesaurizet autem sibi thesauros in Cælo, ubi neque arugo neque tinea demolitur, & ubi fures non effodiunt, neque furantur. *Matth. 6. v. 19. 20.*

LV. Pauperum manibus præmittat in Cælum, quod possidet in terra, & contempta rerum omnium cupiditate, unius gloriæ Divinæ, & animarum salutis desiderio teneatur.

~~REGULÆ SACERDOTIBUS CURAM ANIMARUM HABENTIBUS AD VITAM RECTÈ INSTITUENDAM PERUTILES.~~

## REGULÆ

Sacerdotibus curam animarum habentibus ad vitam rectè instituentiam perutiles.

**O**RDO, teste Augustino, ad DEum conducit, quem si sedulo Sacerdos constanterque servaverit, non mediocrem Sanctitatis gradum obtine-

tinebit : fin verò neglexerit , cuncta præpostere  
& obiter aget , & vano se ipsum labore confu-  
met , exiguam à DEO mercedem recipiet , utpor-  
te , qui suam non DEI voluntatem secutus fue-  
rit : quare hanc ferè vitæ normam sibi præscri-  
bat , & quam fidelissimè poterit , observet.

## Singulîs diebûs.

### I.

**E**Adem horâ quotidie è lecto surgat , habita-  
negotiorum ac valetudinis suæ ratione , ne-  
que plus quietis concedat corpori , quàm ad  
functiones Ecclesiasticas ritè obeundas requi-  
ratur.

II. Expergefactus primas cogitationes ad DE-  
um referat , & tanquam ad ejus vocem è strato  
se proripiat.

III. Solitas DEO preces flexis genibûs , ubi  
surrexerit , persolvat.

IV. Coram domesticis suis , aliisque etiam qui-  
buscunque personis nusquam compareat , nisi  
decenter vestitus , ut Sacerdotem decet.

V. Mediam saltèm horam Divinarum rerum  
meditationi impendat , librosque hanc in rem  
aptos habeat : utatur verò potissimùm novò te-  
stamentò , quod Patres & Concilia librum Sacer-  
dotum vocant.

VI. Cum devotione, & statutis, quantum per negotia licebit, horis Breviarium recitet.

VII. Missæ Sacrificium quotidie celebret, quia teste Venerabili Bedâ Sacerdos non legitime impeditus celebrare omittens, quantum in eo est, privat Sanctissimam Trinitatem laude & gloria, Angelos lætitiâ, peccatores veniâ, justos subsidiô & gratiâ, in purgatorio existentes refrigeriô, Ecclesiam spirituali Christi beneficiô, & se ipsum medicinâ, & remediô.

VIII. Eâ horâ celebret, non quæ sibi sed quæ Parochianis sit commodior, meminertque, non Parochianos propter Parochum, sed Parochum propter Parochianos esse.

IX. Ad tremendi hujus Sacrificii celebrationem eâ, quâ par est, sollicitudine se præparet quotidie, in fide imprimis circa Christi sub mysticis speciebus præsentiam se exercens, & cum pia Martha exclamans, ego credidi, quia tu es Christus Filius DEI, qui in hunc mundum venisti. *Joan. 11.* aut illam Evangelii vocem usurpans -- credo Domine, adjuva incredulitatem meam. *Marc. 9.* Legat sæpius, quæ sunt de hac re apud Joannem *c. 6. versu 32. & sequ.* & apud Apostolum *1. Cor. 11.*

X. Christum in horto immensâ tristitiâ ac pavore absorptum, & ad cruentum Sacrificium sese accingentem ob oculos statuat, eisdemque ipse animi sensus hoc Sacrificium innovaturus induat,  
se-

secundum illud *Phil. 2.* hoc sentite in vobis, quod & in Christo JESU. & *sec.*

XI. Probet verò seipsum, & intimos conscientia sinus perlustret, nè quid fortè in ea lateat, quod oculos tantæ Majestatis offendat; nève propriâ excæcatus malitiâ reatus suos fortè non agnoscat, lumen à DEO petat, dicens cum Psalmista --- illumina Domine tenebras meas --- vide, si via iniquitatis in me est, & deduc me in viam rectam, proba me DEUS, & scito cor meum. *Pf. 138.*

XII. Cor contritum & humiliatum à DEO dari sibi impensè oret, seque ad cordis compunctionem piis cogitationibus excitet, & pœnitentiæ lavacro quàm sapissimè utens, cordis munditiam in dies majorem obtinere satagat, illa Chryostomi verba tacitè secum ipse revolvens --- quò non oportet esse puriorem tali fruentem Sacrificio, quò solari radio splendidiorem manum carnem hanc dividentem, linguamque, quæ tremendo nimis sanguine rubescit. *Hom. 16.*

XIII. Christi pedibus cum humilitate advolutus, eum in Spiritu prius adoret, antequàm gestare manibus præsumat, seque ut mercenarium existimet, indignum, qui filiorum panem manducet, dumque corpore altare conscendit, se in Ecclesiæ vestibulo prius cum Publicano constituat.

XIV. Vehemens Christo potiundi desiderium concipiat, in illa Psalmistæ verba prorumpens. *Pf.*

Pf. 41, quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te DEUS. Quam dilecta tabernacula 83. &c. aliisque precibus preparatoriis, ut habentur in Missali, semper, quantum fieri potest, utatur.

XV. Inter celebrandum eam vultus orisque modestiam & totius corporis conformationem præferat, quæ tanti Sacrificii, Sanctitatem ac Majestatem deceant, ut & populo existimationem præbeat, se cum DEO, non cum hominibus agere.

XVI. Oculis, dum ad populum se convertit, in terram demissis, neminem adstantium aspiciat, ut extraneis cogitationibus viam occludat, & invisibilem Angelorum Christum adorantium multitudinem revereri videatur.

XVII. Absit indecens illa verborum rapiditas, quâ plures Sacerdotes tremendum, & vel ipsis Spiritibus formidabile hoc mysterium ita deperant, ut neque ad ea, quæ ipsi dicunt, animus advertant, neque quid Dominus in ipsis loquatur, audire queant; qui proinde absque ullo pietatis sensu vivificam Christi carnem manducant, non dijudicantes corpus Domini. *Conc. Trid. sess. 22. de Obser. in celeb. Miss.*

XVIII. Peracta celebratione preces pro gratiarum actione præscriptas, aut alias, quæ magis devotionem excitabunt, persolvat, neque aut statim Ecclesiâ excedat, aut ad exteriora se effundat, sed sibi ipsi præsens sub silentio, Christum  
cor-

corporaliter sibi præsentem adoret, itaque omnes animi affectus ad Christum dirigat, ut dicere illud in veritate possit; vivo ego, jam non ego, vivit verò in me Christus. *Gal. 2. v. 20.*

XIX. Sacerdos ob admissam graviolem culpam mysteriis abstinens, totum, quò Sacrificium durâsset, tempus coram Venerabili Eucharistia transigat, & flexis genibûs supplex veniam deprecetur, majorémque in se custodiendo curam polliceatur, & si alius sit, qui celebret, eidem assistat, & vel ipsa die à lapsu per pœnitentiæ Sacramentum resurgat.

XX. Antequàm prandium sumat, brevi examine conscientiam perscrutetur, qua ratione diei illius medietatem transegerit, quem in virtute, sanctoque proposito profectum fecerit, perpendat: quæ rursus peccata admiserit, recogitet.

XXI. Sacerdos sanctioris propositi tenax, eamque Sanctitatem, quæ Sacerdotem decet, consequi cupiens, examinis particularis usum diligentissimè retineat, quò fiet, ut ad sublimem brevi Sanctitatem pertingat.

Hoc porro exercitium à Sanctissimis Viris, iisque omnibus, qui DEO placuerunt, usurpatum hac ferè ratione institui potest.

Proposita virtute, quam utpotè magis necessariam consequi Sacerdos statuit, aut vitiò oppositò, quod evellere decrevit, cogitatione concepta, in charta aut tabulis lineolas ducat, sin-



gulis hebdomadæ diebus è regione descriptis respondentes : Proponat manè frequens virtutis illius per diem exercitium, aut diligentem vitii oppositi fugam : quoties dein virtutem illam aut actu mentis, aut opere exercuerit, aut oppositum virtuti illi peccatum admiserit, lineolæ diei illius notam apponat, ut habetur in hoc schemate, in quo pro exemplo virtus mansuetudinis, vitium è contra iracundiæ ponitur.

Mansuetudo.	{	Dies Dominica ---		---						
	{	Dies Lunæ ----		----						
	{	Dies Martis ---					----			
	{	Dies Mercurii --							----	
	{	Dies Jovis	-----							
	{	Dies Veneris	-----							
	{	Dies Sabbathi	-----							

Lineolæ virtutis ab initio breviores, vitii verò longiores, quia virtus debet crescere, decrescere verò vitium.

Iracundia.	{	Dies Dominica ---							----
	{	Dies Lunæ ----							-----
	{	Dies Martis -----				-----			
	{	Dies Mercurii -----		-----					
	{	Dies Jovis	-----						
	{	Dies Veneris	-----						
	{	Dies Sabbathi	-----						

Igitur virtutis aut vitii sive internos, sive externos actus in examine Sacerdos notet aut prius notatos inspiciat, & pro illis quidem DEO gratias agat, pro his verò veniam petat, pœnitent-

tentiámque sibi ipsi imponat, ut cautior fiat.  
 Idem serò ante vel post preces ferotinas faciat,  
 dein diem cum die, hebdomadem cum hebdo-  
 made, mensem cum mense componens, quan-  
 tum in proposita virtute profecerit, vitium verò  
 emendaverit, perspicuè cognoscet, nec desistat,  
 donec virtutis quidem illius facilitatem conse-  
 cutus fuerit, habitum è contra oppositi vitii exue-  
 rit: rursusque ad aliam transibit virtutem simili-  
 ter faciendo: sicque egregius sui victor audaciter  
 cum Psalmista canet --- confringam illos, nec  
 poterunt stare, cadent subtus pedes meos --- &  
 rursus; ascensiones in corde suo disposuit in val-  
 le lacrynarum --- & rursus --- ibunt de virtu-  
 te in virtutem, donec videbitur DEUS Deorum  
 in Sion. Ps. 83.

Plura de his vide in exercitiis Sancti Ignatii  
 & libris ascetarum, qui passim habentur.

Hac exercitatione Sacerdos miram sui ipsius  
 cognitionem, & intimam cum DEO unionem,  
 nec mediocrem brevì Sanctitatem consequetur.

XXII. Eàdem semper horâ, quantum per ne-  
 gotia licebit, Parochus prandium ac canam sum-  
 mat, benedictio mensam præcedat, sequatur  
 gratiarum actio, modestia & frugalitas comite-  
 tur, neque brevior saltèm pii libri lectio desit.

XXIII. Horis à labore Pastoralis vacuis habeat  
 quò occupetur, nè otium malorum omnium ori-  
 go subrepat: antiqui canones artem aut opifi-  
 cium in Sacerdote desiderant, sicut Apostolus  
 labor

esse manibus legitur. *Theodul. Aurel. cap. 3.*  
*Conc. cabil. 813. c. 14.*

XXIV. Egrotos Parochiæ quotidie invisat, quibus, si pauperes sint, præter spiritualem animæ cibum, eleemosynæ quid impertiatur, libentius enim Pastorem audiunt animæ consulentem, à quo corporalis miseræ levamen accipiunt.

XXV. Duas aut tres horas quotidie literarum studiis impendat, duo præterea aut tria ex scripturis capitula legat.

XXVI. A prandio aliquantum temporis in Ecclesia coram DEO & Salvatore suo transigat, & quartam saltè horæ partem piæ meditationi aut lectioni impendat.

XXVII. Diem vespertinûs precibus, & conscientiæ examine sanctè finiat, suosque domesticos, ut idipsum coram præsentibus quotidie facitent, & exemplò, & imperiò suò inducat.

## ORATIO PAROCHI

Ad JESUM Christum summum  
 Pontificem quotidie facienda.

**O**JESU Pastor æterne, qui es Pontifex sanctus, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, & excellior cœlis factus, qui in  
 I san-

sancta Sanctorum tui sanguinis effusione intro-  
isti: concede mihi, ut vivam vitâ tuâ Sacerdo-  
tali, ut ad exemplum tuum in Sacrificium &  
holocaustum me offeram in odorem suavitatis  
Domino. Da, ut vivam de te, per te, & in  
te, & dicere cum Apostolo tuo queam --- vivo  
ego, jam non ego, vivit in me verò Christus.  
Et quoniam consortem me fecisti regalis tui Sa-  
cerdotii, largire mihi indigno, ut omnes inge-  
nii mei vires, omnes cordis mei affectus, quin  
& vitam ipsam tibi consecrem, ut per Divinæ  
gratiæ tuæ auxilium & vivificam Spiritûs tui  
unctionem ita mea omnia disponam, ut æterni  
Patris tui gloriam, & animarum salutem & san-  
ctæ Ecclesiæ tuæ honorem in omnibus, & ubique  
pro virium mearum tenuitate promoveam, qui  
cum eodem Patre & Sancto Spiritu regnas per  
infinita sæcula, Amen.

## Singulis Hebdomadis.

### I.

**Q**UOT septimanis peccata tua confiteatur,  
eâque in rem ex vicinis Sacerdotibus  
virum præstantem in Confessarium sibi deligat,  
cujus vicissim ipse Confessiones non audiat abs-  
que necessitate, nè ex mutuo obsequio sanctam  
ille reprehensionis libertatem perdat. *Stat.*  
*Archeop. Nicof. an. 1313.*

II. Si Confessarius ille vias nesciat, quibus  
ad

ad perfectiorem vitam duci animæ solent, alium in vicinia remotiorem quærat, cum quo singulis mensibus de animæ suæ statu agat.

III. Decenter, & eâ, quâ par est, pompâ divinum officium diebûs festis, dominicisque celebret, aptisque exhortationibus, & ad populi captum compositis Parochianos suos in Ecclesiam frequentes alliciat: à prandio verò Vesperas statutâ semper horâ cantet, earumque cantum, quos inter Parochianos aptiores invenerit, doceat.

IV. Doctrinam Christianam omnî, quò potest studio concinnè explanet, ut infra habetur, ubi de officio Parochi rurari: neque juniores tantum, & cœlibes omnes ad Catechesim audiendam venire compellat, sed patres etiam ac matresfamilias invitet, quibus efficiet, ut sublati choreis, aleis, aliisque peccandi illecebris DEUS honoretur, diésque Festi sanctè ac piè transigantur.

V. Diebûs itèr Dominicis ac Festis serò ante crepusculum horâ Parochianis opportunâ eos in Ecclesiam convocet, & preces serotinas voce præcedens cum iis persolvat: hymnorum ac canticorum usus magnum esse solet rusticis in Ecclesiam confluendi incitamentum, & à præstantissimis Parochis adhibetur.

VI. Hostiis in ciborio reservatis post octo, ad plurimum post quindecim dies recentiores substituat, nè vetustate priores corrumpantur.

VII. Pii Sacerdotis est, diebûs jovis coram Venerabili Sacramento prolixius orare, & coram Salvatore suo sub mysticis speciebus corporaliter præsentate humiliter prostratum injurias eidem sacrilegis Communionibûs illatas deprecari, juxta illud Joëlis 2. inter vestibulum & altare plorabunt Sacerdotes ministri Domini.

VIII. Diebûs veneris Christi patientis mysteria devotè meditetur, sèque ad Salvatoris DEI amorem ex ejusdem tolerantiarum consideratione excitet.

IX. Sed neque Sanctissimæ DEI Matris pia quadam exercitatione in ejus honorem suscepta obliviscatur, dièsque sabbathinos ejus cultui ab Ecclesia dedicatos esse meminerit.

## Singulîs Mensibûs.

### I.

Sacerdos ad perfectiora se extendens, unum ex toto mense sibi diem desumat, quò sæculi negotiis, ac domesticæ rei curis sepositis, soli DEO, ac rerum divinarum meditationi vacet.

II. Generalem totius mensis Confessionem contextens, quæ in exercitiis spiritualibus sibi proposuit, revolvat, errata corrigat, ac majorem deinceps in iis servandis solertiam fidelitatemque promittat, omnèsque ea super re conscientia suus, ei, quem elegit, Confessario detegat.

III. Im-

III. Imprimis verò ad mortem se disponat, quæ de recommendatione animæ in breviario habentur, tanquam pro se ipso mox pronuntianda, perlegat, & terribilem illam ultimi agonis horam ob oculos ponat, & quantam sibi iram Sacerdos tepidus thesaurizet in die iræ & revelatione iusti iudicii DEI, attentè meditetur.  
*Rom. 2. v. 5.*

IV. Præparet, quæ circa doctrinam, conscientiæ casus, aliâque pietatis exercitia in Capituli congressu proponat; præparata in charta describat, ut in rebus ambiguis, quæ vel ad animarum, vel ad Parochiæ suæ regimen pertinent, confratrum suorum consiliò, prudentiâq; juvari possit.

Si quis verò intricatior casus occurreret, ad Episcopum, aut ejus Vicarium deferatur, eâ tamen cautelâ, nè ulla circa personam, de cujus negotio agitur, suspicio oriatur.

V. Altaris mappas, corporalia, purificatoria, pallas aliâque id genus suppellectilem ex lino contextam lavari, aut recentius commutari jubeat.

## Singulîs Annis.

### I.

QUOT annis octo, aut sex saltèm dies exercitiis spiritualibus impendat, ac Spiritum sancti Sacerdotii languescentem rursus excitet,

& annua Confessione conscientiam expurgantem  
novò perfectionis zelò accendatur. 2. *Tim.* 1.  
v. 6.

II. Tota Biblia intrà annum legendo absolvat,  
novum verò testamentum bis, si fieri possit, re-  
legat.

III. Quot annis rituale & statuta Diocesana  
studiosè perscrutando absolvat, eadèmq; præ-  
tereà toties consulat, quoties aliqua circa Sacra-  
mentorum administrationem aliàque munia Ec-  
clesiastica difficultas oritur.

IV. Semel itè casus Papæ ac Episcopo refer-  
vatos percurrat.

V. Cum ædituo, aliisque loci primoribus,  
ad quos pertinet, de fabricæ redditibus, eorùmque  
usu agat.

VI. Sacras vestes, & lintea Divinis myste-  
riis, altarique adornando servientia revisat,  
si quid in iis lacerum, ac detritum sit, resar-  
ciri curet.

VII. Parietes Ecclesiæ à pavimento ad fornix-  
cem usque, pulvere, & aranearum telis abster-  
gi jubeat.

VIII. Rubricas itè breviarii, ac missalis di-  
ligenti attentione percurrat.

IX. Bis in anno comitante Vicario, aut ædi-  
tuo Parochianos omnes invisat, familiarum Ca-  
talogum texat, puerorum ac puellarum omnium  
nomina in tabulas referat, ætatem singulorum  
in-



inquirat, ut scire possit, quinam ad Sacramenta Pœnitentiæ & Eucharistiæ admittendi.

X. Ancillarum etiam ac famulorum paternam curam gerat, eorum nomina, & habitationem non ignoret, de recens advenientibus, & abeuntibus certior fiat, ut sciat, quinam doctrinæ Christianæ intersint, & cæteris Christiani hominis officiis fungantur, Dominosque eorum, ubi opus fuerit, ea de re commonere possit.



## MONITA

### Particularia pro Parochis & Sacerdotibus Ruranis.

#### I.

**S**ACERDOS ruranus solitudinis & orationis amorem cum studio literarum conjungat, sed jugi imprimis scripturarum lectione delectetur, si eam, quam DEUS à Sacerdote exigit, sanctitatem consequi cupit.

II. Vitam suam ad sacrorum Canonum, & Synodaliū decretorum normam instruat, quam contemnentes Sacerdotes funestos exitus habuere.

III. Parochus in ipso statim beneficii sui ingressu Dominum territorialem loci, ipsosque primores incolas invisat, ut eorum sibi benevolentiam, amicitiamque conciliet: parùm enim arden-

ardentissimò etiam zelò proficiet, nisi Magistratum autoritate fulciatur, quibus si infensum se reddiderit, perpetuos habebit in suis functionibus adversarios.

IV. Reliquos denique Parochianos omnes adorat, & benevolum se erga singulos, humanumque demonstrat, ut debitam omnes spem, fiduciamque in Pastore suo collocandam concipiant.

V. Vicinos etiam Parochos invisens singulari omnes bonitate, ac prompta obsequendi voluntate sibi devinciat: nullo tamen familiarius utatur, nisi quem morum probitate cognoverit commendari.

VI. Non eos tantum Sacerdotes fugiat, qui aperte mali sunt, sed eos etiam, qui perfectionis vitæ institutum carpere, & fugillare in aliis solent.

VII. Illud sibi pius Sacerdos persvadeat, se à perversis derisum iri, sed contemptam eorum malignitatem in hoc similis esse Christo gestiat, quem Pharisei deridebant, & sicut Apostolus, placeat sibi in contumeliis & persecutionibus 2. Cor. 12. v. 10.

VIII. Cum nobilibus loci, dominisque territorialibus familiaritatem inire, eorumque avidius gratiam aucupari, frequentiore se illis mensæ socium adjungere, periculosum est Parocho, qui pastorali autoritate deposita timide cum iis agere cogetur, & abjectissimis obsequiis placere iisdem studens parasitum, non Pastorem

agat,

agat, & ingens præterea temporis dispendium patietur.

IX. E contra verò fastum omnem animique tumorem, quibûs offendi ut plurimum nobiles solent, deponat: sed Clericalem quidem gravitatem cum modestia & Christiana humilitate conjungat, memor Christum, cujus personam agit, ministrare, non ministrari venisse.

X. Ità agat cum nobilioribus, nè abjectiores despiciari videatur; quare neque frequentius illorum domos adeat, nec nisi rarò cum iisdem epuletur.

XI. Cum rusticis familiarius vivere, comportare, ludere, joculari non attentet Parochus, qui debitam in illos auctoritatem, & illorum in se reverentiam conservare cupit: neque tamén illos usque adeò abjiciat, ut nè alloquio quidem dignos judicet, quin potiùs paternum erga illos affectum prodat, seque benevolam ac comem erga omnes præbeat.

XII. Non alia re magis Parochianorum animos sibi Parochus conciliabit, quam si publicè & privatim iis testetur, operam suam, studiumque omne in eorum salute procuranda posita esse, paratùmque esse se quacunque occasione, ac tempore eorum necessitatibus inservire.

XIII. In Parochianorum dissidiis in neutram partem videatur propendere, sed æquali omnes charitate prosequens conceptam de se fiduciam

apud omnes, ut communis omnium Pater conservet, sicque facilius pacem restituet.

XIV. Cùm Parochianorum ad se causa delata est, auditis, & perpensis utrinque rationibus, réque si opus sit, cum viris prudentibus collatis, quod justum coram DEO judicaverit, decidat: quod si altercationes, & graviora iurgia intercessere, expectet, dum prima animi commotio conquiescat, corripiat deinde delinquentes inter se & ipsos; publica enim correptio exasperat magis, quàm emollire animos solet.

XV. Si graviores inter conjuges rixæ obortæ sint, earum causam, fomitemque inquirat, & suffocare ignem in ipsis statim primordiis conetur, omnemque divortii occasionem amputet: maritos, si correptione opus est, plerumque privatim arguat, uxore absente; neque Parentes coram liberis reprehendat: publica enim horum correptio auctoritatem à DEO concessam pessumdat, & Parochum invisum reddit; eandem ob rationem si quid à Magistratu perperam fit, nunquam publicè, & è suggestu perstringat.

XVI. Nulli author sit, ut aut militiam sequatur, aut matrimonium cum particulari quadam persona ineat, aut certum quoddam vitæ genus amplectatur, nam mala inde secuta redundare in authorem solent.

XVII. In secunda persona singulari neminem alloquatur, talis enim nuncupatio fastum ac superbiam in Sacerdote denotat.

XVIII.

XVIII. Prædecessoris sui vitam, morésque, etsi de se reprehensibiles, nunquam carpat, nè in aliquem ex ejus amicis fortuito impingat, eúmque sibi inimicum constituat.

XIX. Similiter nihil unquam proferat aut contra Parochos vicinos, aut contra loci Dominum, ejúsque famliam, aliósvé Parochianos, cùm hæc ab eorum amicis audita, aut à susurronibus perperam relata, rancores, inimicitiasque gravissimas generent.

XX. Caveat sibi Parochus, nè in sui beneficii ingressu cuncta statim reformare aggrediatur, aut terrificas omnes fidei veritates depromat, antequam Parochianorum animos sibi, amorémque conciliaverit: nè rerum novarum inventor, atque innovator audiat, suorumque Parochianorum invidiam, odiúmque incurrat: neque obviis quibusque delatoribus, mulierculisque fidem astruat, sed singula per se ipsum cautè ac prudenter resciat; quin etiam aliquando diffimulare sciat, ut efficacius deindè medeatur.

XXI. In iis tamen, quæ ad Præceptorum DEI & Ecclesiæ, legúmque Ecclesiasticarum observationem pertinent, flecti nesciat, & impiorum murmur in ipso principio compefcet, paratúsque sit, eorum, quæ agit, rationem reddere.

XXII. Coram domesticis & quibuscunque demúm laicis de materia Confessionis cum aliis Sacerdotibus nunquam loquatur, nè secretum Sacramentale suspectum reddat, ex quo irreparabilia mala sequerentur.

XXIII. Vicarium suum, & Ludimagistrum peculiari affectu, ac benignitate prosequatur, quorum testimonio & suis Parochianis commendetur, & quæ circa hos aguntur, scire possit.

XXIV. Cognatorum & domesticorum turbas, sorores, neptésque in Parochiali domo concurrentes & hæc quidem vestes ad muliebrem luxum compositas ferentes, Parochum quæstus, ac lucrari cupidum reddunt, & pauperibus eleemosynæ obtinendæ fiduciam adimunt.

XXV. Parochianorum suorum convivia etiam rogatus declinet, nè si inter pocula hilarior sit, debiles scandalizet, si gravior, molestus ac morosus habeatur.

XXVI. A conviviis verò domesticis dedicationis ac Patroni Ecclesiæ, quæ à quibusdam Parochis clamosè ac splendide celebrari solent, plane abstineat, & frequentiores hospitum ad se confluxus evitet, nè à Parochianis homo gulæ & abdomini deditus habeatur.

XXVII. Parochi hominum amicitiam & inane munificentiae nomen venantes domum Parochialem tabernam faciunt, ciborum lautitiâ, vinisque exquisitis allectos hospites domi suæ detinent: pius Sacerdos neglecta hominum de se opinione Christi doctrinam mundanæ stultitiæ præferat; ait enim Christus --- cum facis prandium aut canam, noli vocare amicos tuos, neque fratres tuos, neque cognatos, neque vicinos, neque divites, nè fortè & ipsi te reinventent,

tent, & fiat tibi retributio : sed cùm facis convivium, voca pauperes, debiles, claudos, cæcos, & beatus eris, quia non habent retribuere tibi, retribuetur enim tibi in resurrectione iustorum. *Luc. 14.*

XXVIII. Induci se Parochus non sinat, ut publicis epulis iisque Laicorum catibus intersit, ubi effusior solet esse lætitia, nè placendi studio abreptus ea vel dicat, aut agat, quæ Sacerdotem non deceant, vel, quæ ab aliis perperam dicuntur vel aguntur, connivendo præteriens alienorum peccatorum particeps fiat : Est enim Parochi officium oves suas contra DEI legem delinquentes fraterna correctione reprehendere, aut si id supervacaneum judicet, vultu severiore, & ad tristitiam composito, quæ mala sunt, reprobare.

XXIX. Deleat Sacerdotem, maximè verò Parochum inter sæculares mimum & histrionem agere, jocisque & sarcasmis risum movere; cùm & alioquin huiusmodi ineptiæ in mendacia & detractiones plerumque deflectant. *Con. Mediol. 4. p. 3. tit. monit.*

XXX. Animi relaxationes apud Sacerdotem innocuæ sint & honestæ : lusus omnes fortuitos, venationes, aliæque id genus oblectamenta, quæ canones & particularia cujusque Diœcesis statuta reprobant, omninò fugiat, neque talia sectantibus intersit, nè ulla ratione ea probare videatur.

XXXI. Bonum est Parocho, omni faminarum obsequio carere, quod si tamen ancillæ ministerio ad domestica negotia opus habeat, ea sit ætate, quam statuta præscribunt; neque unquam ab hac lege deflectat Sacerdos & suæ fragilitatis memor, & boni nominis apud suos conservandi studiosus.

XXXII. Quin & Consanguinearum etiam convictu sibi interdicit, Soror enim, ajebat Augustinus, mea Soror est, quæ verò ad ipsam veniunt Mulieres, Sorores non sunt.

XXXIII. Si Matrem apud se aut Sororem habeat, non permittat, ut juniorem illæ puellam introducant, quasi suo aut domesticæ rei servitio necessariam; æquale enim inde Parocho & castitatis & existimationis perdendæ periculum imminet, ac si ipse per se illam conduxisset.

XXXIV. Cum mulieribus, non nisi cum necessitas subest, conversetur, eaque semper cautella ut quisque judicet, eum non modo graviora peccata, sed vel ipsam peccati visibram timere.

XXXV. Juniores fæminas marito absente nunquam omninò quacunq; ex causa invisat, nisi fortè ægrotent, quo tamen in casu neque solus cum iis loquatur; neque earum Confessiones excipiat nisi alio præsentem, ità tamen distan-tem, ut audire, quæ dicuntur, non possit, quod & circa alias omnes ejusdem sexûs personas observet.

XXXVI. Devotarum mulierum, quarum conscientiam dirigit, omnem erga se affectum merito



ritò timeat, licèt enim habeat speciem pietatis, virtutem ejus ferè semper extinguit; quem si subrepere directioni senseris, non nisi in confessionali, cratibùs interjectis cum iis loquatur; etsi hoc non sufficit, ut periculis obviet, directionem illarum dimittat, maximè si pares erga pœnitentes in se sentiat affectus; cùm enim non ampliùs Spiritu DEI agantur, infirmitate humana à pietate citò deicientur.

XXXVII. Quin & in ipso pœnitentiæ tribu-  
nali eas non nisi, quæ necessaria sunt, loqui doceat,  
& superflua confabulatione abscissa ad virtutum  
Christianarum praxim adhortetur; domum verò  
ventitare eas nunquam patiatur, neque earum  
obsequio utatur, ut in re tam lubrica, & casti-  
tati, & famæ suæ consulat.

XXXVIII. Vagas mulierculas stipem ostiatim  
corrogantes pernoctare in domo presbyteriali  
non sinat, neque inibi earum Confessiones etsi  
rogatus excipiat; periculosam enim esse hujusmo-  
di misericordiam experientia compertum est.

XII. Puellas decennibùs majores in domum  
suam non introducat, ut vel hyeme ad ignem  
calefiant, aut Christianam doctrinam doceantur;  
res enim est plena periculi: quibuscunque de-  
mum mulieribus, quarum pudicitia suspecta ha-  
betur, fores perpetuò clausas habeat.

XL. Cantilenas amatorias, & quæcunque te-  
neriores affectus excitare possunt, Sacerdos cau-  
tus amans omninò ignoret, scurrilitates verò &  
tur.

turpiloquia nec nominentur in Sacerdote, sicut decet sanctos; sed nè iis quidem verbis utatur, quæ verti in pravum sensum possent, nam nugæ inter saculares nugæ sunt, in ore Sacerdotis blasphemix. Consecrasti os tuum DEO, talibus jam aperire illicitum: assefacere sacrilegium. *Bern. ad Frat.*

XLI. Sacræ Scripturæ textus in profanos usus nunquam detorqueat, quod & pios meritò scandalizat, & Spiritui sancto, quo inspirante locuti sunt sancti DEI homines, injuriam infert, *Conc. Trid. Sess. 4.*

XLII. Castitatis amorem, horrorem verò lubricitatis suis Parochianis perpetuò inculcet; ita tamen cautè circa hanc materiam se gerat, nè juniores doceat, quod ignorabant, & castis animabus offensionis lapidem ponat: vide hac super re praxim Sacramenti pœnitentiæ.

XLIII. Frustrà Parochus hanc pestem inter suos grassantem eliminare aggreditur, nisi illis occasiones peccati hujus proximas è via tollat, & nascentia libidinis incitamenta in ipso ortu suffocet, ut ethnicus Poëta cecinit. Principiis obsta, serò medicina paratur:

Cùm mala per longas invalère moras.

Frequentiora porrò luxuriæ fo-  
menta hæc ut plurimum inter rusti-  
cos habentur.

I.

NOcturni cætus personarum diversi sexûs,  
dum in unam simul domum confluunt &  
noctu ad communem lucernam manent, aut alia  
simul opera exercent.

II. Frequentiores choreæ diebûs festis ac do-  
minicis institutæ, quibus dominorum territoria-  
lium, & officialium avaritia plerumque suffra-  
gatur, contra canones & edicta Regia.

III. Puellarum ad cauponas confluxus, &  
longior in iis inter pocula & tibicines commo-  
ratio, & nocturnus inter tenebras reditus pue-  
ris eas domum deducentibûs, quam esse scortor-  
um & meretricum consuetudinem, & morien-  
tis virginitatis indicia acrioribûs verbis Paro-  
chus demonstrabit.

IV. Pueri ac Puellæ pecora ruri promiscuè  
pascetes.

V. Liberi utriusque sexûs in eodem lecto cu-  
bantes, cum ætatem malitiæ jam capacem habent,  
aut cum parentibus in eodem lecto dormientes:  
qui mos apud pauperes ob lectorum penuriam  
maximè viget. Parochus autem in hac re non  
tantum consilium det, sed & opem præsentem,  
et accuratissimè potest, tantæ impuritatis peri-  
culo præstet. *Conc. Med. 6. c. 27.*

VI. Invigilet scholis publicis, nè in illis unius  
ovis hac luce infecta, cæteras omnes inficiat.

Quomodò verò his malis meden-  
dum sit, paucis hìc refertur.

1. **P**ublicè in Concionibus & Catechesibus huius  
capta opportunè occasione Parochus exaggeret  
illius initium, progressus, & funestos exitus ob  
oculos ponat, & tragicis exemplis in Scriptura  
sacra contentis confirmet: naturæ proclivitatem  
occasionum vim, ac periculorum multitudinem  
ostendat: non dari materiæ hoc in peccato le-  
vitatem doceat; innumerabiles hujus peccati  
committendi vias esse, variâsque species; nul-  
lius tamen in specie mentionem faciat, nè au-  
res pudicæ offendantur, & innocentes animæ  
scandalum patiantur.

2. Parentes, dominosque ad continuam circa  
liberos, domesticosque vigilantiam exhortetur:  
commoneat in expiabili delicto, nefarioque sce-  
lere eos obstringi, quorum aut injuriâ, aut con-  
ventiâ, aut pravò exemplo juventus in hoc pec-  
catum prolapsa sit. 1. *Tim. 6. 5. v. 8.*

3. Privatim sive extra sive intra confessionale  
ex parentibus, dominisque sciscitetur, num hæc  
in re invigilent, quid liberis suis, domesticisque  
permittant, delinquentes, si opus fuerit, etiam  
negata absolutione ad officium suum compellat:  
Matres imprimis edoceat conveniens esse, ut fi-  
lias suas solas domi, forisve non dimittant.

4. Diebŭs Dominicis ac Fectis ſolemniter officia Divina celebret : à prandio , Catechiſmò , Veſperis , ac precibŭs ſerotinis in Eccleſia habitis juventutem à cauponis , choreis , otioſque abſtractam piè occupet.

5. Sacros hymnos linguâ vernaculâ compositos inducat , ut & amatorias cantilenas abroget , & puellas præſertim ſuapte naturâ ad cantum propenſas ſanctioribŭs cupediis allectas à peccandi occaſione abſtrahat.

6. Brachiò etiam ſæculari pravas conſvetudines , & inveteratam morum licentiam compeſcat : quam in rem poſtſiſtis etiam ſuis commodis Magiſtratum ſibi benevolentiam amicitiamque ſemper integram conſervet.

7. Ipſe ut bonus Paſtor in omnibus vigilet , cuncta inquiret , arguat , obſecret , increpet in omni patientia & doctrina , & continuis precibŭs laborum ſuorum ſucceſſus DEO commendet. 2.

*Tim. 4. v. 20.*

8. Frequentiorem Sacramenti pœnitentiæ uſum ſuam in Parochiam inducat , remedium contra carnis vitium longè aptiſſimum.

9. Divinam Caſtitiſ pulchritudinem , & ſingulares illius prærogativas graphicò ſtylò & vivis coloribŭs depingat , ejuſque amorem teneris mentibus inſtillet.

XLIV. Nihil ità cordi ſit Parocho animarum ſalutis avido , quàm ut Sacramenti Pœnitentiæ utilitatem & frequentiorem uſum Parochianis ſuis

fuis iterum iterumque commendat, seque ad id accedere volentibus facilem, promptumque exhibeat.

XLV. Diebus Festis ac Dominicis in Confessione frequens sedeat, animasque peccatrices, ut Christus supra fontem sedens, expectet, accedentes ad se benignè excipiat, & meliores semper à se dimittat.

XLVI. Invidiâ hac in re patientiâ utatur, sustinens innatam agricolarum crassitiem, defectusque rudibus hominibus inditos, ut omnibus omnia fiat, & omnes Christo lucrifaciat.

XLVII. Quanto odio peccatum habeat, tanto peccatores ipsos amore prosequatur, & ex gravissimis DEI offensis tristitiam quidem concipiat, irâ verò erga delinquentes motum omnem contempnat, & DEI erga seipsum bonitatem patientiamque perpendens eâdem & aliis mensurâ remetiatur.

XLVIII. Nunquam dicat, aut agat, quæ amarus aut incitator zelus suggerit, cum non raro factanas in Angelum lucis se transformet, incautosque Pastores ad ea frequenter impellat, quæ primo intuitu bona quidem videntur, postmodum verò funestos exitus sortiuntur: quare non det locum iræ, nec quidquam statuatur, donec agitæ mentis perturbatio conquieverit.

XLIX. Quorum Parochianorum vitam peccatiosiore, & variis intricatam casibus judicaverit, iis generalem peccatorum Confessionem syadeat, ejusdemque Confessionis necessitatem, natu-

naturamque explicet. Si advertat peccatorem Confessionem generalem abhorrere, prudentibus interrogationibus totum vitæ ipsius decursum percurrat, ut sic per petitiones & responsiones pœnitentem ferè inscium ad generalem Confessionem perducatur.

L. Ut sanctam suis confitendi libertatē prabeat, & frequentioribus sacrilegiis viam tollat, optimos quosque Confessarios ter aut quater in anno aliundè advocet.

LI. Agrotos de vita periclitantes quotidie inviset: morituris verò, etsi sensuum usu destituti videantur, ad extremum usque spiritum, ut bonus Pastor assistat, eosque Parochos meritò carpendos esse existimet, qui Sacramentis collatis discedunt, & miseros in extrema illa lucta omni auxiliò, solatiòque destitutos relinquunt.

LII. Habeat in promptu precatiunculas jaculatorias, & breviora ex Scripturis animæ ad DEum suspiria, quibus spem morientium erigat, & DEI amorem, bonorumque æternorum desiderium excitet, quæque certis intervallis, & sine clamore suggerat: peccatorum verò commissorum gravitatem, divinique judicii rigorem non tantum non exaggeret, sed nè commemoret quidem, nè pusillanimes in desperationem redigat.

LIII. Non alia re suis Parochus utilior acceptiorque Parochianis existet, quam cum teneros puerorum animos ad omnem pietatem effinget.

LIV. Curet, ut Pueri frequentes ad scholas

mittantur : quomodò Magistri, Magistraeque in  
iis instituendis se gerant, ipse suis oculis quot  
septimanis praesens inspiciat : inquiret ex ipsis,  
num juvenus in frequentandis scholis sit assidu-  
a, num Magistris, ac Parentibus obediens,  
in Ecclesia modesta, num serò ac manè DEUM  
precetur, certàsque ad id precatiunculas memo-  
riâ teneat, cateraque addiscat, quæ scire ata-  
tulæ illi convenit.

LV. Omnibus per totum annum diebus Do-  
minicis omnem juventutem campanæ signò ad  
Ecclesiam convocet, & Christianam illi doctri-  
nam ex Episcopi praescripto explanet, eoque  
majorem ea in re industriam ponat, quò major  
indè in totam communitatem utilitas redundare  
solet.

LVI. Separato utriusque sexu & hinc inde  
in suas classes pro varia ætate distributo, suus  
cuique locus destinatur ; praeficiantur cuique  
scamno, qui absentes notent, & Parocho scri-  
ptos tradant, quos ille, nisi justam absentiae cau-  
sam habeant, impunè non dimittet.

LVII. Aptis quaestiunculis, & ad captum cu-  
jusque propositis, obvios quosque interroget,  
eadem de re à pluribus responderi jubeat, so-  
lertiores laudet, & munusculis juvenilem dis-  
cendi ardorem excitet.

LVIII. Methodus Catechesis explanandæ lon-  
gè utilior hæc est.

Ordinatur Parochus hymnò spirituali, præmissis  
deinde precibus memoriter recitantes audiat, &



eorum, quæ priore Catechesimo dicta sunt, rationem exigat; novam deinde doctrinam ex ordine dilucidè, sapiùsque repetendo explanet, & historiâ explanatam confirmet: rursùsque mox dicta ab obviis quibusque, iisque pluribus exigat, & hymnò rursùs spirituali, solitisque precibus in commune dictis finem faciat.

LIX. Æqualem erga divites ac pauperes curam habeat: qui verò pecorum custodiâ detenti venire ad Catechismum non possunt, eos pius Parochus ruri aliquando conveniat, & de necessariis mysteriis instruat; sic enim & Christus pueros amavit, & divitibus pauperes prætulisse legitur.

LX. Quæ ad Sacramentum Pœnitentiæ, ejùsque partes attinent, majori juventutem industriâ doceat, & sancti hujus Sacramenti amore, horrorèque sacrilegæ Confessionis teneros pueros animos imbuat: curètque, ut qui pueri ad Sacram Synaxim accedunt, singulis mensibus confiteantur, ut morum innocentiam quàm divitissimè conservent, reliqui verò quater saltèm aut quinquies in anno confiteantur.

LXI. In iis, quos ad primam Communionem admissurus est, non tam ætatis, quàm diversæ cujusque dispositionis rationem habeat, & alios quidem maturiùs, tardiùs alios vivificæ communionis participes faciat, prout quisque prævio examine tanto honore dignior judicabitur.

LXII. Nè existimet Parochus, unius quadra-

gesimæ laborem pueris, maximè rusticorum, quæ tardioris sunt ingenii, ritè disponendis sufficere, cum vel annus integer efficere vix possit, ut corpus Domini dijudicare discant, eamque, quæ par est, de tanto Sacramento reverentiam concipiunt.

LXIII. Præter Catechesim etiam conciones ad populum habendas ita ad officium suum pertinet, ut sibi Parochus persvadeat, ut iis neglectis non modò indignus sit, qui incruentum DEO sacrificium offerat, sed qui nec ipsam absolutionem Sacramentalem consequatur.

LXIV. Secundùm Concilii Tridentini, & Episcopi sui decreta Divini verbi pabulò suos quot septimanis nutriat. *Sess. 24. c. 4. de Reform.*

LXV. In Concionibus, iis de rebus tractet, quæ ignorantiam, vitiâque extirpent, & veram pietatem promoveant: quod ut consequatur, omni diligentia per septimanam elucubret, quæ inter Missarum solemnia depromat, ut neque extra scopum longiùs excurrat, neque puerilibus verborum pompâ, & inani fucò orationem suam adornet, neque profana argumentorum congerie ex fatuis authoribus desumptâ ministerium suum inhonoret, & auditores suos jejunos dimittat, aut eorum captum sermonis sublimitate transcendat. Sed verbis claris, & solidis argumentis ex Patribus & Scriptura desumptis probare contendat, quod proposuit.

LXVI. Monotoniam, & absurdum vocis teno-

norem evitet, quibus somnus solet, non attentio conciliari, sed familiari utatur sermone, sequē communicatione potissimum, interrogationibus crebris in animos audientium insinuet, quod postquam effecerit, vocem sensim contendat, & cum emphasi, & acriori prolocutione cor audientium emollire ac percellere conetur, sapiusq; ad propositionis suæ conclusionem revertatur.

LXVII. Habeat Concionum suarum materias eo ordine digestas, ut aliæ quidem de fidei mysteriis, aliæ de Sacramentis, de Decalogo aliæ, aliæ de oratione Dominica concinnè & dilucidè tractent, aliæ in homiliarum modum circa Epistolas & Evangelia versentur; hac enim rerum varietate, & auditores mira voluptate afficiet, & verbi Divini dulcedine inescatos ad Ecclesiam frequentes attrahet, & ipse amplam sibi materiarum sylvam suppeditabit.

LXVIII. Ultra dimidiam horam Conciones suas non extendat, ut & tædium auditoribus tollat, & ipse laborem suum sibi faciliorem reddat.

LXIX. Per se ipsum oves suas Pastor instruat: si necesse sit aliquando aliorum operâ uti, curet, ut de rebus tractent utilibus, & quæ proficiant ad vitia, quæ regnare inter suos solent, extirpanda, bonosque mores invehendos. *Conc. Later. 4. c. 32.*

LXX. Præ cæteris rebus mandatorum DEI observationem, salutis consequendæ omninò necessariam importunè commendet, cætera verò

exterioris pietatis exercitia, non nisi media esse ad mandata DEI facilius custodienda crebrò inculcet.

LXXI. Neminem è suggestu publicè perstringat; maximè si personæ sint, authoritatem habentes; neque si quid injuriæ aut damni ipse passus est, ea de re unquam conqueratur, aut objurget delinquentes, dedecet enim, ut, qui injuriarum oblivionem alios doceat, ipse indignam Sacerdote vindictam sumat.

LXXII. Non leve est pigritiæ & irreligionis in Sacerdote indicium, cum lintea, aliæque Altaris utensilia immunda sunt, & pulvere, ac crassitie obducta.

LXXIII. Parochus de fabricæ redivibus curam habeat, neque eos in profanos & illegitimos usus expendi sinat; quod si impedire per se id non possit, superiores ea de re commoneat.

LXXIV. Debitam Principibus obedientiam suos doceat, neque illorum unquam edicta palam carpat: sed subditos esse potestatibus Parochianos doceat, & pro earum salute orare.

LXXV. De Episcopo etiam suo, ejusque Vicario demissè, & eâ, quâ par est, reverentiâ loquatur, eorumque mandata cum omni humilitate suscepta observet ipse, & observari à Parochianis suis curet, eorum etiam incolomitatem ovium suarum precibus impensè commendat.

ORDO  
SS. MISSÆ  
SACRIFICII,

CUI ADJUNCTUM  
MEMORIALE  
DE MUNERE SACERDOTIS  
BONI,

*Ex Instructione Practica*

R. P. TOBIÆ LOHNER,  
Soc. JESU.



ORDO MISSÆ,  
ET  
EJUSDEM RUBRICÆ  
JUXTA SE POSITÆ  
PARS PRIMA.

*A Principio Missæ usque ad Offertorium.*

1. **I**N nomine Patris, &  
Filii, & Spiritûs San-  
cti, Amen.

1. Simul format signum  
Crucis à fronte ad pectus  
positâ sinistrâ infra pectus  
(supra cingulum, & extra  
terminos Crucis juxta Ga-  
vant. hîc) quod semper fit  
quoties se signat: quando  
verò aliud signat, ponit  
eamdem super Corporale;  
nisi aliud notetur.

2. Introibo ad Altare  
DEI. *R. meam.*

2. Junctis manibus an-  
te pectus, clara voce totum  
Psalmum recitat alterna-  
tim cum Ministro.

Judica me DEUS, &  
discerne causam meam  
de gente non sancta: ab  
homine iniquo, & do-  
loso erue me. *R. inimic9*

Neque deinceps atten-  
dit, quid alibi agatur, nisi  
Sacramentum elevetur.

Emitte lucem tuam, & veritatem tuam : ipsa me deduxerunt, & adduxerunt in montem sanctum tuum, & in tabernacula tua. *R. meam.*

Confitebor tibi in cythara DEUS, DEUS meus ; quare tristis es anima mea, & quare conturbas me ? *R. DEUS meus.*

3. Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto. *R. Amen.*

Introibo ad Altare DEI. *R. meam.*

4. *Ps.* Adjutorium nostrum in nomine Domini. *R. terram.*

5. Confiteor DEO Omnipotenti, Beatæ Mariæ semper Virgini, Beato Michaëli Archangelo, Beato Joanni Baptistæ, sanctis Apostolis, Petro & Paulo, omnibus Sanctis, & vobis fratres : quia peccavi nimis co-

gi-

3. *Caput Cruci inclinatur*, *Psalms* Judica non dicitur in *Missis defunctorum*, nec non in *Missis de tempore à Dominica Passionis, usque ad Sabbatum sanctum, exclusive.*

4. *Dextrâ facit crucem à fronte ad pectus.*

5. *Altari profundè se inclinans, junctis manibus dicit Confiteor, quod prosequitur eodem modo stans inclinatus, donec à Ministro dictum sit, Misereatur, &c.*

6. Ter

gitatione, verbô, & opere : 6. mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. Ideò precor Beatam Mariam semper Virginem, beatum Michaëlem Archangelum, Beatum Joannem Baptistam, Sanctos Apostolos, Petrum & Paulum, omnes Sanctos, & vos fratres, orare pro me ad Dominum DEUM nostrum. Min. *Misereatur &c. Sac. Amen.*

7. Min. *Confiteor.*

8. *Misereatur vestri Omnipotens DEUS, & dimissis peccatis vestris perducatur vos ad vitam æternam. R. Amen.*

9. *Indulgentiam, absolutionem, & remissionem peccatorum nostrorum, tribuat nobis Omnipotens, & misericors Dominus: R. Amen.*

10. *DEUS tu conversus vivificabis nos. R. in te*  
Osten-

6. *Ter percutit pectus sinistra infra pectus posita*

7. *Cum Minister incipit Confiteor, se erigit Sacer-*

8. *Stans erectus, junctis manibus dicit.*

9. *Signat se ad pectus à fronte.*

10. *Stans inclinatus, junctis manibus, recitat*  
cha-



Ostende nobis Domine misericordiam tuam. *R. da nobis.*

Domine exaudi orationem meam. *R. ad te veniat.*

11. Dominus vobiscum. *R. Spiritu tuo.* II. Oremus.

12. Aufer à nobis, quæsumus Domine, iniquitates nostras : ut ad Sancta Sanctorum, puris mereamur mentibus introire. Per Christum Dominum nostrum. A.

13. Oramus te Domine per merita Sanctorum tuorum.

14. Quorum reliquæ hic sunt, & omnium Sanctorum : ut indulgere digneris omnia peccata mea. Amen.

IN-

*clara voce usque ad orationem : Aufer à nobis, &c.*

11. Extendit & jungit manus, ac clara voce dicit :

12. Dum dicit secretò Aufer &c. junctis manibus ascendit ad medium.

13. Inclinator, manibus junctis super altare, ita, ut parvi digiti solum antipendii superiorem partem tangent, pollice dextro super sinistrum posito ( que omnia observantur semper, quoties manus junctæ super altare ponuntur ) dicit : Oramus.

14. Osculatur Altare in medio, ( non ad latus ) manibus extensis, æqualiter hinc inde super eo positis.

15.

INTROITUS.

15. Salve Sancta Pa-  
rens, &c.

15. Stans in cornu Epistolae altare versus, incipit introitum intelligibili voce simul signat se à fronte & junctis manibus profertur. In Missis Defunctorum non signat se, sed Crucem in aère format super librum, quasi aliquando benedicens.

16. Gloria Patri, &  
Filio, &c.

16. Tenens junctas manus, caput inclinat versus Crucem.

17. Salve Sancta Pa-  
rens, &c.

17. Hic non se signat, ut prius, quò finitò, junctis manibus accedit ad medium Altaris.

18. Kyrie eleyson.

18. In medio consistens, manibus junctis, facta prius convenienti reverentiâ, intelligibili voce Sacerdos dicit: Kyrie eleyson, Christe eleyson, id est bis Kyrie eleyson, semel Christe eleyson, & iterum bis, Kyrie eleyson: alternatim.

19. Gloria in excelsis

19. Intelligibili voce dicit: extendens, elevansq;

20. DEO

21. Et in terra pax  
hominibus bonæ volun-  
tatis, laudamus te, be-  
nedicimus te.

22. Adoramus te.

Glorificamus te, 22.

Gratias agimus tibi pro-  
pter magnam gloriam  
tuam: Domine DEUS,  
Rex cœlestis, DEUS Pa-  
ter Omnipotens. Domi-  
ne Fili Unigenite, 22 JE-  
SU Christe. Domine  
DEUS, Agnus DEI, Fi-  
lius Patris. Qui tollis  
peccata mundi, misere-  
re nobis; qui tollis pec-  
cata mundi, suscipe,  
22. deprecationem no-  
stram. Qui sedes ad  
dexteram Patris, mise-  
rere nobis. Quoniam  
tu solus Sanctus. Tu  
solus Dominus. Tu so-

lus

manus usque ad humeros,  
Oculi non levantur.

20. Cùm DEO dicit,  
jungit manus, & caput  
Cruci inclinat.

21. Erecto capite, mani-  
bús junctis ante pectus, us-  
que ad finem prosequitur.

22. Cùm hæc dicit, ca-  
put Cruci inclinat.

22. Iterum.

22. Iterum.

22. Rursus.

Ius altissimus. 22. JESU  
Christe, 23. Cum San-  
cto † Spiritu, in gloria  
DEI Patris, Amen.

24. Dominus vobis-  
cum.

25. Oremus.

26. Concede nos fa-  
mulos tuos, &c. 26. B.  
Mariæ semper, &c.

22. Iterum.

23. A fronte se signat  
ad pectus, interim absolvit  
in gloria DEI Patris, A.

Deinde osculatur Altare,  
cum manibus junctis ante  
pectus, demissis oculis ver-  
tens se à sinistro latere ad  
dextrum versus populū &c.

24. Extendens, ac jun-  
gens manus ante pectus vo-  
ce intelligibili dicit: Do-  
minus &c. deinde junctis  
manibus per eandem viam  
revertitur ad librum.

25. Extendit, ac jungens  
manus ante pectus, caput  
Cruci inclinans, dicit:  
Oremus.

26. Tum extendit ma-  
nus ante pectus, ita, ut pal-  
ma unius manûs respiciat  
alteram, & digitis sinibus  
junctis, quorum summitas  
humerorum altitudinem  
distantiamque non excedat:  
(quod in omni extensione  
manuum ante pectus serva-  
tur) & recitat Orationem.

27. Per Dominum  
nostrum.

28. JESUM.

27. Cum dicit: Per Do-  
minum, jungit manus, &  
tenet junctas usque ad fi-  
nem: quod si non dicatur  
per Dominum, sed: qui  
vivis, & regnas, tunc jun-  
git, cum dicit: in unitate.

28. Cum nomen JESU  
dicitur, inclinat caput ver-  
sus Crucem, quod etiam  
fit, cum id legit in Episto-  
la. Sed ubicunque nomi-  
natur nomen MARIE,  
vel SS. de quibus dicitur  
Missa, vel fit commemora-  
tio specialis, ut de festo  
simplici, &c. inclinat caput  
versus librum, etiam in Ca-  
none, si ibidem eorum San-  
ctorum Nomina recurrant.  
Ad Nomina autem Sancto-  
rum, (excepta B. Virgine)  
in oratione: A cunctis,  
caput non est inclinandum.  
Gavant. p. 2. tit. 5. lit. c.  
Item cum fit Oratio pro  
Papa, ad Nomen ejus semper  
inclinat caput, non tamen  
versus Crucem, sed librum,  
nisi per accidens, in Cano-  
ne, cum ex memoria dicit.

*Epistola.*

29. Lectio libri Sapientia. Ab initio &c. detentio mea.

Minister. R. DEO gratias. Benedicta & venerabilis, &c.

30. Munda cor meum, ac labia mea, Omnipotens DEUS; qui labia Isaia Prophetæ calculo mundasti ignitò, ita me tuâ gratâ miseratione dignare mundare, ut sanctum Evangelium tuum dignè valeam nuntiare. Per Christum Dominum nostram, Am.

Jube Domine benedicere.

Dominus sit in corde meo & labiis meis, ut dignè, & competenter annuntiem Evangelium suum.

29. Cum dicit intelligibili voce Epistolam & Graduale, potest ponere manus ad arbitrium, vel super librum: ut palma librum tangant, vel librum teneant. Diligenter autem caveat, nè alterutram manum solam tantum, si cum altera sit occupatus, suspensam in aëre teneat Gerlac. p. 2. tit. 4. §. 4. Quod & deinceps observatur.

30. Lectò Graduali, redit junctis manibus ad medium, ibi stans junctis manibus ante pectus, elevatisque ad DEUM oculis, & statim demissis dicit secretò: Munda &c. Jube Domine &c. manus non ponit super Altare, & dicit profundè inclinatus. In Missis Defunctorum omititur Jube Domine; non autem Munda.

31. Amen.

31. His omnibus abso-  
lutis, vadit ad cornu Evan-  
gelii stans.

32. Dominus vobis-  
cum.

32. Versus librum iun-  
ctis manibus dicit intelli-  
bili voce, Dominus.

33. Sequentia Sancti  
Evangelii secundum Lu-  
cam.

33. Deinde pollice dex-  
trae manus signat Cruce ini-  
tium Evangelii, postea se  
in fronte, ore, & pectore,  
dicens: Sequentia vel  
Initium &c.

34. In illo tempore:  
extollens vocem qua-  
dam mulier, &c.

34. Iunctis manibus  
iterum ante pectus stans,  
prosequitur Evangelium  
usque ad finem, in quo, si  
occurrit Nomen Jesu, ca-  
put semper inclinatur versus  
librum, & ita genu flectit  
versus librum, si necessè  
sit: at verò, si prosteret Ve-  
nerabile, parum versus illud

35. Per Evangelica  
dicta deleantur nostra  
delicta.

35. Post dictum Evan-  
gelium elevat parum librū,  
& osculatur principium E-  
vangelii dicens secretò: Per  
Evangelica &c. excepta  
Missâ defunctorum, & pra-  
sente Episcopo in sua Resi-  
dentia.

36. Credo in unum  
DEum.

37. Patrem Omnipotentem, Factorem Cœli & terræ, visibilium omnium, & invisibilium. Et in unum Dominum

38. JESUM Christum Filium DEI unigenitum, & ex Patre natum ante omnia sæcula, DEum de DEO, lumen de lumine, DEum verum de DEO vero. Genitum non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de cœlis.

39. Et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine: Et homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis: sub Pontio Pilato passus, & sepultus est. Et resurrexit tertia die secundum Scripturas, & ascendit in

36. Stans in medio elevat, & extendit manus, & inclinatur caput Crucis.

37. Prosequitur junctis manibus erecto capite.

38. Inclinatur caput.

39. Genua flectit usque ad Homo factus est inclusive, poplite usque ad terram demisso, quod in omni genuflexione ubique, & semper observandum est.



in Cœlum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloria judicare vivos, & mortuos: cujus regni non erit finis. Et in Spiritum Sanctum Dominum & vivificantem: qui ex Patre, Filioque procedit. Qui cum Patre & Filio.

40. Simul adoratur, & conglorificatur: qui locutus est per Prophetas. Et unam, Sanctam, Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum. Et exspecto resurrectionem mortuorum, & vitam 41. venturi sæculi, Amen.

40. *Inclinat caput Crucis.*

41. *Signat se Cruce in fronte ad pectus. Quando omitti debeat symbolum, alibi dictum est.*

P A R S II.

*Ab Offertorio usque ad Orationem  
Dominicam.*

42. Dominus vobiscum.

42. Post Credo, (vel Evangelium, si non sit Credo) osculatur in medio Altare: & junctis manibus ante pectus vertit se ad populum, & extendit junctas manus, dicens: Dominus vobiscum.

43. Oremus.

43. Junctis manibus, revertitur per eandem viam, ad medium Altaris, ubi extendens & jungens manus, caputque Cruci inclinans dicit: Oremus.

44. Ave MARIA &c.

44. Junctis manibus eodem situ dicit, Offertorium.

45. Suscipe Sancte Pater, Omnipotens, æterne DEUS, hanc immaculatam Hostiam, quam ego indignus famulus tuus offero tibi DEO meo, vivo, & vero, pro innumerabilibus peccatis

45. Oculis ad DEUM elevatis, ac statim demissis dicitur: Suscipe &c. si plures Hostie sint consecranda, intentionem faciat, etiam ad illas offerendas, & consecrandas.

oatis, & offensionibus,  
& negligentis meis, &  
pro omnibus circumstan-  
tibus.

46. Sed & pro omni-  
bus fidelibus Christianis  
viviſ, atque defunctis;  
ut mihi, & illis proficiat  
ad ſalutem in vitam æ-  
ternam, Amen.

46. *Quò dictò patenam  
utraq; manu tenens cum  
ea facit Crucem ſuper cor-  
porale, & apponit Hoſtiam  
circa medium anterioris  
partis corporaliſ; patenam  
verò ad dextram aliquantu-  
lum ſubtus corporale, de-  
inde facta competente re-  
verentia, (qua ſi Cruci fiat,  
debet; ut in hoc, & ſimili  
caſu manibùſ junctiſ fiat,  
niſi hæc aliter occupentur)  
accedens ad cornu Epistolæ  
accipit Calicem, purificato-  
riò extergit, & ſiniſtrà te-  
nens illius nodum ( & ſimul  
pollice ejuſdem manùſ Pu-  
rificatorium, ità accommo-  
datum, ut deſlua ejuſ pars,  
pedem Caliciſ, contra ca-  
ſuras forè ex ampulliſ  
guttas, ut nè aſpergatur,  
communiat) accipit ampul-  
lam de manu Miniſtri, &  
inſundit vinum in Calicem.*

47. DEUS, qui humanæ substantiæ dignitatem mirabiliter condidisti, & mirabilius reformasti: da nobis per hujus aquæ, & vini mysterium ejus Divinitatis esse confortes, qui humanitatis nostræ fieri dignatus est particeps JESUS CHRISTUS Filius tuus Dominus noster. Qui tecum vivit, & regnat in unitate Spiritûs Sancti DEUS: per omnia, &c.

48. Offerimus tibi, Domine, Calicem salutaris, tuam deprecantes clementiam: ut in conspectu Divinæ Majestatis tuæ, pro nostra, & totius mundi salute, cum odore suavitatis ascendat, Amen.

47. Deinde eodem modo tenens Calicem, producit signum Crucis super ampullam aquæ, & dicit: DEUS, qui humanæ &c. & ad verba: da nobis per hujus aquæ &c. parum aquæ infundit, & guttas in Calice, si opus sit, extergit, ac Calicem in cornu Epistolæ versus medium Altaris sistit, & Purificatorium, quò interim usus est, componit, ut patenam tegat. In Missa defunctorum omittit benedictionem aquæ, & tantum recitat orationem.

48. Impositâ aquâ in Calice, & finita oratione prædictâ reversus ad mediû Altaris, factâ reverentiâ ut prius, juxta doctrinam hic p. 2. tit. 5. n. 4. traditam, accipit Calicem, & dextrâ nodum illius infra cuppam, & sinistrâ pedem tenens, elevat, & intentis ad DEUM oculis dicit: Offerimus, & in fine dicta hac oratione facit Crucem cum Calice, &

49. In Spiritu humilitatis, & in animo contrito suscipiamur à te Domine: & sic fiat Sacrificium nostrum in conspectu tuo hodiè, ut placeat tibi Domine DEUS.

50. Veni Sanctificator Omnipotens æterne DEUS, & benedice hoc Sacrificium tuo Sancto Nomini præparatum.

51. Lavabo inter innocentes manus meas: & circumdabo Altare tuum, Domine. Ut audiam vocem lau-

Et in medio corporali post Hostiam collocat, ac pallâ cooperit.

49. Deinde junctis manibus, super Altare positus aliquantulum inclinatus, secretò dicit: In Spiritu.

50. Erectus expandit manus, easque in altum porrectas junctis ante pectus (semper jungit manus ante pectus, quando aliquid est benedicturus) elevatis ad Cælum oculis, & statim demissis, dicit: Veni Sanctificator &c. Et cum dicit Benedic. facit manu dextrâ signum Crucis, communiter super Hostiam, & Calicem, sinistrâ positâ super Altare.

51. Tum junctis manibus ante pectus, & factâ prius convenienti reverentiâ, accedit ad cornu Epistole, ubi stans, levat extre-

laudis : & enarrem uni-  
versa mirabilia tua.

*mitates pollicis, & indicis  
atrusque manūs.*

Domino dilexi deco-  
rem domūs tuæ : & lo-  
cum habitationis gloriæ  
tuæ.

Nè perdas cum im-  
piis animam meam : &  
cum viris sanguinum  
vitam meam.

In quorum manibus  
iniquitates sunt : dexte-  
ra eorum repleta est  
muneribus.

Ego autem in inno-  
centia mea ingressus  
sum : redime me, & mi-  
ferere mei.

Pes meus stetit in di-  
recto : in Ecclesiis bene-  
dicam te, Domine.

Gloria Patri, & Filio,  
& Spiritui Sancto.

§2. Sicut erat in prin-  
cipio, & nunc &c.

§2. *Ad Gloria Patri  
(quod omittitur in Missis  
Defunctorum, & in Missis  
de tempore à Dominica  
Passionis usque ad Sabba-  
tum sanctum exclusivè) in-  
clinat caput Crucis, & dicit  
eti-*

53. Suscipe Sancta TRINITAS hanc oblationem, quam tibi offerimus ob memoriam Passionis, Resurrectionis & Ascensionis JESU Christi, Domini nostri: & in honorem Beatæ Mariæ semper Virginis, & Beati Joannis Baptistæ, & Sanctorum Apostolorum, Petri, & Pauli, & istorum, & omnium Sanctorum: ut illis proficiat ad honorem, nobis autem ad salutem: & illi pro nobis intercedere dignentur in cœlis, quorum memoriam agimus in terris. Per Christum Dominum, &c.

54. Orate Fratres: ut meum, ac vestrum Sacrificium, acceptabile fiat apud DEUM Patrem Omnipotentem. Minister. Suscipiat, &c. Sacerdos. Amen.

etiam potest, cum reditus ad medium Altaris.

53. *Lotis & extensis manibus, easdem ante pectus junctas tenens revertitur ad medium Altaris, ubi facta competente reverentia, stans, oculisque ad DEUM elevans, ac statim demittens, manibus junctis, super Altare aliquantulum inclinatus, dicit se-cretò: Suscipe &c.*

54. *Finita oratione predicta, manibus hinc inde extensis, & super Altare positis, osculatur illud in medio: tum junctis manibus ante pectus, demissisque oculis ad terram, à*

sinistra ad dextram vertit  
se ad Populum, & versis  
eum extendens, & jungens  
manus, dicit voce aliquan-  
tulum elata: Orate fra-  
tres: & secreto absolvens  
perficit circulum, ( nisi  
prophet Venerabile ) &  
revertens junctis manibus  
ante pectus à manu dextra  
ad medium Altaris; ubi  
Minister suam orationem  
absolverit. R. Amen.

55. Tua Domine  
propitiatione, &c.

55. Dicit ex libro ora-  
tiones secretas, manibus ex-  
tensis, submissa voce, sine  
Oremus, aut alia interpo-  
sitione.

56. Per Dominum  
nostrum JESUM Chri-  
stum Filium tuum, qui  
tecum vivit, & regnat  
in unitate Spiritus San-  
cti DEUS.

56. Cum dicit: Per  
Dominum, jungit manus:  
cum dicit JESUM Chri-  
stum, caput inclinatur, quod  
fit in prima, & si sint plu-  
res, in ultima etiam ora-  
tione.

57. Per omnia sæcula  
sæculorum.

57. Ubi in ultima ora-  
tione Secreta pervenerit ad  
verba: Per omnia sæcu-  
la exclusivè, depositis super  
Al-



58. Dominus vobiscum.

Altare manibus hinc inde  
extensis, dicit convenienti  
& intelligibili voce : Per  
omnia sæcula , &c.

58. Deinde subjungit,  
eodem modo tenens manus :  
Dominus vobiscum.

59. Sursum corda.

59. Cum dicit : Sursum  
corda elevat manus hinc  
inde extensas , usque ad pe-  
ctus ita , ut palma unius,  
respiciat palmam alterius  
manus.

60. Gratias agamus  
Domino

60. Ad Gratias aga-  
mus. &c. jungit manus.

61. DEO nostro.

61. Ad DEO nostro  
etiam oculos elevat , & sta-  
tim Cruci caput inclinat.

62. Verè dignum &  
justum est &c.

62. Elevatis, & exten-  
sis , ut prius, manibus, pro-  
sequitur Prefationem pro  
tempore convenientem.

63. Sanctus, Sanctus  
Sanctus Dominus DEus  
Sabbaoth. Pleni sunt  
caeli & terra gloriâ tuâ  
Osanna in excelsis.

63. Dicit junctis mani-  
bus ante pectus , & inclina-  
tus ( non super Altare ma-  
nibus positus ) voce medio-  
cri prosequitur , usque ad  
Canonem.

64. Benedictus, qui  
ve-

64. Erigit se, & signum  
Cru-

venit in nomine Domini, Osanna in excelsis.

65. Te igitur Clemētissime Pater, per JESUM Christum Filium tuum, Dominum nostrum, supplices rogamus.]

66. Ac petimus :

67. Utī accepta habeas, & benedicas.

68. Hæc † dona, hæc † munera, hæc † Sancta Sacrificia illibata.

69. In primis, quæ tibi offerimus pro Ecclesia tua Sancta Catholica, quam pacificare, custodire, adunare, & regere digneris toto orbe terrarum.

70. Unà cum famulo tuo Papa nostro N.

71. Et Antistite nostro N. & omnibus Ortho-

*Crucis sibi producit à fronte ad pectus.*

65. *Elevat aliquantulum manus, oculisque ad DEUM elevatis, ac statim demissis, manibus junctis, super Altare positis, profundè inclinatus incipit Canonem, secretò dicens : Te igitur &c.*

66. *Post hæc verba osculatur Altare in medio.*

67. *Erigit se, jungit manus ante pectus.*

68. *Dextrâ ter signat super Hostiam & Calicem communitè, &c.*

69. *Extensis manibus ante pectus prosequitur.*

70. *Exprimit nomen Papæ, & caput inclinat. Sede autem vacante, hæc verba emittuntur.*

71. *Exprimit nomen Ordinarii, seu Episcopi illius*

thodoxis, atque Catho-  
lica & Apostolica Fidei  
dei cultoribus.

72. Memento Domine  
famulorum, famularumque  
tuarum.

73. Et omnium circumstantium,  
quorum tibi fides cognita est,  
& nota devotio, pro quibus  
tibi offerimus: vel qui tibi  
offerunt hoc Sacrificium  
laudis, pro se, suisque  
omnibus, pro redemptione  
animarum

M

sua-

lius loci, in quo celebratur.  
Qui, si vitâ functus est, ea  
verba omittuntur.

72. Cum dicit Memento  
(qua vox uti & reliqua  
secretò dicenda est) elevans  
& jungens manus, atque  
ad faciem, vel pectus, sic  
paulisper stat in quiete, de-  
misso aliquantum capite,  
faciens commemorationem  
vivorum ad suam voluntatem,  
vel singulariter rememorans  
(mente secretò nominans)  
vel communiter uno contextu  
ipsorum vivorum commemorationem  
faciens, pro quibus ante  
Missam orare proposuit,  
vide dicta fusiùs p. 2. In-  
struct. tit. 21. num. 5.

73. Finitò Memento,  
demissis & extensis, ut prius,  
manibus, continuat orationem  
secretò.

suorum, pro spe salutis  
& incolumitatis suæ: ti-  
bique reddunt vota sua  
æterno DEO, vivo, &  
vero.

74. Communicantes,  
& memoriam veneran-  
tes, imprimis gloriosæ  
semper Virginis Mariæ.

75. Genitricis DEI, &  
Domini nostri JESU  
Christi. 76. Sed & Be-  
atorum Apostolorum, ac  
Martyrum tuorum.

77. Petri & Pauli, An-  
dræ, Jacobi, Joannis,  
Thomæ, Jacobi, Philip-  
pi, Bartholomæi, Ma-  
thæi, Lini, Cleti, Cle-  
mentis, Xysti, Cornelii,  
Cypriani, Laurentii,  
Chryfogoni, Joannis, &  
Pauli, Cosmæ, & Dami-  
ani, & omnium Sancto-  
rum tuorum: quorum  
meritis, precibusque  
concedas, ut in omnibus  
protectionis tuæ munia-  
mur auxiliò.

78. Per eundem Chri-  
stum &c.

74. *Silentio stans profes-  
quitur.*

75. *Caput inclinat.*

76. *Caput Crucis incli-  
nat.*

77. *Ad nomina Sancto-  
rum, qui hic & infra n.  
116. recensentur, cum pro-  
nunciat, caput inclinat, eo-  
die, quò vel eorum facta est  
Commemoratio specialis,  
vel de iis Missa celebratur,  
etiam per Octavam Ga-  
vant. p. 2. tit. 5. n. 2.*

78. *Conjungit manus.*

79. Hanc igitur oblationem servitutis nostræ, sed & cunctæ familiæ tuæ, quæsumus, Domine, ut placatus accipias : diésque nostros in tua pace disponas, atque ab æterna damnatione nos eripi, & in Electorum tuorum jubeas grege numerari.

80. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

Quam oblationem Tu DEUS in omnibus, quæsumus.

81. Beneþdictam, adscriptam, ratam, rationabilem, acceptabilemque facere digneris.

82. Ut nobis Corpus.

83. Et Sanguis fiat.

84. Dilectissimi Filii tui Domini nostri.

85. JESU CHRISTI.

86. Qui pridie, quàm Pateretur.

M 2

79. Expandit manus simul super oblata, ità, ut palma sint aperta, versùs, ac super Calicem, & Hostiam, quas sic tenet, pollice dextro super sinistrumposito ( etiam de subtus Juxta Arnaud. ) usque ad per Christum Dominum nostrum, Amen.

80. Jungit manus, prosequitur.

81. Communiter signat super Hostiam, & Calicem.

82. Separatim signat semel super Hostiam tantum

83. Et semel super Calicem tantum.

84. Elevans, & jungens manus.

85. Inclinat Caput Crucis.

86. Extergit si opus fuerit, pollices, & indices suos

78. per Corporale.

87. Accipit Panem  
in sanctas ac venerabi-  
les manus suas.

88. Et elevatis oculis  
in cœlum ad Te DEUM  
Patrem suum Omnipot-  
entem, Tibi gratias  
agens.

89. Benedixit, fre-  
git, deditque discipulis  
suis, dicens:

90. Accipite, & man-  
ducate ex hoc omnes.

91. Hoc est e-  
nim Corpus me-  
um.

87. Accipit pollice &  
indice dextra Hostiam, &  
eam cum illis ac indice, &  
pollice sinistrae manûs te-  
nens, stans erectus.

88. Elevat ad cœlum  
oculos, & statim demittit.

89. Caput aliquantulum  
inclinat.

90. Tenens Hostiam  
inter pollicem & indicem  
sinistrae dextrâ producit si-  
gnum Crucis super ea. Si  
adsit vas cum aliis Hostiis  
consecrandis, discooperit  
prius dextrâ vas illud.  
Cum finiêrit prædicta verba

91. Cubitis super Al-  
tare positus, stans capite in-  
clinato, tenens Hostiam  
inter pollices, & indices u-  
triusque manûs, manibus  
inferne junctis, reliquis  
manuum digitis extensis,  
& simul quoque junctis di-  
stinctè, reverenter, & se-  
cre-

cretò proferet verba conse-  
 crationis super Hostiam,  
 & simul super omnes, si  
 plures sint consecranda.  
 Prolatis verbis genuflexus  
 adorat, & se erigens, ele-  
 vat cum decenti mora, in  
 altum Hostiam ( intentis  
 in eam oculis ) ut commodè  
 videri à populo, & adora-  
 ri queat: peracta elevatio-  
 ne, solâ dextrâ deinde re-  
 positam Hostiam super Cor-  
 porale, genuflexus iterum  
 adorat.

Deinceps pollices, & in-  
 dices non disjungit, nisi  
 quando Hostiam consecra-  
 tam attingere debet.

92. Simili modò post-  
 quam cœnatum est.

92. Discooperit Calicem,  
 in quem, si opus sit, inter-  
 git digitos: quod semper  
 faciat, si aliquod fragmen-  
 tum digitis adhareat, &  
 stans erectus dicit: Simi-  
 li modò.

93. Accipiens & hunc  
 præclarum Calicem, in  
 sanctas, ac venerabiles  
 manus suas, itè tibi.

93. Ambabûs manibûs  
 accipiens Calicem juxta  
 nodum, infra cuppam, &  
 aliquântulum illum elevans,  
 ac statim deponens.

M 3

94.

94. Gratias agens.

95. Bene dicit, deditque discipulis suis dicens: Accipite, & bibite ex eo omnes.

96. Hic est enim Calix Sanguinis mei, novi, & æterni testamenti: mysterium fidei: qui pro vobis, & pro multis effundetur in remissionem peccatorum.

97. Hæc quotiescunque feceritis, in mei memoriam facietis.

94. Caput inclinat.

95. Sinistrâ Calicem infra cuppam tenens, dextrâ signat super eo, & profertur: deditque &c.

96. Tenens sinistrâ pedem Calicis parum elevatum, dextrâ nodum infra cuppam cubitis super Altare positus, & capite inclinato, profert verba consecrationis attentè, continuatè, & secretò. Quibus dictis reponit Calicem super Corporale.

97. Dicit secretò: Hæc quotiescunque &c. & interea genuflexus adoratum se erigit, & accipiens Calicem discoopertum cum Sanguine ambabâs manibus, ut prius, elevat eum & erectum, quantum commode potest, ostendit populo adorandum, intentis in



eum oculis : mox ipsum  
reverenter reponit super  
Corporale in locum pristi-  
num, & manu dextra, pal-  
lâ cooperit, ac genuflexus  
Sacramentum adorat.

98. Unde, & memo-  
res, Domine, nos servi  
tui, sed & plebs tua san-  
cta, ejusdem Christi Fi-  
lii tui Domini nostri,  
tam Beatæ Passionis, nec  
non & ab inferis Resur-  
rectionis, sed & in cœ-  
los gloriosæ Ascensionis.

98. Extensis manibûs  
ante pectus, dicit secretò.  
Unde &c.

99. Offerimus præ-  
claræ Majestati tuæ de  
tuis donis, ac datis.

99. Jungit manus.

100. Hostiam † pu-  
ram, Hostiam † Sanctam,  
Hostiam † immaculatam.

100. Manu sinistra po-  
sita super Altare intrâ cor-  
porale, dextrâ signat ter  
communiter supra Hostiam  
& Calicem.

101. Panem † San-  
ctum vitæ æternæ.

101. Semel super Ho-  
stiam tantum signat.

102. Et Calicem † sa-  
lutis perpetuæ.

102. Semel super Cali-  
cem tantum.

103. Supra quæ pro-  
pitiô, ac serenô vultû  
respicere digneris, &

103. Stans ut prius ex-  
tensis manibûs prosequitur.

accepta habere, sicuti  
accepta habere digna-  
tus es munera pueri tui  
justi Abel, & Sacrifici-  
um Patriarchæ nostri  
Abrahæ : & quod tibi  
obtulit Summus Sacer-  
dos tuus Melchisedech,  
Sanctum Sacrificium im-  
maculatam Hostiam.

104. Supplices Te ro-  
gamus, Omnipotens DE-  
US : jube hæc perferri  
per manus Sancti Ange-  
li tui in sublime Altare  
tuum, in conspectu Di-  
vinæ Majestatis tuæ : ut  
quotquot.

105. Ex hac Altaris  
participatione.

106. Sacrosanctum  
Filius tui.

107. Corpus, † &

108. Sanguinem †  
sumpserimus.

109. Omni benedic-  
tione cœlesti.

104. *Profundè inclina-  
tus, junctis manibus : &  
super Altare positus dicit :  
Supplices &c.*

105. *Osculatur Altare,  
manibus hinc inde super  
corporale positus.*

106. *Jungit manus.*

107. *Dextrâ signat se-  
mel super Hostiam tantum.*

108. *Semel supra Cali-  
cem, sinistrâ super corpo-  
rale positâ.*

109. *Se ipsum signat à  
fronte ad pectus signò Cru-  
cis,*

110. Et gratiâ repleamur.

111. Per eundem Christum Dominum nostrum, Amen.

112. Memento etiam Domine famulorum famularumque tuarum N. & N. qui nos præcesserunt cum signo fidei, & dormiunt in somno pacis.

113. Iphis Domine, & omnibus, in Christo qui-  
escentibus, locum refri-

M 5

cis, sinistra positâ infra pectus.

110. Prosequitur : & gratiâ &c.

111. Jungit manus.

112. Secretò iterum vox Memento, cum reliquis dicenda, & extensis, & junctis manibus ante pectus, & usque ad faciem elevatis, & intentis oculis ad Sacramentum super Altare, facit commemorationem fidelium defunctorum, de quibus sibi videtur, eodem modò, capite aliquantulum inclinato. (Gerlac.) ut dictum est de commemoratione vivorum. Manus autem primùm jangit, post verba in somno pacis : post qua etiam fit pausa, pro memoria Defunctorum habenda.

113. Commemoratione facta, stans erectus, ut prius, extensis manibus iterum prosequitur : Iphis.

gerii, lucis & pacis, ut  
indulgeas, deprecamur.

114. Per eundem &c.

115. Nobis quoque  
peccatoribus.

116. Famulis tuis de  
multitudine miseratio-  
num tuarum speranti-  
bus partem aliquam, &  
societatem donare di-  
gneris, cum tuis Sanctis  
Apostolis & Martyribus,  
cum Joanne, Stephano,  
Mathia, Barnaba, Igna-  
tio, Alexandro, Marcel-  
lino, Petro, Felicitate,  
Perpetua, Agatha, Lu-  
cia, Agnete, Cæcilia, A-  
nastasia, & omnibus  
Sanctis tuis: intrâ quo-  
rum nos consortium  
non æstimator meriti,  
sed veniæ, quæsumus:  
largitor admitte.

117. Per Christum  
Dominum nostrum.

Per quem hæc omnia

Do-

114. Jungit manus, &  
caput inclinât.

115. Vocem aliquantur-  
lum elevat, & dextra ma-  
nu sibi pectus percutit, sinis-  
trâ positâ super corporale.

116. Prosequitur: Fa-  
mulis &c. stans manibus  
extensis.

117. Jungit manus ante  
te pectus.

Domine semper bona  
creas.

118. Sancti+ificas, vi-  
viti+ificas, bene+idicis.

119. Et prastas no-  
bis

120. Per ip+sum, &  
cum ip+so, & in ip+so.

121. Est tibi DEO  
Patri + Omnipotenti, in  
unitate Spiritus + San-  
cti.

122. Omnis honor,  
& gloria.

118. Signat communi-  
ter super Hostiam, &  
Calicem.

119. Discooperit manu  
dextra Calicem, & genu-  
flexus Sacramentum ado-  
rat, tum se erigit, & re-  
verenter accipit Hostiam  
pollicem, & indicem dex-  
trae manus, & cum ea su-  
per Calicem, quem manus  
sinistra tenet, circa nodum  
infra cuppam.

120. Signat ter à labio  
ad labium intra Calicem,  
eum tamen Hostia non con-  
tingat, dicens: Per ipsum  
&c.

121. Et similiter cum  
Hostia signat bis inter Cali-  
cem, & pectus, incipiens  
à labio Calicis, & dicit:  
Et tibi &c.

122. Tenens manu dex-  
tra Hostiam super Cali-  
cem, elevat eum aliquan-  
tulum simul cum Hostia  
dicens: Omnis honor,  
&c.

Et. Et statim utrumque deponens, Hostiam collocat super corporale, & si opus sit, digitos extergit, ut supra. ac pollices, & indices, ut prius jungens, Calicem pallâ cooperit, & genuflexus Sacramenta adorât.

### P A R S III.

*Ab Oratione Dominica usque ad finem.*

123. Per omnia sæcula sæculorum.

123. Cooperto Calice, adorâtque Sacramentum, erigit se, & manibus extensis hinc inde super Altare intra corporale positus, dicit intelligibili voce: Per omnia &c.

124. Oremus: Præceptis salutaribus moniti, & Divina institutione formati audemus dicere:

124. Jungit manus, caput Sacramento inclinans, cum dicit: Oremus.

125. Pater noster, &c. in tentationem. Minister. Sed libera nos à malo.

125. Extendit manus, & stans oculis ad Sacramentum intentis prosequitur usque ad finem. Cum

126. Amen.

dicit ; Et nè nos inducas &c. non jungit manus : sed sinistra super corporale posita, & 126. Dictò Amen submissa voce : manu dextra, pollice, & indice, non disjunctis, patenam aliquantulum purificatoriò extergens, eam accipit ( si tamen facilè tolli non queat, sinistra manus subsidio esse poterit, aliàs non adhibenda ) inter indicem & medium digitos : quam tenens super Altare erectam.

127. Libera nos, quæsumus, Domine, ab omnibus malis, præteritis, præsentibus, & futuris : & intercedente Beata & Gloriosa semper Virgine DEI Genitrice MARIA, cum Beatis.

127. Sinistrâ super corporale posita, dicit secretò : Libera.

128. Apostolis tuis Petro, & Paulo, atque Andrea, & omnibus Sanctis.

128. Elevat manu dextra patenam ab Altari, & seipsum cum ea signare incipit ad ea verba : cum Beatis Apostolis &c. cum se signat, manum sinistram ponit infra pectus : deindè

129.

pa.

129. Da propitius pacem in diebus nostris.

130. Ut ope misericordiae tuae adjuti, & à peccato simus semper liberi, & ab omni perturbatione securi.

131. Per eundem Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum.

patenam ipsam osculatur. v. g. ubi Crux est in margine nec post osculum rursus extergit.

129. Dicens: Da propitius.

130. Submittit patenam Hostiae, quam indice sinistra accomodat super patenam super corporale positam, & ut communis mos est; partim pedi Calicis innixam, ut postea & partes Hostiae: & patena ipsa, commodius accipi possint: nec fragmenta à tergo patenae adhaereant, discooperit Calicem, & genuflexus Sacramentum adorat: tum se erigens, accipit Hostiam inter pollicem, & indicem dextrae manus, & cum illis, ac pollice, & indice sinistrae manus eam super Calicem tenens.

131. Reverenter frangit per medium à superiori parte incipiens, & dicens: Per eundem &c. Et mediam partem, quam inter pollicem, & indicem, dex-



132. Qui tecum vi-  
vit, & regnat.

133. In unitate Spi-  
ritus Sancti DEUS.

134. Per omnia sæ-  
cula sæculorum. R. A-  
men.

135. Pax † Domini  
sit † semper vobis † cum.

136. Minister. Et cum  
Spiritu tuo.

137. Hæc commixtio,  
& consecratio Corporis,  
& Sanguinis Domini no-  
stri

tra manus tenet, ponit su-  
per patenam.

132. Ex parte, quæ in  
sinistra remansit, frangit  
particulam inferius, di-  
cens: qui tecum, &c.

133. Partem majorem,  
quam sinistrâ tenet, ad-  
jungit mediæ super patenam  
positæ, interim dicens: in  
unitate &c.

134. Particulam Ho-  
stie præcisam, quam in dex-  
tra manu retinuit, tenens  
super Calicem, quem sini-  
strâ per nodum infra cup-  
pam retinet, intelligibili  
voce dicit: Per omnia &c.

135. Cum ipsa particu-  
la signat ter à labio ad la-  
bium intrâ Calicem dicens:  
Pax Domini.

136. Ad Responsum Mi-  
nistri, particulam, quam  
dextra manu tenet, immit-  
tit in Calicem, dicens se-  
cretò.

137. Hæc commixtio,  
&c. Deinde pollices, &  
indices super Calicem ali-  
quan-

stri JESU Christi, fiat  
accipientibus nobis in  
vitam æternam, Amen.

138. Agnus DEI, qui  
tollis peccata mundi.

139. Misere nobis.

140. Agnus DEI, qui  
tollis peccata mundi.

141. Misere nobis.

142. Agnus DEI, qui  
tollis peccata mundi,  
da nobis pacem.

quantulum tergit, & jun-  
git, Calicem pallâ coope-  
rit, & genuflexus Sacra-  
mentum adorat, surgit.

138. Et stans junctis  
manibus ante pectus, capite  
inclinato ( in ordine Mis-  
sæ inclinatus junctis mani-  
bus id jubetur facere ) ver-  
sus Sacramentum dicit in-  
telligibili voce: Agnus Dei.

139. Dextrâ percutiens  
sibi pectus, sinistrâ super  
corporale positâ. Quin e-  
tiam dextrâ, dum repeti-  
tur percussio pectoris, non  
in aère hæreat super corpo-  
rale identidem modestè re-  
ponatur. Quod idem, in  
simili postea, ad Domine  
non sum dignus, iterum  
fiat.

140. Iterum percutit  
pectus sibi.

142. Iterum tertid per-  
cutit. In Missis Desun-  
ctorum, omittitur percussio  
pectoris, & manus interim  
ante pectus juncta tenen-  
tur

tur non imposita Altari.  
Et locò Misereere nobis,  
dicitur Dona eis requi-  
em: & tertia vice addit:  
Sempiternam. Tum ma-  
nus junctas Altari, more  
solito, imponit.

143. Domine JESU  
Christe, qui dixisti Apo-  
stolis tuis: pacem relin-  
quo vobis, pacem me-  
am do vobis: nè, respi-  
cias peccata mea; sed fi-  
dem Ecclesiæ tuæ, eam-  
que secundum volunta-  
tem tuam pacificare, &  
condonare digneris.  
Qui vivis, & regnas  
DEUS, per omnia sæ-  
cula sæculorum, Amen.

144. Domine JESU  
Christe, Filii DEI vivi,  
qui ex voluntate Patris,  
cooperante Spiritu San-  
cto per mortem tuam  
mundum vivificasti: li-  
bera me per hoc Sacro-  
sanctum Corpus, & San-  
guinem tuum ab omni-  
bus

143. Manibus junctis  
super Altare positus, oculis-  
que ad Sacramentum in-  
tentis, inclinatus dicit se-  
cretò: Domine JESU  
Christe. Hac oratio non di-  
citur in Missis Defunctorum;

144. Si danda sit pax,  
osculatur hìc Altare; & dat  
pacem dicens: Pax tecum  
R. Et cum Spiritu tuo.  
In Missis Defunctorum  
non datur pax.

Si est daturus pacem,  
osculatur Altare in medio,  
& instrumentum pacis et  
por-

bus iniquitatibus meis,  
& universis malis, & fac  
me tuis semper inharere  
mandatis, & à te nun-  
quam separari permittas:  
qui cum eodem DEO  
Patre, & Spiritu Sancto  
vivas, & regnas DEUS  
in sæcula sæculorum,  
Amen.

Perceptio Corporis  
tui Domine JESU Chri-  
ste, quod ego indignus  
sumere præsumo, non  
mihi proveniat in judi-  
cium, & condemnatio-  
nem: sed pro tua pie-  
tate profit mihi ad tu-  
tamentum mentis, &  
corporis, & ad medelam  
percipiendam. Qui vi-  
vis, & regnas cum DEO  
Patre, in unitate Spiri-  
tus Sancti DEUS, per  
omnia sæcula sæculorum  
Amen. 145.

146. Panem coele-  
stem

porrectum à ministro iuxta  
ipsum ad dextram, hoc est  
in cornu Epistola genuflexo  
& dicit: Pax tecum.

Si non adsit, qui huius  
modi instrumentò pacem re-  
cipiat à celebrante, pax non  
datur, etiamsi illius datus  
Missa conveniat: nec oscu-  
latur Altare, sed dicta præ-  
missa Oratione, statim sub-  
jungit alias duas hinc præ-  
scriptas.

145. Quibus orationi-  
bus dictis genuflectens Sa-  
cramentum adorat, & se-  
erigens.

146. Secretò dicit: Pa-  
nem

stem accipiam, & no-  
men Domini invocabo.

nem &c. quò dictò, dextra manu accipit de patena reverenter ambas partes Hostia, & collocat inter pollicem, & indicem sinistrae manûs, quibus patenam inter eandem indicem, & medium digitos supponit, & eadem manu sinistra tenens partes hujusmodi ( ut, quantum fieri potest, circulus Hostia integer appareat ) super patenam intrâ Calicem, & pectus parùm inclinatus: non tamen curbitum sinistrum Altari imponens, sed suspensum inter pectus, & Calicem tenens, manu interim nihilominus, nè libera in aëre bareat, decenter ara impositâ.

147. Domine non sum dignus, ut intres sub tectum meum, sed tantum dic verbò, & sanabitur anima mea. 2. Domine non sum &c. 3. Domine non sum dignus, &c. anima mea. 148.

147. Dicit voce aliquantulum clara tribùs vicibus: Domine non sum dignus, &c. non retrahens pedem reverentia causâ, aut genu curvans, dextrâ tribùs vicibus percutit pectus suû.

148. Ex sinistra accipit ambas partes prædictas Hostia

149. Corpus Domini  
nostri JESU Christi,  
custodiat animam meam  
in vitam æternam.

150. Amen

151. Quid retribuam  
Domino pro omnibus,  
quæ retribuit mihi?

stia inter pollicem, & indicem dextrae manus.

149. Et cum illa supra patenam signat seipsum signum Crucis ( nodum Rubrica, erigere se iussus, ita tamen, ut Hostia non egrediatur patenæ limitibus immotè, dicens : Corpus Domini nostri &c.

150. Se inclinans non profundius, quàm antea in mediis corporis inclinationibus & cubitis super Altare positus, reverenter easdem ambas partes sumit, quibus sumptis, deponit patenam super corporale, & erigens se, junctis indicibus & pollicibus, ambas quoque manus ante faciem ( non in decorè tamen, & ut summitas digitorum os circum contingat, non nares : prout Gerlac ) jungit, & aliquantulum quiescit ( non in inclinato capite ) in meditatione SS. Sacramenti.

151. Deinde depositis manibus dicit sacerdos : Quid retribuam &c. & inter

rim discooperit Calicem, genuflectit, surgit, accipit patenam, inspicit corporale, colligit fragmenta cum patena, si qua sint in eo, patenam quoque diligenter cum pollice, & indice dextra manus super Calicem extergit, & ipsos digitos, nè quid fragmentorum in eis remaneat.

Si verd adsint Hostia consecrata super corporale posita, pro alio tempore conservande, facta prius genuflexione, reponit eas in vas ad hoc ordinatum, & diligenter advertit, nè aliquod fragmentum, quantumcunque minimum, remaneat super corporale: quod si fuerit, accuratè reponit in Calicem.

152. Calicem salutaris accipiam, & nomen Domini invocabo. Laudans invocabo Dominum, & ab inimicis meis salvus ero.

152. Post extensionem patene, junctis pollicibus, & indicibus Calicem dextra manu infra nodum cuppe accipit, sinistra patenam, dicens: Calicem &c.

153. Sanguis Domini  
N 3 no-

153. Signans se signò  
Cru-

nostri JESU Christi, custodiat animam meam in vitam aeternam, Amen.

Gracis cum Calice, dicitur Sanguis Domini &c. & manu sinistra supponens patenam Calicis, stans reverenter, sumit totum Sanguinem cum particula in Calice posita, non inconcinne reclinando, & gyrandum caput. Calicem, post sumptum S. Sanguinem sepius lambere juxta tradita h. p. 2. tit. 27. n. 1. aut ad colligendas guttas, elatum in sublime, super patenam convertere, indecorum est. Geriac. p. 2. tit. 10. §. 28.

154. Quod ore sumpsimus, Domine, pure mente capiamus: & de munere temporali fiat nobis remedium sempiternum.

154. Sumpto S. Sanguine dicit secretò: Quod ore sumpsimus. Et super Altare ( nisi Ministri parva statura aliud exigat ) porrigit Calicem, Ministri in cornu Epistola vinum infundente, quò se purificat, supponens iterum patenam Calicis.

155. Corpus tuum Domine, quod sumpsi, & Sanguis, quem potavi, adhæreat visceribus meis.

155. Deinde vinò, & aquà, interim dicens: Corpus tuum &c. ( manens in medio Altaris, non accedens )



ribus meis, & præsta :  
ut in me non remaneat  
scelerum macula, quem-  
pura, & Sancta refece-  
runt Sacramenta. Qui  
vivis, & regnas in sæcu-  
la sæculorum.

cedens ad cornu Epistolæ,  
juxta Gerlac. & Arnau-  
dum. aut certè in abitu &  
reditu, faciens competen-  
tem reverentiam vel Cruci,  
vel Sacramento) abluit  
pollices, & indices super  
Calicem ( non jam super  
Altare, ex præscripto, por-  
rigendum) quem tamen ;  
facta ablatione, in corpo-  
rali, non procul à purifi-  
catorio ( quò mox abstergit  
digitos) locare, videtur  
esse decentius ( Per se au-  
tem loquendo non peccat,  
qui vel solâ aquâ, vel solò  
vinò digitos abluit. P. Go-  
bat. tr. 3. n. 853. ) cavend-  
um verò est, ut nè defluen-  
tes guttæ, vel ex digitis,  
vel pede Calicis, si quibus  
fortè aspersus fuerit, corpo-  
rale commaculent. Gerla-  
cus l. c. 33. Neque etiam  
pes Calicis, si conspersus sit,  
purificatoriò, ad solos usus  
Sacerdos adhibendò, sed aliò  
linteò tergendus erit.

Observanda, in Commu-

156. Amen.

nione populi, alibi not  
sunt.

156. Ablutionem sumis  
sinistrâ, supponens purifica-  
torium Calici, & extergit  
os, & Calicem purificato-  
riô; quô factô, purificato-  
rium extendit super Cali-  
cem, & desuper patenam,  
ac super patenam parvam  
pallam, & cooperit Cali-  
cem velô, ac utrâque manu  
adhibitâ, sinistrâ ad nodum,  
dextrâ super Calicem re-  
mover eum in sinistrum la-  
tus, ut plicari queat cor-  
porale: tum dextra manu  
recipitur bursa, qua post  
insertum corporale, itâ  
Calici imponitur, ut ejus  
apertura antrosum, non ad  
latus, respiciat, deinde ac-  
ceptum denud circa nodum  
sinistra manu Calicem, dex-  
trâ desuper positâ, collocat  
in medio Altaris, & velum  
aptat, ut, sicuti in principio  
Missæ, totus Calix lateat.

157. Ecce Virgo con-  
cipiet, &c.

157. Faciat Cruci proe-  
fundam reverentiam, & à  
me

medio ad cornu Epistola  
 accedens, stans, manibus  
 junctis, legit Communionē :  
 Ecce Virgo &c. quā lectā  
 junctis iterum manibus an-  
 te pectus vadit ad medium  
 Altaris, & eō osculatō, ver-  
 tit se ad populum à manu  
 sinistra ad dextram.

158. Dominus vobis-  
 cum.

158. Dicit : Dominus  
 &c. & per eandem viam  
 redit ad librum.

159. Oremus. Gra-  
 tiam tuam, &c.

159. Dicit Oremus : &  
 ut supra Orationes eōdem  
 numero & modō, ut dicta  
 sunt collecta.

160. Sæcula sæculo-  
 rum.

160. Claudit librum, &  
 jungens manus ante pectus,  
 revertitur ad medium Al-  
 taris, eoque osculatō.

161. Dominus vobis-  
 cum.

161. Vertit se ut supra :  
 & dicit : Dominus vobis-  
 cum : quō dictō stans jun-  
 ctis manibus versus po-  
 pulum.

162. Ite Missa est,  
 Vel.

162. Dicit : si dicendū  
 est, Ite : & per eandem  
 viam revertitur ad Altare.  
 Si verò non sit dicendum,  
 revertitur eōdem modō per

163. Benedicamus  
Domino.

164. Requiescant in  
pace.

*eandem viam ad medium  
Altaris.*

163. *Ubi stans versus  
illud junctis ad pectus ma-  
nibus dicit : Benedica-  
mus.*

164. *In Missis defun-  
ctorum eodem modo stans  
versus Altare dicit : Re-  
quiescant.*

*In Quadragesima au-  
tem à feria 4. Cinerum  
usque ad feriam 4. mayo-  
ris hebdomada, in feriali  
Officio, postquam Celebrans  
dixit orationes post Com-  
munionem cum suis solitis  
conclusionibus antequam di-  
cat : Dominus vobiscum  
stans in eodem loco ante  
libram dicit : Oremus :  
Humiliate capita vestra  
DEO. Caput inclinans  
Cruci, & extensis manibus  
subjungit eadem voce, Ora-  
tionem super populum  
ibidem positam : quâ finit  
osculatur Altare, & ver-  
tens se ad populum dicit :  
Dominus vobiscum, &*

165. *alia ut supra.*

165. Placeat tibi Sancta Trinitas obsequium servitutis meæ, & præsta : ut Sacrificium, quod oculis tuæ Majestatis indignus obtuli, tibi sit acceptabile, mihi que & omnibus, pro quibus illud obtuli, sit, te miserante, propitiabile, Per Christum Dominum nostrum. 166. Amen.

Benedicat vos omnipotens 167. DEUS.

168. Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus, Amen.

169. Dominus vobiscum.

170. Ini-

165. *Ante medium Altaris junctis manibus super eo, & capite inclinato dicit secretò : Placeat &c.*

166. *Osculatur Altare, & elevatis oculis extendens, elevans, & jungens manus : Benedicat.*

167. *Cruci inclinat caput, & versus ad populum, semel tantum benedicens etiam in Missis solemnibus.*

168. *Prosequitur : Pater & Filius, &c. vertens se dextrorsum, ad cornu Evangelii, si non proster Venerabile.*

*In Missis defunctorum omittitur Benedictio, & dictò Placeat, osculatur Altare, & statim.*

169. *Accedit ad cornu Evangelii dicens : Dominus &c.*

170. Initium S. Evangelii secundum Joannem. In principio erat &c.

170. Signat Altare ( sed tantum, si Venerabile non prostat ) vel librum, & se, ut supra in Evangelio imo.

171. ET VERBUM CARO FACTUM EST.

171. Genuflectit, & si prostat Venerabile, parum versum illud, alias versum cornu Evangelii.

Minister. DEO gratias.

*Finito Evangelio, rediens ad medium Altaris faciat competentem vel Cruci, vel SS. Sacramento ibidem reverentiam, & disposito Calice, cum accipiens infra infimum gradum Altaris descendit, & vel profunde se Cruci iterum inclinatur, aut coram SS. Sacramento genuflectit, descendentisqae ab Altari Sacristiam versus pro gratiarum actione dicit: Hom. Trium puerorum, &c.*

**Orationes dicendæ, cum Sacerdos induitur Sacerdotalibus paramētis.**

*Cum lavat manus, dicat:*

**D**A, Domine virtutem manibus meis: ad abstergendam omnem maculam: ut sine pollutione mentis, & corporis valeam tibi servire.

*Ad amictum, dum ponitur super caput, dicat:*

**I**mpone Domine, capiti meo galeam salutis, ad expugnandos diabolicos incurfus.

*Ad Albam, cum eam induitur.*

**D**ealba me Domine, & munda cor meum: ut in sanguine Agni dealbatus, gaudiis perfruat sempiternis.

*Ad Cingulum, dum se cingit.*

**P**Ræcinge me, Domine, cingulô puritatis, & extingue in lumbis meis humorem libidinis: ut in me maneat virtus continentix, & castitatis.

*Ad manipulum, dum imponitur brachio sinistro.*

**M**erear Domine, portare manipulum fletûs, & doloris: ut cum exultatione recipiam mercedem laboris.

*Ad Stolam, dum imponitur collo:*

**R**edde mihi Domine, Stolam immortalitatis, quam perdi in prævaricatione primi Parentis: & quamvis indignus accedo ad tuum Sacrum Mysterium, merear tamen gaudium sempiternum.

*Ad Casulam, dum assumitur*

**D**omine, qui dixisti: jugum meum suave est, & onus meum leve: fac, ut istud portare sic valeam, quòd consequar tuam gratiam, Amen.



# MEMORIALE

Brevi facilique methodo

## SACERDOTIS BONI

### MUNUS

COMPREHENDENS.

---

§. 1.

De fine, & Instrumentis Sacerdotis.

FINIS.

**D**EI honorem querere, a.  
 Ut magis dilatetur.  
 Se ipsum non negligere, b.  
 Ut anima salvetur.  
 Et proximum perficere, c.  
 Ut charitas fervetur.

a. Nam de Sacerdote quoque dicit DEUS : *Quoniam vas electionis est mihi iste, ut portet Nomen meum coram gentibus, & Regibus, & Filiis Israël. Act. 9. b. Quid enim prodest homini, si universum mundum lucretur, animæ verò suo detrimentum patiatur? Matth: 16. c. Hinc quippe oritur summa dignitas Sacerdotis, cum teste D. Dionysio de Coel. Hier. c. 3. Omnium Divinorum Divinissimum sit, cooperari DEO in salutem animarum.*

*Instrumenta Sacerdotis.*

Sufficiens scientia, a.  
 Ad manus adimplendum.  
 Major longè prudentia, b.  
 Ad rectè procedendum.  
 Et summa Sanctimonia. c.  
 Ad fructum faciendum. d.



a. Nè audiat illud Osee c. 4. *Tu repulisti scientiam & ego repellam te*, nè Sacerdotiò fungaris mihi. b. Juxta illud Christi, Matth. 10. *Ecce ego mitto vos, sicut oves in medio luporum. Effote ergo prudentes, sicut serpentes.*  
 c. Ut impleat illud DEI monitum: *Sancti estote, quia ego Sanctus sum Dominus DEUS vester.* Levit. 19. d. Sic enim velut PALMES, conjungitur cum Christo velut VITE, & sperare potest impletum iri, quod idem Christus dixit: *Qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum.* Joann: 15.

§. 2. **Observanda erga Superiores Personas.**

*Erga DEUM.*

Fides viva.	a.
Spes firma.	b.
Charitas perfecta.	c.

a. Quà vivaciter credat DEUM ( qui est ipse *Via Veritas, & Vita.* Joann. 14. ) non nisi verissima revelantem, omnia bona eminentissimò modò continentem ( juxta illud Moyse dictum: *Ego ostendam omne bonum tibi* Exod. 33. ) ubique, & in omnibus existentem ( in ipso enim vivimus, movemur, & sumus. Act. 17. ) ut studeat ambulare coram DEO, memineritque semper illius dicti Christi: *Quandiu fecistis uni ex minimis meis, mihi fecistis:* Matth. 25. b. Quà firmiter speret, copiosum gratiæ auxilium, felicem operum successum, & copiosum laborum præmium. c. Agendo, & patiendo, quæ vult DEUS, quomodo vult, & quia vult. *Omne tulit punctum, patitur qui semper, agitque. Quæ vult, quòve modò vult DEUS & quia vult. Domine doce me, ( semper ) facere voluntatem tuam.* Ps. 42.

*Erga Christum.*

Charitas tenerrima,	
Propter Redemptionem.	a.
Gratitudo maxima,	
Propter vocationem.	b.

Imi-

Imitatio studiosissima,

Propter perfectionem. c.

a. Hoc enim beneficium, teste S. Bernardo, *amicum nostrum omnino sibi vendicat, devotionem nostram blandius allicit: justius exigit, arctius stringit, & vehementer afficit.* b. Quam præstabit, si Christum sibi dicentem imaginetur, & exaudiat: *Obsecro vos ego victus in Domino (imò mortuus pro vobis) ut dignè ambuletis vocatione, quâ vocati estis. Eph. 4. Satagentes, ut per bona opera certam vestram vocationem, & electionem faciatis. 2 Petr. 1.* c. Ideo enim exemplum dedit nobis, ut quemadmodum ipse fecit, ita & nos faciamus. Joan. 13.

Erga Beatam Virginem, & Calites.

Æstimatio magna, a.

Propter meritum præstantiam.

Veneratio constans, b.

Propter gloriæ excellentiam.

Fiducia maxima, c.

Propter patrocinii potentiam.

a. *Nimis enim honorificati sunt amici tui DEUS. Pl. 138.*  
 b. Ea maximè, quam sequens versus indicat:  
*Sanctorum est cultus pulcherrimus, optima vitam, aut diffidamus? Fideles sunt, prudentes sunt, potentes sunt. S. Bern. in Psalm. Qui habitat.*

Erga Ecclesiam.

Insignis honoratio, a.

Per vitæ sanctitatem.

Filialis subjectio, b.

Per Officii fidelitatem.

Fortis propugnatio, c.

Per doctrinæ potestatem.

a. *Juxta illud Tobie c. 4. Honorem habebis Matri tuæ omnibus diebus vitæ tuæ.* b. *Conformiter illi monito: Esto fidelis, usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ. Apoc.*

Apoc. 4. c. *Scientes, quoniam in defensionem Evangelii posui sumus.* Philipp. 1.

*Erga Episcopos, aliósq̄ue Superiores.*

Summa reverentia,

Quia DEI Vicarii. a.

Charitas ingenua,

Quia Patres piíssimi. b.

Obedientia promptíssima,

Quia Pastores optimi. c.

a. Juxta illud Luc. 10. *Qui vos spernit, me spernit. b. Nam in Christo JESU per Evangelium illi nos genuerunt.*

1. Cor. 4. c. Hortante S. Paulo Hebr. 13. *Obedite Præpositis vestris, & subjacete eis; ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri, ut cum gaudio hoc faciant, & non gementes.*

*Erga Magnates.*

Honoris justí oblatio,

Propter Statús eminentiam. a.

Favoris conservatio,

Propter virium potentiam. b.

Locutionis cautio,

Propter periculi præsentiam. c.

a. Juxta illud D. Petri 1. c. 2. *DEUM timete, Regem honorificate.* b. Nam, ut sapienter quidam monuit: ad Magnates, velut ad ignem, nec propinquè nimis accedendum, nè nimirum accendamus & elevemur inconstantibús favoribús; nec procul nimis discedendum, nè frigeamus defectu beneficiorum ab ipsis conferendorum. c. Hinc ipse DEUS monuit. Exod. 22. *Principem populi tui non maledices.*

§. 3. *Observanda erga Æquales.*

*Erga alios Sacerdotes.*

Concordia in affectu,

Propter vinculum Fraternitatis. a.

Re-

Reverentia in colloquio,  
 Propter meritum Dignitatis. *b.*  
 Promptitudo in obsequio,  
 Propter titulum Aequalitatis. *c.*

*a.* Ut sicut olim primorum Christianorum, ita nunc Sacerdotum sit *cor unum, & anima una.* Act. 4. *b.* Juxta Ecclef. 6. monitum: *In multitudine Presbyterorum prudentium sta, & sapientia illorum ex corde conjungere, ut omnem sapientiam DEI possis audire.* *c.* Quod enim vultis, ut faciant vobis homines, & vos facite illis. Matth. 7.

*Erga Benefactores.*

Beneficii agnitio,  
 Per dignam aestimationem. *a.*  
 Gratiarum actio;  
 Per crebram praedicationem. *b.*  
 Vicissitudinis exhibitio,  
 Per obsequiorum delationem. *c.*

*a.* Nam optima beneficiorum custos est, ipsa memoria beneficiorum, & perpetua confessio gratiarum; juxta S. Chrysost. hom. 25. in Matth. *b.* Invitat quippe ad magna, qui grate suscepta modica; & spem de futuris recepit, qui transacta beneficia recognoscit. Cassiod. Epist. 4. *c.* Imitari enim agros fertiles nos oportet, qui multo plus reddunt, quam acceperint. Senec. in Epist.

*Erga Inimicos.*

Injuriae condonatio,  
 Per Divinam dilectionem. *a.*  
 Orationis oblatio,  
 Per ignorantiae praetensionem. *b.*  
 Amoris conciliatio,  
 Per beneficiorum collationem. *c.*

*a.* Ut impleatur Christi mandatum. Matth. 5. *Diligite inimicos vestros, & benefacite his, qui oderunt vos, & orate pro persequentibus, & calumniantibus vos, sicut filii Patris vestri, qui in caelis est.* *b.* Dicendo cum Christo: *Pater, dimitte illis, non enim sciunt, quid faci-*

unt : Luc. 23. c. Hortante Apostolo Rom. 12. Si esurierit inimicus tuus, ciba illum; si sitit, potum da illi, hoc enim faciens, carbones ignis congeres super caput ejus.

*Erga Vicinos, aliósq; non subjectos.*

Pacis conservatio,

Propter comunem consolationem. a.

Jurium conservatio,

Propter justitiæ defensionem. b.

Auxilii oblatio,

Propter amoris obligationem. c.

a. Ut monet Apostolus Rom. 12. Quod ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habentes: b. Qui enim sequitur justitiam, & misericordiam, invenit vitam, justitiam, gratiam. Prov. 21. c. Nam quâ mensurâ mensi fueritis, eâdem remetietur vobis. Luc. 6.

*Erga Mulieres.*

Rarissima aspectio,

Propter castimoniam conservationem. a.

Brevissima collocutio,

Propter publicam adificationem. b.

Cautissima conservatio,

Propter lapsus devitationem. c.

a. Memento quoniam malus est oculus nequam, Eccl. 31. Et quod, qui annuit oculo, dabit dolorem. Prov. 10. b. Quia per levia verba veniunt ad pessima facta, ut sapienter dixit Trithemius. c. Quia nec Davide sanctior, nec Samsone fortior, nec Salomone sapientior es, S. Hieron.

*Erga Pauperes, & Miseros.*

Svavis allocutio,

Ad causandam consolationem, a.

Christiana compassio,

Ad demonstrandam dilectionem. b.

Amorosa subventio,

Ad faciendam dilectionem. c.

a. Si enim lingua gratiosa eucharis in bono homine abun-

bundat, juxta Eccl. c. 6. quidni multò magis in Sa-  
cerdote? b. Quia teste S. Gregorio in Moral. plùs est  
compati ex corde, quàm dare: quia quisquis indigenti perfe-  
ctè comparitur, minùs aestimat omne, quod dat; exteriora lar-  
giens, quod est extra se ipsum, dat; qui autem solum, &  
compassionem proximo tribuit, ei etiam aliquid de semetipso  
tradit. c. Sequens S. Tobiae consiliùm c. 4. Quomodo  
potueris, ità esto misericors. Si multum tibi fuerit, abundan-  
ter tribue; si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter im-  
pertiri stude.

*Erga Hospites.*

- Benevola exceptio, a.
- Propter hospitalitatem.
- Liberalis tractatio, b.
- Propter charitatem.
- Jucunda conversatio, c.
- Propter hilaritatem.

a. Juxta illud Apostoli Hebr. 13. Charitas fraternita-  
tatis maneat in vobis, & hospitalitatem nolite oblivisci. b.  
Ut audire quondam cum solatio mereatur: Hospes ec-  
clesiasticam, & collegistis me. Matth. 25. c. Hortante Eccelesi-  
astico c. 35. In omni dato hilarem fac vultum: hilarem  
quippe datorem non DEUS tantum, sed & homines  
diligunt.

*Erga Defunctos.*

- Celeberrima recordatio, a.
- Propter gratiæ societatem.
- Tenerrima commiseratio, b.
- Propter pœnæ acerbitem.
- Celerrima subventio, c.
- Propter auxilii necessitatem.

a. Hinc ad Sacerdotes præcipuè clamant: Misere-  
mini mei, misere mini mei, saltem vos amici mei, quia manus  
Domini tetigit me. Job. 19. b. Quia teste S. Augustino  
in Ps. 37. ignis ille, etiam non sit æternus mirò tamen

modò gravis est, supràque omnem poenam, quam homo unquam passus est in hac vita, vel pati potest. c. Si enim, dum cadit asinus, omnes eum sublevare festinant: & dum porcus cadit, omnes alii porci accurrunt, an non, dum clamat inter tormenta Fidelis celerius subveniendum erit? S. August. serm. 44. ad FF. in Eremito.

§. 4. Observanda erga inferiores.

*Erga Parochianos.*

Amor Universalis,	
Propter causæ similitudinem.	a.
Zelus prudens,	
Propter officii amplitudinem.	b.
Vita exemplaris.	c.
Propter svasionis aptitudinem.	d.

a. Juxta illud S. Jacobi c. 2. *Nolite in personarum acceptione habere fidem Domini nostri JESU Christi gloriae.* b. *Quia Sacerdos est fidelis ille servus, & prudens, quem Dominus super familiam suam constituit?* Matth. 24. c. *Ut ad imitationem Magistri sui, incipiat facere & docere.* d. *Quia illa vox libentius Auditorum corda penetrat, quam dicentis vita commendat, quia loquendo imperat, ostendendo adjuvat, ut fiat.* Ut bene S. Gregor. in Pastor. p. 2. c. 3. dicit.

*Erga Domesticos.*

Impera disertè negotium,	
Propter infirmitatem.	a.
Exige mansuetè supplicium,	
Propter charitatem.	b.
Redde fideliter præmium,	
Propter æquitatem.	c.

a. Quia, ut sapienter quidam dixit: *mortalium vires, ut plurimum debiles, fervoris, & laboris excessu franguntur: exilium continuatione roboratur.* b. Nam ut S. Prosper l. 2. de vit. contemplat. ait: *Le-*

viter castigatus exhibet reverentiam castigantis, asperitate autem  
 & increpatione nimia offensus, neque increpationem recipit, nec  
 salutem. c. Quia dignus est operarius mercede sua. 1. Tit. 3.

§. 5. Observanda erga se ipsum.

*Erga suam personam.*

- Cura Oeconomiae sobria,
  - Propter majorem ædificationem. a.
- Cura corporis moderata,
  - Propter faciliorem operationem. b.
- Cura animæ præcipua,
  - Propter potiorem æstimationem. c.

a. Quia ut rectè Petrus Blesensis ait: Vacuum à secularibus oportet esse animum, Divinae servitutis obsequio dedicatum. Magnis addictus es, noli minimis occupari; minima & vilia sunt, quæcumque ad seculi quæstus, & non lucra pertinent animarum. b. Unde S. Hieronymus bene monet: Ex vilissimis etiam cibis vitanda est satietas; nihil enim ita obruit animum, ut venter plenus, & exastuans. c. Si enim animam negligamus, nec corpus salvare poterimus. inquit rectè S. Chrysostomus. Qui ergo ordinem servat, & quod primum est, solit; etiamsi negligat, quod secundum est; per primi salutem, salvabitur, & secundum.

*Erga vocationem.*

- Magna æstimatio,
  - Propter dignitatis eminentiam. a.
- Perfecta cognitio,
  - Propter muneris exigentiam. b.
- Studiose executio,
  - Propter præmii excellentiam. c.

a. Quam clarè sequenti sententiâ Cassiodorus, in Cat. Mundi expressit: Sacerdos Dei si altitudinem cæli contempleris, altior es: si pulchritudinem solis, & lunæ, pulchrior es: si discretionem Angelorum discretior es: si omnium Dominorum sublimitatem, sublimior es: solo Creatore tuo inferior es: b. Si enim, ut S. Leo loquitur, in aliis vix tolerabilis videtur



*inficitia*, ( eorum, quæ ad officium pertinent ) quomodo excusari poterit in eo, qui Magistrum infantium, & Doctorem insipientium profitetur; ignorans utique ignorabitur, imò & multos ignorare faciet, & ignorari. c. Nè audiat, quod miles ignavus Alexandri nomen gerens, à Rege Alexandro audire debuit: Aut Nomen Alexandri depone, aut Alexandro digna gere.

*Erga media.*

- Studium orationis avidissimum,
  - Ad obtinendam gratiam. a.
- Studium mortificationis continuum,
  - Ad purificandam conscientiam. b.
- Studium humilitatis necessarium,
  - Ad cavendam vanam gloriam. c.

a. Nam ut bene S. Augustinus in homil. ait: Rectè novit vivere, qui rectè novit orare. b. Qui enim Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum concupiscentiis suis. Gal. 5. c. Quia perit omne, quod agitur, si non in humilitate custoditur. S. Greg.

*Erga Officium.*

- Exacta diligentia,
  - Ob muneris dignitatem. a.
- Reflexa experientia,
  - Ob operationis facilitatem. b.
- Invicta constantia,
  - Ob operationis necessitatem. c.

a. Juxta monitum Ecclesiastici c. 33. In omni opere tuo præcellens esto. b. Quia juxta proverbium: Experientia est optima Magistra rerum. c. Quia in casum bonum agitur, si ante terminum deferatur. S. Gregor. l. 1. Moral.

*Erga Executionem.*

- Pura intentio,
  - Ad augendum meritum. a.
- Studiosa operatio,
  - Ad implendum officium. b.

Generosa resignatio ,

Ad tranquillandum animum. c.

a. Juxta consilium S. Pauli 1. Cor. 10. *Sive manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam DEI facite*: b. Ut dicere possit suo modò cum David 1. Paral. 29. *Totis viribus preparavi impensas domus DEI mei, seu actionem hanc, vel illam; non enim homini preparatur, sed DEO*. c. *Quia si DEUS est causa illius, quod quæris, contentus eris, quomodocunque eveniat*. Thom. Kem.

*Erga Incitamenta.*

Crede DEI præsentiam ,

Quia summus spectator est. a.

Spera promissam Gloriam ,

Quia summum præmium est. b.

Ama tui victoriam ,

Quia summum imperium est. c.

a. *Quidni etiam potiore jure dicat Sacerdos, quam Epicurus; Hæc ego non multis, sed tibi; satis enim magnum alter alteri theatrum sumus?* b. Juxta ipsius DEI testimonium: *Ego ero merces tua magna nimis*. Gen. 15. c. *Nam imperare sibi; maximum imperium est, ut jam olim sapientes pronuntiârunt*.

*Erga Pericula.*

Degusta vinum modicè ,

Ob vitandum scandalum. a.

Age cum fæminis Angelicè ,

Ob cavendum periculum. b.

Tracta pecuniam cautè ,

Ob fagiendum vitium. c.

a. Juxta S. Pauli consilium Timotheo 1. c. 5. *datum: Modicò vinò utere propter stomachum tuum, & frequentes infirmitates tuas*. b. Ita S. Cyprian. de singul. Cleric. dum ait: *Sic agite, ut semper in Clericis Ecclesie Senatus candidus constet, severitas in verbis circa fæminas vigeat, auctoritas polleat, rigor teneatur, gravitas veneretur*. c. *Quia Dæmone*  
gra-

gravior est pecuniarum cupiditas, teste S. Chrystomo Homil. 64. in cap. 12. Joan. quâ multi magis persuasi sunt, quàm Ethnici ab Idolis, quibus non omnia parent, huic verò omnia, & quodcunque faciendum suggerit, obsequitur.

*Erga Redditus.*

- Moderata procuratio,  
 Secundum necessitatem. a.  
 Studiosa conservatio,  
 Secundum æquitatem. b.  
 Recta dispensatio,  
 Secundum pietatem. c.

a. Ità S. Paulus 1. Tim. 5. Habentes alimenta, & quibus regamur, his contenti simus. b. Quia Patrimonia pauperum, sunt facultates Ecclesiarum, teste S. Bernardo. c. Juxta Luc. 11. Quis putas est fidelis dispensator, & prudens? & : beatus ille servus, quem, cum venerit Dominus, invenerit sic facientem.

§. 6. Observanda circa actiones quotidianas.

*De Tempore Matutino.*

- Surge manè velociter,  
 Svadente æquitate. a.  
 Vestire clericaliter,  
 Svadente honestate. b.  
 Offer preces hilariter,  
 Svadente pietate. c.

a. Juxta monitum Ecclesiastici cap. 32. Horâ surgendi nè te frices. b. Ut ipso vestitu ostendat se consilium S. Pauli secutum: Induimini Dominum nostrum JESUM Christum, ad Rom. 13. c. Ità Salomon Prov. 3. Honora Dominum de tua substantia, & de primitiis frugum tuarum, & abundabunt horrea tua frumento, & vinò torcularia redundabunt.

*De Meditatione.*

- Sit preparata optimè,  
 Ad congruum affectum. a.

Sit absoluta integrè,  
Ad solidum profectum. *b.*  
Sit ordinata practicè,  
Ad plurimum effectum. *c.*

*a.* Juxta illud Ecclesiastici c. 18. *Ante orationem præpara animam tuam, & noli esse quasi homo, qui tentat DEUM.*  
*b.* Ut experiatur, quod David Psalm. 38. dixit: *Concavit cor meum in terra me, & in meditatione mea exardescet ignis.*  
*c.* Quia teste Cassiod. super Psalm. 16. *Illius est perfecta oratio, cujus & causa clamat, & lingua, & actus, & vita.*

*De Oratione vocali.*

Sit humilis, & reverens,  
Quoad corporis dispositionem. *a.*  
Sit prudens, atque diligens,  
Quoad mentis attentionem. *b.*  
Sit ardens, atque permanens,  
Quoad affectûs intentionem. *c.*

*a.* Quia humilium & mansuetorum semper DEO placuit deprecatio. Judith. c. 5. *b.* Quid enim prodest strepitus labiorum, ubi cor est murum? Neque enim verba deprecantis DEUS attendit, sed orantis cor aspicit. Isid. de sum. bono l. 3. c. 8. *c.* Nam virtutis pondus oratio non habet, quam nequam perseverantia continui amoris tenet. Veraciter orare est amoris in compunctione gemitus, & non composita verba resonare. S. Gregor. in Mor.

*De Mensa.*

Præmitte Benedicite,  
Ut pius agnoscaris. *a.*  
Quod sumis, sume modicè.  
Ut finem consequaris. *b.*  
Per solve grates impigrè,  
Ut sæpius pascaris. *c.*

*a.* Quia mensa ab oratione sumens initium, & in orationem desinens nunquam deficiet Juxta S. Chrysof. *b.* Ità Ezech. *Invadens c. 4. Cibus tuus, quò vesceris, erit in pondere.* *c.* Juxta

1a Moyſis conſilium Deut. 8. datum : Cùm comederis ,  
 & ſatiatus fueris , benedicas Domino tuo.

De Recreatione.

Post menſam curas abjice ,  
 Nè fixa mens gravetur. a.  
 Aptam quietem elige ,  
 Nè corpus enervetur. b.  
 Honeſta verba loquere ,  
 Nè ipiritus laxetur. c.

a. Nam ſicut nimia frangit arcum intenſio , ità neglecta ani-  
 mum enervat remiſſio , ut habet commune adagium. b. Si enim  
 ſecundùm corpus , ut jumentum facti ſumus apud Deum , teſte  
 S. David Pfalm. 72. Quidni ſua quoque jumento huic ad re-  
 parandas vires viciffitudo , ac quies concedatur ? c. Sicut enim  
 fornax citò calorem perdit , ſi apertò oſtìo frigido aëri conce-  
 datur aditus ; ità facile devotionis evaneſcit ſpiritus , ſi oſtium  
 lingvæ per diſſoluta colloquia laxetur. S. Bern.

De Converſatione cum Externis.

Sit ſancta converſatio ,  
 Ut Clericus pateris. a.  
 Æqualis ſit dilectio ,  
 Ut nullum aſperneris. b.  
 Sit efficax locutio ,  
 Ut plurimos lucreris. c.

a. Nam quoties loqueris , toties ſcito , te moram tuo-  
 rum chirographū aliis exhibere , juxta illud ; loquere , ut  
 videam te. Wido. b. Decet enim æqualem eſſe men-  
 ſuram affectionis , ubi par eſt cauſa dilectionis. c. Quod  
 fiet , ſi ſermo antiè , quàm reſeratur , librà juſtitie examinetur ,  
 ut ſit gravitas in ſenſu , in ſermone pondus , & in verbis mo-  
 dus. S. Ambroſ. 1. Offic. c. 2.

De Viſitatione Ægrorum.

Hos viſita velociter ,  
 Pro obligatione. a.  
 Alloquere ſvaviter ,  
 Pro conſolatione. b.

Hor-

Hortare efficaciter,

Pro confortatione. c.

a. Ad exemplum Christi dicentis: Veniam, & curabo eum. Matth. 8. b. Qui dulcis est eloquū, commendatiorem reddit doctrinam. Favus mellis, verba composita. Proverbiorum 16. c. Ut medicinam, quam corpori ægro afferre non potest, suppleat per animum salubriter confortatum.

De Confessione audienda.

Exacta audientia,

De peccatis admissis. a.

Severa reticentia,

De Secretis commissis. b.

Discreta pœnitentia,

De delictis remissis. c.

a. Quia nescit justitiam observare sententiæ, qui non studuit perfectam habere notitiam causæ. b. Juxta illud Ecclesiastici c. 10. Audisti verbum adversum proximum tuum? (pœnitentis contra se ipsum) commoritur in te, fidentis, quoniam non te disumpet. c. Hic enim vel maxime implere debet illud Christi: Venite ad me omnes, qui laboratis, & operari estis. Tollite jugum meum super vos. Jugum enim meum suave est, & onus meum leve. Matth. 11.

De Concione.

Apposita sit, a. & solida, b.

Quoad materiæ inventionem,

Excocta bene, c. & fervida,

Quoad formæ dispositionem. d.

Decore multo prædita,

Quoad ipsam elocutionem. e.

a. Nè dum parvis sublimia, & non profutura prædicat, se magis curet ostendere, quam auditoribus prodesse. S. Gregor. b. Ut jure usurpare possit illa verba: Audi fili verba mea, verba suavissima, & omnem Philosophorum, & Sapientum hujus mundi scientiam excedentia. Verba mea spiritus, & vita sunt. Thom. Kemp. l. 3. c. 13. c. Alioqui, qui ascendit sine labore, descendit sine honore. d. Non enim secta-

ri debet lenocinia Rhetorum, sed veritates Piscatorum sermo meus ( debet dicere posse cum S. Paulo 1. Corinth. 2. )  
 Et prædicatio mea non in persuasibilibus humanæ sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritûs, Et virtutis: e. Quia quod patina cibo, hoc elocutio verbo DEI præstat: alterutrum horum fastiditur, si illorum alterutrum fordescat.

*De Catechesi.*

Hanc magni semper æstima,

Ut par est æstimari. a.

Crebrò tuis deprædica,

Ut par est commendari. b.

Summa cum cura explica,

Ut par est observari. e.

a. Quia Adolescens juxta viam suam ( à Catechista ostensam ) etiam cum senuerit, non recedet ab ea. Prov. 22. b. Usurpans illud Christi: Sinite parvulos venire ad me, Et nè prohibueritis eos. Marci 10. c. Nè justè audiat querelam illam: Parvuli petunt panem, Et non est, qui frangat eis. Thr. 4.

*De Somno.*

Somni quietem excipe,

Ut brevè moriturus. a

Arcana mentis discute,

Ut Judicem passurus. b.

DEI favores recole,

Ut plures percepturus. e.

a. Juxta illud Lucae 12. Hac nocte animam tuam repent à te, & quæ parâsti, cujus erunt? b. Si enim nosmetippos diducaremus, non utique judicaremur. 1. Cor. 11. c. Nam jugiter sibi subvenire facit, cui collatum beneficium ob oculos semper assistit. Cassiod. super Psalm. Quoniam miseric. Inspice, & fac secundum exemplar, quod tibi monstratum est. Exod. 75. Quod non intelligis, dum legis, cognosces in die visitationis. Thom. Kemp.

lib. 3. c. 3.

## M O D U S

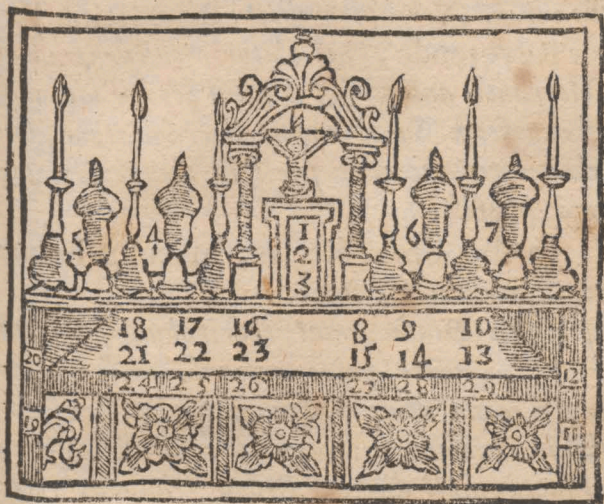
## Incensationis Altarium.

**S**acerdos factâ Cruci profundâ reverentiâ, eam ter incensat, nihil dicens: & factâ iterum Cruci reverentiâ, incensat Altare, ter ducens thuribulum equali distantia, prout distribuuntur candelabra, à medio usque ad Cornu Epistolæ: ubi demissa manu, thurificat illius posteriorem partem inferiorem, mox superiorem bis ducto thuribulo, & conversus ad Altare, elevans manum incensat ejus planitiem, seu mensam in parte anteriori, ter ducens thuribulum usque ad medium: ubi factâ Cruci reverentiâ, procedendo thurificat aliud latus Altaris triplici ductu usque ad Cornu Evangelii, & pariter incensatâ inferiori & superiori parte ipsius cornu Evangelii, duplici ductu adhuc stans ibidem, elevans thuribulum ter incensat superiorem tabulae partem versus medium Altaris, ut fecit in cornu Epistolæ: deinde manu aliquantulum demissa incensat anteriorem ejus partem, seu frontem, ter ducens thuribulum dum procedit à cornu Evangelii usque ad medium Altaris: & factâ Cruci reverentiâ, incensat similiter triplici ductu reliquam partem anteriorem usque ad cornu Epistolæ.

Si verò in Altari fuerint Reliquiæ seu Imagines (id est statuae) Sanctorum, incensata Cruce, & factâ ei reverentiâ, antequam discedat à medio Altaris, primùm incensat eas, quæ à dextris sunt, id est à parte Evangelii propè Crucem bis ducens thuribulum, & iterum factâ Cruci reverentiâ, similiter incensat bis alias, quæ sunt à sinistris, hoc est, à parte Epistolæ, deinde prosequitur incensationem Altaris, ut supra, ter ducens thuribulum in uniuscuique latere, etiamsi in eo essent plures Reliquiæ vel Imagines, seu etiam plura vel pauciora candelabra. Ita Gav. p. 117.



ORDO  
INCENSATIONIS ALTARIS.



Si verò sit expositum Sanctissimum Sacramentum, pro  
Cruce ( qua adesse non debet ) incensatur Sanctissimum  
Sacramentum à Sacerdote super altiorem Altaris gra-  
dum cum Ministris genuflexo. Accedens ad medium Al-  
taris, & recedens à medio vel transiens ante medium sem-  
per genuflectit Sacerdos dextrò genù. Idem Gav. p. 186.

Orationes & Ordo Incensationum

In Missa Solemni

Ex Missali & Gavant.

Celebrans dictò : Oramus te Domine, &  
osculatò Altari ponit incensum in thuribu-

lum, ministrante Diacono Naviculam, & Thuriferario thuribulum. Diaconus parum inclinatus versus Celebrantem dicit: Benedicite Pater Reverende, & osculatur cochlear & manū Celebrantis ante & post; (nihil verò osculatur, si est expositum Sanctissimum Sacramentum) Celebrans ter incensum ponit in thuribulum dicens interim.

Ab illo Benedicaris, in cuius honore cremaberis, Amen.

**P**ostea Diaconus dat thuribulum Celebranti, osculata prius catenularum summitate, & manu illius dextra; qui factā Crucem profundā reverentiā: incensat Crucem & Altare, ut supra, nihil dicens. Postea Diaconus recepto thuribulo à Celebrante, incenset illum tantum. Deinde Celebrans dicto Evangelio, (quod in fine non osculatur) imponit incensum in thuribulum, & benedicit: Ab illo. ut supra: Diaconus verò genuflexus ante Altare manibus junctis dicit.

**M**unda cor meum, ac labia mea, omnipotens DEUS, qui labia Isaiæ Prophetæ calculo mundasti ignito: ita me tuagrata miseratione dignare mundare, ut

San-

Sanctum Evangelium tuum dignè valeam  
nuntiare. Per Christum.

*Postea petit Benedictionem à Celebrante di-  
cens : Jube Domne benedicere.*

*Celebrans respondet.*

**D**ominus sit in corde tuo, & in labiis tu-  
is : ut dignè & competenter annunties  
Evangelium suum : In Nomine Patris, &  
Filii, & Spiritûs Sancti, Amen.

*Finitò Evangelio Subdiaconus defert librum  
Celebranti, qui osculatur Evangelium, dicens :*

Per Evangelica dicta, deleantur nostra  
delicta. *Et incensatur à Diacono.*

*Tandem dictò : Veni Sanctificator. Cele-  
brans benedicit incensum ! dicens :*

**P**ER Intercessionem beati Michaëlis Arch-  
angeli stantis à dextris Altaris incensi,  
& omnium Electorum suorum, incensum  
istud dignetur Dominus beneddicere, &  
in odorem svavitatis accipere. Per Chri-  
stum Dominum nostrum, Amen.

**D**Einde acceptò thuribulò à Diacono nullam  
tunc faciens reverentiam Cruci, incensas  
oblata, ter ducens thuribulum super Calicem &  
Hostiam simul in modum Crucis, & ter circum Ca-  
li-

*licem & Hostiam, scilicet bis à dextra ad sinistram, & semel à sinistra ad dextram ( Diaconò interim pedem Calicis tenente manu dextra) dispensans verba in qualibet incensatione hòc modò.*  
*In prima incensatione : Incensum istud. In secunda : A te benedictum. In tertia : Ascendat ad te Domine. In quarta : Et descendat super nos. In quinta & sexta : Misericordia tua. Deinde factà reverentià incensat Crucem & Altare, ut supra dictum est, assistente eòdem Diaconò, interim dicens :*

**D**irigatur Domine Oratio mea, sicut incensum, in conspectu tuo : elevatio manuum mearum Sacrificium vespertinum. Pone Domine custodiam ori meo, & ostium circumstantiæ labiis meis : ut non declinet cor meum in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis.

*Dum reddit thuribulum Diacono, dicit :*  
**Accendat in nobis Dominus ignè sui amoris, & flammam aternæ charitatis,**  
 Amen.

*Et incensatur à Diacono.*

PRAXES  
LITURGICÆ  
Quadruplicem  
SACRIFICII  
MISSÆ  
FRUCTUM

Variis necessitatibus  
APPLICANTES.

PRAXES  
LITURGICAE  
SACRIFICII  
MISSAE  
FRUCTUM  
APPLICANTES

P R A X E S  
A N T E S A C R U M .

*S*icut agens naturale, ut producat convenientem sibi effectum, indiget pravis dispositionibus, ac debita sui applicatione ad subiectum aptum: nam neque ignis producit formam substantialem, nisi habeat passum debite dispositum & approximatum; neque arbor nativos fructus gignit, nisi ei terra humorem, sol calorem, cœlum influentias suppeditet. Ità tremendum Missæ Sacrificium, ut fructus proportionatos afferat, requirit in celebrante congruam præparationem, debitamque sui applicationem. Hinc Ecclesia à Spiritu Sancto edocta, varias, quoad hoc formas præscripsit, potissimum ex Psalmis, & SS. Patribus, Ambrosio, Augustino, Thoma Aquinate, Bonaventura &c. hinc varii modi celebrandi Missam, & post illam gratias agendi, à piis & doctis viris inventi. Porro, quia hunc fructum quadrupli-

*plicem agnoscunt Theologi: Latreuticum, quò colitur DEus, ut supremus Dominus vitæ & mortis: Eucharisticum, quò honoratur, ut summus noster Benefactor: Satisfactorium, quò propitiatur ut Judex & Vindex reatum nostrorum: Impetratorium, quò postulatur ut Largitor honorum omnium: ideo salvè aliis, Præparandi se, celebrandi, & gratias agendi formis, hanc etiam exilem Opellam præsens pagina offert, ut eâ Sacerdos adjutus uberiores inde fructum possit referre.*

Ante omnia.

*Gregorius XIII. Pontifex concessit cuilibet Sacerdoti dicenti ante celebrationem Missæ, quæ sequuntur, 50. annorum Indulgentiam.*

**E**Go volo celebrare Missam, & conficere Corpus & Sanguinem Domini Nostri JESU Christi, juxta ritum S. Romanæ Ecclesiæ, ad laudem Omnipotentis DEI, totiùsque Curiaë triumphantis, ad utilitatem meam totiùsque Curiaë militantis, pro omnibus, qui se commendaverunt Orationibus meis in genere & in specie, & pro felici statu S. Romanæ Ecclesiæ, Amen.

Gaudium cum pace, emendationem vitæ, spatium veræ pœnitentiæ, gratiam & consolationem S. Spiritûs, perseverantiam in bonis operibus, tribuat nobis Omnipotens & misericors Dominus, Amen.



## S A C R U M

*Pro Benefactoribus defunctis.*

**O** Beatissima TRINITAS DEUS meus, ecce oblaturus venio, incruentum veri DEI Hominis JESU Christi, verè, realiter ac substantialiter in Sacramento Eucharistiæ præsentis Sacrificiû. Quod quatenus est.

*Latreuticum seu Adoratorium.*

**O**ffero in exhibitionem supremi cultûs Patriæ, & adorationis tibi debitæ, & in recognitionem tui absoluti dominii, quod exercuisti cum animabus omnium quidem hõc annò, semestri, mense, mortuorum; tum præcipuè cum illo defuncto, pro quo, hoc Sacrificium hodiernum offero: cujus nomine, corde & corpore prostratus, profiteor, te esse Dominum meum ac DEUM meum, cui me abyssaliter subjicio; téque in Persona Christi, ac totius Ecclesiæ non solum meo nomine, sed etiam locò omnium damnatorum supplex adoro: quia illi indigni sunt, qui te adorent; eorûmque vicem suppleo gemebundus, ob diminutionem supremi cultûs tui, qui tibi debetur ab illis animabus. Suppleat etiam id quæso, hoc Sacrificium, quò te honorare suprema veneratione, soli tibi DEO meo debitâ intendo, ac defactò honoro. Sanctus, Sanctus, Sanctus, Domine DEUS Exercituum, plena est omnis ter-

ra, gloriâ tuâ. Benedictio & claritas, & honor DEO nostro in sæcula sæculorum: Exaltare super cœlos DENS, & super omnem terram gloria tua: lauderis, glorificeris ab omnibus, ac super omnia, potissimum hœc meo Sacrificiô. Quatenus est.

*Eucharisticum seu gratiarum actorium.*

**O**ffero in gratiarum actionem pro commutatione pœnæ aternæ, in temporalem, omnibus quidem animabus purgatorii facta; præcipuè verò animæ N. si quando graviter peccavit, pro qua sacrifico. Specialiter autem gratias ago, pro auxiliis gratiæ prævenientis, concomitantis, & subsequæntis. Pro mediis prædestinationis, hujus animæ N. pro omnibus, quæ fecit, si Sacerdos fuit, Sacrificiis, & pro omnibus, quas aliquando suscepit communionibus; pro dispositionibus ad bonam mortem congruis; pro salutaribus, quos gratiâ tuâ adjutus, in puncto mortis elicuit, actibus; pro finali gratia & perseverantia, in vocatione Religiosa, aut Christiana: tandem pro omni eo, quod huic animæ contulisti in tempore, ac in aternitate es collaturus, ago gratias hœc Sacrificiô. Licet autem ego, ex omni parte sim indignus, ut in me oculos tuæ pietatis conjicias, istumque honorem, quem tibi defero, à me acceptes: Principalis tamen meus, cujus personam hîc gero, omni titulô dignus est, ut ad illum attendas, meique propter illum re-  
spe-

spēctum habeas. Respice ergō in faciem Christi tui, & siquidem vestibūs meritorum ejus indutus coram tē compareo, digneris percipere illarum fragrantiam, ac propter ipsam, mihi paternam largiri Benedictionem: & hanc Hostiam laudis, in gratiarum vicem, odorēmque svavitatis benignus admitte. Prout est.

*Satisfactorium.*

**A**pplico totam satisfactionem huic Sacrificio, ex opere operato, & ex opere operantis, in Persona Christi & mea, debitam, huic animæ in particulari, pro qua hodie Sacrum faciam. Quod si hæc anima jam non est capax, ob aliquam causam; applico huic animæ, cui hic & nunc maximè applicare teneor, juxta Divinam tuam acceptantem voluntatem, ac meum debitum. Vel applico illi, cui tu vis DEus meus applicari, sive illi, qui minimū habet, quod exsolvat: sive illi, qui paucis aut nullis particulariter juvatur suffragiis: sive illi, cujus suffragia detinentur: sive animæ hominis hodie supplicio affecti, submersi, à prædonibus necati, sive animæ illius, cujus interitus nescitur, sive illius, qui devotionem ad Beatissimam Virginem, ad Iesum passum & contemptum, ad Sanctissimam Trinitatem, ad Venerabile Eucharistiæ Sacramentum, ad auxilium mortuorum, aliqua ratione promovit; sive animæ illius, qui nunc in obsequio pestiferorum moritur: vel illius, qui lin-

guis hominum præter ceteros fuit expositus : vel illius , qui multum laboravit pro gloria DEI , sine plausibus hominum : vel animæ illius , cui aliqua ratione sum obligatus : vel illius , qui vivens sapius & ferventiùs pro me orabat. Prout est.

*Impetratorium.*

**O**ffero , ut pœnæ istius animæ , vî hujus Sacrificii mitigentur , sentiâtque illa refrigerium , & singularem Sancti Angeli sui consolationem. Ut DEUS multorum corda excitet ad eam juvandam , quâ Sacrificiis , quâ operibus satisfactoriis , maximè pœnalibus. Ut DEUS , si ei placuerit , indulgeat , hanc animam extraordinariis modis juvari , scilicet per apparationem iis , qui eam juvare possint. Eum autem hodierni Sacrificii fructum , cuius hæc anima non est capax , offero & applico illi , aut illis , cui aut quibus , vel respectu animæ hujus , pro qua sacrifico , vel ex quavis alia obligatione , eum applicare teneor. Quodsi eundem nulli prorsus obligor applicare , applico mihi ipsi , secundum meam omnem indigentiam , & tuum Domine DEUS meus , acceptans beneplacitum. Vel certè applico illi , cui tu DEUS meus acceptas , & vis , ut applicem , ad tuam gloriam , ad salutem consolationemque meam , & creaturarum tuarum juvamen.

## S A C R U M

*Pro quibuscunque viventibus.*

**O** Beatissima TRINITAS DEUS meus, ecce oblaturus venio, incruentum veri DEI-Hominis Domini nostri JESU Christi in Sacramento Eucharistiæ, verè realiter, ac substantialiter præsentis, Sacrificium; quod quatenus est.

*Latreuticum seu Adoratorium.*

**O**ffero in exhibitionem supremi cultûs Patriæ & adorationis, in recognitionem supremæ Excellentiæ tuæ, & absoluti Domini tui, ac subjectionis, ab omni creatura tibi DEO & Domino suo debitæ. Quod quidem exequor in Persona Christi ac totius Ecclesiæ, nomine quidem omnium illorum, qui unquam à me id petierunt, & ego promisi, sed in particulari, nomine hujus, N. pro quo hoc Sacrificium offero. Igitur ego vilissima creatura tua, prodiens ex abyſſo vilitatis meæ; fretus tamen pietate ac bonitate tua infinita, audeo comparere coram Majestatis tuæ Throno, & prosternens me in centrum nihili mei, recognosco te DEum ac Dominum meum, primum principium, & ultimum finem meum; teque omni possibili affectu venerationis, profundissimè colo & adoro. Adoro pronus aſeitatem tuam, quâ à Te es, & quâ Te solo tibi sufficis. Admiror incomprehensibilem tuam unitatem in Trinitate, & Trinitatem in Unitate, tuasque Personalitates,

tes, origines, relationes, notiones, benedico  
 tuam æternitatem, quâ, priusquam formaretur  
 Orbis terrarum, à sæculo tu es. Laudo tuam  
 immutabilitatem & immortalitatem, quâ idem  
 ipse semper es, & anni tui non deficient. Glo-  
 rifico tuam Immensitatem, quâ Cœlum terramque  
 implens, omnia moves, omnia conservas, gu-  
 bernas disponisque omnia. Magnifico tuam om-  
 nipotentiâ, cui non est impossibile omne ver-  
 bum, quâ creas, producisque omnia, quâ cum  
 omnibus, ad omnia concurris. Exalto tuam sa-  
 pientiam, quâ comprehendis teipsum, & omnia  
 possibilia, præterita, præsentia, & futura, evi-  
 denter cognoscis. Superexalto tuam voluntatem,  
 omnesque ejus virtutes, charitatem, misericor-  
 diam, justitiam. Deprædico tuam bonitatem,  
 pulchritudinem, Beatitudinem; tuam de rebus  
 omnibus providentiam, prædestinationem electo-  
 rum, & reprobationem damnatorum. Benedictio,  
 & claritas, & honor DEO nostro, sit per omnia,  
 sed præcipuè per hoc meum Sacrificium. Prout  
 est.

*Eucharisticum, seu gratiarum actorium.*

**A**Go gratias Divinæ tuæ Bonitati hęc Sacrifici-  
 o, pro omnibus beneficiis, huic homini præsti-  
 tis, & in particulari pro isto beneficio, pro quo  
 ille nunquam vel raro tibi gratias egit: aut pro  
 illo, quod primum post hoc Sacrificium accepturus  
 est; maximè autem pro omnibus donis supernatu-  
 rali-

talibus, ei à tua manu collatis. Quamvis enim omnia membra mea verterentur in tot ora, quot sunt pulveres in terra, quamvis omnia ossa mea transfirent in tot linguas, quot sunt guttæ in mari; quamvis omnes nervi mei, fierent tot voces, quot sunt atomi in sphaera aëris aut cœli; tamen adhuc impotens essem, ad solvendas tibi congruas gratias, pro uno minimo beneficio, ex iis, quæ tanquam, illi pro quo sacrifico, aut mihi contulisti: quantò magis ero impar ad dandas tibi condignas laudes, pro tota beneficiorum, naturalium & supernaturalium serie, nobis aliquando præstita. Quid igitur retribuam Domino, pro omnibus, quæ nobis retribuit? Calicem salutaris accipiam, & nomen Domini invocabo. Sacrificabo illi Hostiam laudis, ut illum honorem de substantia Corporis & Sanguinis Christi mei. Vota mea reddam in conspectu omnis populi ejus. Benedic ergo anima mea Domino, & omnia, quæ intrà me sunt, Nomini sancto ejus. Benedic anima mea Domino, & noli oblivisci omnes retributiones ejus. Prout est.

*Satisfactorium.*

**E**X opere operato & opere operantis in Persona Christi, applico illi eandem satisfactionem, huic Sacrificio correspondentem, si illius est capax: alioquin applico illi, cui respectu aliquo istius, pro quo sacrifico, applicare teneor: quod si nulli teneor; applico mihi vel illi, cui applicari vis, &  
pro

pro quo tu acceptas, DEus meus. Quamvis autem displiceat tibi abominanda Ministri offerentis fæditas & vilitas; ejus tamen Domini & Principis, cujus personam gero, arrideat infinita pulchritudo & dignitas. Nihil quidem dignum in conspectu tuo ego egi; sed illius, cujus licet indignus Minister sum; excellentiam attendens, miserere mei. Quamvis nullum proprium habeam meritum, quò tibi satisfaciam: fero tamen in manibus thesaurum, supremis mihi tabulis à Christo meo legatum, ex quo tibi debita mea plenè exsolvam. O thesaurum! ô gemmam! ô margaritam inæstimabilem, Corpus & Sanguinem Domini nostri JESU Christi: cujus tu pretium in statera misericordiæ tuæ erga me pondera, & propter immensum ejus pretium, me æstima, ac innumeros meos reatus condona. Prout est.

*Impetratorium.*

**O**ffero istud Sacrificium, ad impetrationem ejus rei, primùm quidem spiritualis, deinde temporalis, quâ is potissimùm, juxta tuum beneplacitum eget, & ad impetrationem eorum omnium, quæ ille impetrare vult, aut vellet, si illi in mentem veniret, juxta tuum Domine DEUS meus beneplacitum: Quæ tu illi Domine DEUS meus, respectu hujus Sacrificii, confer ad gloriam tuam, & salutem ejusdem. Offero præterea ad impetrationem omnium eorum beneficiorum, quibus tu Domine DEUS meus, vides & scis indigere



gere hominē istum, pro quo sacrifico, & quodcumque ego illi ex vi præsentis Sacrificii, petere à tua Divina Bonitate teneor, ut illi omnia, per hoc Sacrificium, juxta tuum beneplacitum conferas. Accepta igitur, ô Sanctissima Trinitas, hoc Sacrificium, in honorem & gloriam tuam, & omnes fructus, ejusdem Sacrificii, illi aut illis, pro quo aut quibus offero, liberalissimè largire, quoscunque ego illi, aut illis ex vi hujus Sacrificii applicare teneor.

## S A C R U M

*Pro me ipso.*

**O** Beatissima TRINITAS DEUS meus, ecce oblaturus venio incrementum, veri DEI Hominis, verè, realiter, substantialitèrque in Sacramento Eucharistiæ præsentis, Sacrificium. Quod quatenus est.

*Latreuticum, seu Adoratorium.*

**O**ffero in exhibitionem supremi cultûs Latriæ, & adorationis tibi à me creatura tua debitæ, nec non in recognitionem tui absoluti super omnia creata Dominii; meæque naturalis, ac mihi essentialis subjectionis. Cupio mi DEUS cupio, eò subjectionis modò, me tibi subjicere, quò tu tibi creaturâ subjici vis, ac subjicere potes. Proinde nullis voluntatis tuæ Divinæ de me decretis obstantibus, decerne de me nunc, quidquid tibi placet in tempore

pore ac æternitate : quod hęc Sanctissimò Sacrificiò testari volo ; teque DEum meum in Persona Christi ac totius Ecclesiæ , supplex adoro. Exhibeo præterea profundissimam venerationem & reverentiã Verbo incarnato. Sacramentalique Christi præsentia ac dignitati ; desiderans ex tota affectûs intensiõne, supplere simul omnes eorum negligentias, qui se totos Cultui Latrico, abyssaliq; venerationi DEI in Carne & in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento explicite nõ impendunt. Ecce ego nunc ex zelo honoris DEI Hominis JESU Christi, offero totius Universitatis Prædestinatorum, Glorificatorum, & Glorificandorum omnem actum Latreycorum collectionem ; quã suppleri cupio meos, & alienos hac in parte defectus ac insufficientias. Quatenus est.

*Eucharisticum, seu gratiarum Actorium.*

**O**ffero imprimis in gratiarum actionem, pro omnibus beneficiis, gratiis, favoribusque Sanctissimæ JESU Christi Humanitati collatis, pro omnibus thesauris sapientiæ, & scientiæ tuæ, in Domino nostro JESU Christo depositis : quæ omnia dona à te illi communicata, tu meliùs vides, quæ ad illam admirabilem naturæ humanæ Christi, cum Persona Divina Verbi Unionem, sunt consecuta. Offero etiam in gratiarum actionem pro omnibus beneficiis, gratiis, favoribus, privilegiisque immaculatæ semper Virgini Parentique gloriosissimæ, à te DEO & Domino nostro liberalissimè collatis.

Offe-

Offero in gratiarum actionem pro tua aeterna electione illius, in Matrem unigeniti Filii tui: pro Immaculata ejusdem Conceptione: pro illa cujuscunque maculae actualis, vel habitualis singulari immunitate: pro illa Sanctitate & perfectione; pro illa clementia, pietate & misericordia, qua illam replevisti, ut esset nostra apud te Advocata, & Patrona: pro illa dilatatione & augmento cultus illius, per universum orbem Christianum: pro affectu pio, quo erga illam omnes omnium aetatum homines, & hominum aetates afficiuntur. Offero eodem modo, intensione, & extensione ac intentione, sicut tibi placet, & sicut tu gratias tibi referri cupis.

Offero etiam DEUS meus in gratiarum actionem pro omnibus gratiis & donis, Sanctis tuis omnibus, tecum in Caelo regnantibus vel regnaturis à te DEO & Domino nostro concessis; praecipue pro concessis Sancto Michaëli, beatorum Spirituum Principi, Sancto Angelo meo Tutelari, Sanctis Patronis meis Tutelaribus, mensuris, horariis &c.

Offero praeterea hoc Sacrificium, & omne aliud tibi à me offerendum, in gratiarum actionem pro omnibus beneficiis mihi indigno, à tua infinita bonitate liberalissimè concessis.

Offero pro illa tua erga me plus quam paterna cura, quam mei ex utero matris meae, & in utero habuisti, qua me natum in mundum suscepisti, & in gremio bonitatis tuae Divinae deposuisti, depositum custodisti, & uberibus infinitae tuae Sapien-

tiæ, ac Omnipotentia nutritiſti, lacteque tuo proprio plùs quàm filium. Mater amantiffimè lactaſti, & mirabiliter viſi tibi ſoli cognitſi, à multis malis, & periculis, mortibùſque eripuiffi. Offero pro illa immenſa tua pietate, & dilectione, quàm in gremio tuo protervum, contumacem, rebellem, ſordidum, fœtidam, peccatis innumeris immerſum, & cane mortuo ſordidiorem, patientiffimè ſuſtinuiſti; quamvis toties, O infinita DEI mei bonitas, conatu proprio, de ulnis tuis in cœnum vitiorum me præcipitarem; ex quo tamen me miſericors & omnipotens manus tua toties extraxit, toties Sanguine pretioſo Redemptoris mei laſcitavit, ac tandem ut confido, ad ſtatum gratiæ, & ſpecialis amicitia tuæ, clementiffimè reduxit. Quis O Domine DEUS enumerare poteſt gratias, favores, beneficia, media, quæ ad me conſervandum, & hucufque perducendum, tua infinita bonitas adhibuit? Quis naturæ bona, quos gratias ſupernaturales, viſitationes, illuſtrationes, inspirationes, motionesque tuas continuas inveſtigare? Quis illam tuam protectionem & Maternam pietatem poteſt explicare? quàm me, momentis ſingulis complexus es, & complecteris Domine DEUS. Tu ſolus ſcis, qui cognoviſti me antequàm eſſem; dilexiſti, quamvis rebellis tibi, & contemptor tuarum gratiarum exiſterem, tua dona & beneficia nihili æſtimarem, iis que abuterer in contemptum tuum.

Laudet te pro his omnibus, & exaltet Domine DEUS meus infinita Bonitas tua, quæ omnem me-

am vicit & consumpsit malitiam. Laudet te infinita Sapiencia, quæ meam sustinuit insipientiam & stultitiam extremam; & ex tenebris ignorantiaëeductum, in hoc admirabile gratiæ tuæ lumen induxit. Laudet te Omnipotentia tua, quam continua, grandia, enormia peccata mea expugnare non potuerunt. Laudo te & ego Domine DEUS meus, & quantum possum, misericordias tuas decanto. Laudo te & exalto Pater clementissime, gratiasque tibi pro iis peculiariter beneficiis ago, quæ me ad cognitionem tui, & amorem allicere possunt, quæ me à periculis & occasionibus peccatorum liberant. Laudo pro illo singulari favore, quò ad bonum meum & salutem, gloriosissimam Virginem MARIAM, in Matrem Unigeniti filii tui elegisti, & mihi Advocatam constituisti, quæ me à pœna aeterna multisque malis, patrocinio suo protegere dignata est; quæ mihi gratias singulares apud te impetravit, per quam tu mihi omnia ad salutem necessaria dares, & per quam me facillimè in meis necessitatibus exaudires.

Offero insuper in plenissimam gratiarum actionem pro omnibus prorsus beneficiis, toti creaturarum cumulo, tam in ordine naturali, quàm supernaturali, per specialem, vel generalem, individualémque tuum concursum, per influxum Sanctissimæ Humanitatis IESU Christi præstitis, ac tota æternitate præstandis. Specialiter autem depono in Cor Domini nostri IESU Christi hæc omnia beneficia, ut ibi tanquam in suo fonte ac centro mane-

ant : ego enim minor sum omnî minimô beneficiô DEI, nec idoneus ad aliud quidquam, nisi ad destructionem beneficii cujuscunque Divini. Igitur in hoc Sacrificio, gratias tibi universaliter ago pro beneficio Creationis, Redemptionis, Sanctificationis, Conservationis, & quæ hisce sunt adnexa, mihi que collata.

Gratias ago tibi pro dignitate Sacerdotii, quâ me de pulvere erectum adornasti : idemque facio pro usu ejusdem Sacerdotii, in administratione Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ, pro omnibus absolutionibus Sacramentalibus, à me datis & acceptis, pro omnibus Sacrificiis & Communionibus. O stupenda, super despicibilem catellum, qui toties pane filiorum tuorum sum pascus & saginatus, dignatio ! Gratias ago pro hac consolationum & desolationum, prosperitatum & adversitatum, elevationum, & depressionum vicissitudine, quâ vitam meam texuisti. Gratias ago pro serie omnium mediorum prædestinationis meæ, & gratiarum omnium actualium, tam in intellectu, quàm in voluntate cæterisque facultatibus, receptorum. Ago gratias pro omnibus & singulis illuminationibus, mysteriorum Fidei vivacioribus apprehensionibus, convictionibus intellectualibus, voluntatis ad bonum permotionibus, piisque desideriis. Insuper pro omnibus Beneficiis, quæ ex momento conceptionis meæ, usque ad hanc horam, de tua bonitate suscepi, & quæ hõc momentô à te suscipio, & quæ usque ad finem

finem vitæ meæ, & per totam æternitatem sum accepturus ex thesauro immensæ tuæ liberalitatis. Prout est.

*Satisfactorium.*

**A**pplico mihi satisfactionem, huic Sacrificio correspondentem, si capax sum: sin minùs, applico illi, cui maximè subvenire ex aliqua obligatione teneor, juxta tuum Sanctissimum beneplacitum. Non attendas hìc rogo ad me, vel ad mea merita, quia servus inutilis, & perduellis ego sum, toties mandata tua transgressus; ideóque omnì veniã indignus, imò plagis vapulare multìs dignus: sed respice, quæso, in faciem Christi tui, cujus hìc Personam sustineo ac repræsento, & quem tibi pro peccatis non solùm meis, sed etiam alienis, tanquam Agnum innocentem tollentem peccata mundi, venerabundus immolo: rogans humillimè, ut Sanguis ejus pretiosus, in hoc incruento Sacrificio mysticè effundendus, culpas nostras abluat, pœnâsque eis debitas aboleat, & misericordissimè extingvat. Prout verò est.

*Impetratorium.*

**O**ffero hoc Sacrificium pro impetranda remissione omnium peccatorum; pro remotione omnium salutis æternæ impedimentorum; pro remotione occasionum peccandi, tam proximarum, quàm remotarum, internarum & externarum: pro impetranda gratia ità vivendi, ut possim esse

esse absque omni culpa, & absque obligatione ul-  
 lius pœnæ temporalis, in hac vel altera vita ex-  
 solvendæ. Pro impetranda puritate corporis, &  
 animæ tanta, ut ab omnibus actibus inordinatis,  
 immeritoriis, tepidè factis, purificatum me, pu-  
 rissimus ille tuus intueatur oculus Pro efficaci gra-  
 tia, ad universas virtutes idque continuò exe-  
 quendas. Pro promptitudine respondendi Di-  
 vinis inspirationibus: pro singulari discernendo-  
 rum in me & in aliis spirituum dono. Pro impe-  
 trandis congruis auxiliis, Spiritúsque Sancti do-  
 nis, ad Sacramentum Pœnitentiæ, prudenter, pa-  
 tienter, assiduè, libenter, fructuose, humiliter  
 ministrandum, & ad Eucharistiæ Sacramentum,  
 Missæque Sacrificium, ritè obeundum; pro ha-  
 bendis, cognoscendis, percipiendis, investigan-  
 dis variis occasionebus benè merendi de anima-  
 rum salute: utque dirigantur ad me animæ, quàm  
 maximè egentes, & auxiliò spirituali destitutæ,  
 ut ego possim efficaciter eas juvare; utque mea  
 peccata ad hoc, impedimentum non faciant. Pro  
 impetrando dono, opportunè ad eorum indigen-  
 tiam colloquendi, concionandi, conversandi.  
 Pro gratia, habendi integrum usum rationis & sen-  
 suum in hora mortis, ut in illa extrema vitæ perio-  
 do, super omnia cupiam te amare; & ex eodem  
 motivo intensissimè dolendo de peccatis in manus  
 JESU CHRISTI spiritum meum tradam.

Tandem offero ad impetrationem eorum omni-  
 um, quæ Bonitas Divina concedere mihi disposuit



ità, prout illa vult, & quia vult, & quando vult, & quantum vult; cum quibus circumstantiis, gradibus, conditionibusq; vult. Ad extremum offero, pro iis omnibus gratiis, quascunque tempore Sacrificii, sancti & perfecti Viri petere à te DEO bonorum omnium Authore consueverunt. Fiat DEUS meus, fiat.

*Brevior applicatio fructuum Sacrificii  
ex opere operato.*

SANCTISSIMA TRINITAS DEUS meus, venio oblaturus Sacrificium veri DEI & Homini, verè realiter, substantialitèrque in Sacramento Eucharistiæ præsentis: illudque ex opere operato offero in exhibitionem supremi cultus, & adorationis Tibi debitæ, in recognitionem Tuæ excellentiæ, & absoluti super omnia creata Domini. Protestor per hoc Sacrificiũ, Te esse Authorem vitæ & necis, dignumque, cujus honori omnis creatura totam se impendat, consumat, & annihilatur. Facio autem hoc in Persona Christi ac totius Ecclesiæ, nomine quidem omnium creaturarum, quas mihi nunc impersono; præsertim verò nomine ejus N. pro quo sum sacrificaturus.

2. Offero in plenissimam gratiarum actionem pro omnibus beneficiis toti creaturarum universitati à te collatis, præsertim Sanctissimæ Jesu Christi Humanitati, gloriosissimæ DEI Parenti, omnibusque Electis tuis. Specialiter autem offero, Gratias agendo pro beneficiis, illi N. pro quo sum

sum sacrificaturus, collatis. Oppono dignissimum Eucharisticum his omnibus ingratitudebus, quas sustines à me, & aliis, tibi negligenter servantibus, peccantibus, damnatis.

3. Offero in satisfactionem pro pœnis, tam in hac, quàm in altera vita, debitis mihi, & illis omnibus, quibus misericordissimè condonâsti culpam, & justissimè reservâsti pœnam. Præsertim autem pro pœnis debitis illi N. pro quo sum sacrificaturus. Offero autem in propitiationem tui, & in satisfactionem sub eadem latitudine, ad quam tu DEUS meus, acceptatione tua, Sacrificium hoc infinite dignum limitas.

4. Offero ad impetrationem omnium earum gratiarum, donorum, & beneficiorum temporalium, & aeternorum, quorum capax est ille N. pro quo sacrificaturus sum. Quorum autem non est capax, & per hoc Sacrificium sunt conferibilia; applico fructum hunc mihi, vel meis, vel quibus debitor sum, ad purum gustum ac beneplacitum tuum.

5. Offero Sacrificium hoc, omnî eò modò, quò est offeribile, & quò illud offerri vis. Volo per illud, dante te, consequi omne id, cujus illud, sub omni sua ratione, consideratione, æstimabilitate & energia est collativum, & quò dignum est, Tûque per illud conferre decrevisti.

*Ad evitandam in Sacro celebrando morosam prolixitatem, expedit, ut ante illud præmittas utrumque Mem-*

*men-*

*memento, vivorum & mortuorum: dum verò tempus illius in actu sacrificandi appetit, breviter illud mente revoca & ratum habe.*

*Memento Vivorum.*

**D**omine JESU Christe pro nobis crucifixe, ad te perennem omnium bonorum fontem accedens, & sacratissima tua vulnera, in persona Ecclesiæ tuæ, meaque indigni Sacerdotis, adorans humillimè.

Depono cum omni reverentia in sanctissimo manûs tuæ dextræ Vulnere, totum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ statum cum omnibus in particulari Ecclesiis, earumque necessitatibus. Depono Papam N. omnes Episcopos, Canonicos, Parochos, Clericos, petens per hoc sacratissimum Vulnus, ejusque pretiosissimum Sanguinem, dones eis gratiam, perfectissimè juxtà suum statum vivendi, ac evitandi peccata, præsertim scandalizantia; dones zelum gloriæ tuæ, Fidei, & animarum, vitam denique dones exemplarem.

Depono insuper venerabundus in sacratissimo manûs tuæ sinistræ Vulnere, totum statum sæcularem, cum omnibus periculis & necessitatibus suis. Depono Imperiûm Romanum cum ejus Imperatore N. omnia Regna Catholica, præcipuè Poloniam nostram, cum ejus Rege N. Duces Exercitûs, ipsûmque Exercitum, Senatores, Regni, Regalisque Curia Officiales, Administratos, Nobiles, totumque Regni hujus populum; petens

per hoc sacratissimum Vulnus, ejusque pretiosissimum Sanguinem, ut eis conferas gratias, ad salutem animæ & corporis necessarias; ut eos ab omnibus periculis eruas, eorumque necessitatibus tam corporalibus, quàm spiritualibus in tempore opportuno subvenias.

Depono in sacratissimo Pedis tui dextri Vulnere, omnes Ordines Religiosos, cum omnibus in particulari eorum domiciliis, ac necessitatibus, cum omnibus illorum moderatoribus, eorumque subditis. Petens per hoc sacratissimum Vulnus, ejusque pretiosissimum Sanguinem, ut eis dones constans ac fervens tibi placendi, tuamque gloriam promovendi studium, zelum animarum, contemptum sui, specialem mortificationis, Crucisque tuæ amorem.

Depono in sacratissimo Pedis tui sinistri Vulnere omnes in peccato mortali existentes, ut resipiscant. Depono omnes Hæreticos, Schismaticos, Ethnicos, Gentiles, omnesque Infideles, ut vera Fide illuminentur. Depono existentes in proxima occasione peccandi, nè labantur; agonizantes, ut finaliter in gratia sanctificante perseverent: tentatos ut vincant, ægros ut sanentur; captivos & incarceratos, ut eliberentur; quòvis modò afflictos ut patienter ferant, & consolationem accipiant; innocentes, nè corrumpantur.

Depono tandem in sacratissimo Lateris tui Vulnere, me miserrimum peccatorem: mecum  
verò

verò omnes Consanguineos, Amicos, & Benefactores, petens omnibus per hoc sacratissimum Vulnus, ejusque pretiosissimum Sanguinem, donum finalis in tua gratia perseverantiæ; donum multa bona agendi, & multa innocenter ex tui amore patiendi, gratiam quàm perfectissimè juxta vocationem vivendi, ac tandem sanctè moriendi. Depono omnes inimicos meos, in particulari NN. ama illos Domine JESU toto corde, juxtà sanctissimam voluntatem, bonitatem dignitatèque tuam.

*Memento Defunctorum.*

**M**emento Domine ( præter eos pro quibus hoc Sacrificium applicavi ) Parentum meorum mortuorum, ac specialium Benefactorum NN. Insuper eorum, qui paucis aut nullis suffragiis singulariter juvantur, & qui minimùm satisfati jam habent: dona his omnibus requiem æternam, per Sanguinem tuum pretiosissimum, quem effudisti in circumcissione, in horto, in flagellatione, in spinea coronatione, in fixura manuum, pedum, ac Sacratissimi lateris tui. Peto id à Te, per oculos Tuos lachrymīs & Sanguine offusos, per aures blasphemīs & opprobriīs saturatas, per nares fœtoribus carceris nocturni afflictas, per os felle & acetò potatum. Omnia autem hæc fiant juxta Tuum sanctissimum beneplacitum, propter majorem Tuam gloriam, bonitatem, dignitatem, ut horum enumeratorum animæ eliberatæ, libertatèque Filiorum DEI adeptæ, ac ad visionem

nem Tui beatificam admissã , Te in æternum laudent , benedicant , ament , glorificent.

## PRAXIS

### Celebrandi Missam.

**C**Um Sacrificium Missæ à Christo Domino sit institutum , potissimum in memoriam sue Passionis , adeoque sit vera representatio illius cruenti Sacrificii , quod Christus in ara Crucis , immolatione sui Divini Corporis , & sacri Sanguinis effusione , Patri æterno obtulit , consumavitque ; hinc optimus , & gratia acquirende plenus celebrandi Missam modus est , mystica hujus Sacrificii actione , articulos Passionis Dominicæ applicatâ , opus Redemptionis nostræ , pro mentis affectu recolere.

Nam etsi ipse Christus hic sit Principalis offerens , & oblatio : tamen etiam Sacerdos gerit Personam Christi ; & habitus , seu vestimenta ejus , totaque Missæ actio , habet cum Christi Passione similitudinem.

Porro affectus istos , qui hic inseruntur inter celebrandum Missam , non est opus voce proferre , nè ritus celebrandi varietur : sed mente duntaxat , & corde sunt usurpandi : quod brevissimè fieri potest , si præmeditatio præcedit , & habitus per actus frequentatos acquiratur , non simul , sed per partes ; nunc in una Sacrificii Missæ parte sese exercendo , nunc in altera : prout Spiritus Sanctus dictabit.

Esset quidem optandum , ut in singulis Missæ actionibus , dum aliquod Passionis Christi mysterium recolitur ,

tur, ille quadruplex fructus, Læreticus, Eucharisticus, Satisfactorius, Impetratorius, expresse applicetur tum Celebranti, tum ei, pro quo Sacrificium offertur, v. g. dum Sacerdos manus lavat, & recollit illam Christi humilitatem, ex qua manibus propriis lavit pedes Discipulorum, eosque linteò abstergit, ut mente dicat: JESU ad pedes Discipulorum prostrate, eosque propriis manibus lavans, & linteò abstergens, Te ego affectu omnium Angelorum & Sanctorum tuorum adoro, laudo, benedico, glorifico; Tibi gratias ago; hanc tuam humiliationem Patri aeterno, in satisfactionem peccatorum meorum offero; eorumque veniam, & gratiam ad emendandum suppliciter postulo. Et sic de aliis actionibus infra recensendis. Si tamen hoc expresse ob morosam prolixitatem, non posset fieri; saltem in Introitu, Elevatione, & Comunione hoc fiat; vel saltem post quamvis Missæ actionem, & particulam Passionis Christi recensitam, mente dicas: Miserere mei, & N. cui Sacrum applico. Porro commodum tempus hos actus, intus eliciendi est, cum nominamus hanc vocem: Domine: tunc enim tantillum subsistendum, & mente agendum, quod exterior actio postulat.

## ORDO MISSÆ.

**L** Otio manuum. JESU ad pedes Discipulorum procumbens, eosque manibus propriis lavans, & linteò abstergens. Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

Impo-

*Impositio Hostiæ.* JESU in ultima cæna SS. Eucharistiam instituens, eamque Discipulis porrigens. Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

*Humerale.* JESU in oculis velate, spinis coronate, & arundine in capite percussæ. Miserere mei & N. &c.

*Alba.* JESU apud Herodem veste alba indute, sprete, ac illuse. Miserere mei & N. &c.

*Cingulus.* JESU catenâ & funibus præcinctæ. Miserere mei & N. &c.

*Manipulus.* JESU in manibus tanquam latro ligate. Miserere mei & N. &c.

*Stola.* JESU in collo fune circumdate, & Crucis pondere onerate. Miserere mei & N. &c.

*Casula.* JESU purpureo vestimento indute, & in Crucem acte. Miserere mei & N. &c.

*Vel si placet vitam Christi actam, ante Passionem recolare, induendo vestimenta dic.* Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

*Lotio manuum.* JESU à SS. Patribus antiquis, multis lachrymâs expetite, & bonis eorum operibus, ac meritâ de congruo impetrate. Miserere mei & N. &c.

*Impositio Hostiæ.* JESU per Hostias veteris testamenti præfigurata & invocata. Miserere &c.

*Humerale.* JESU Sanctissimæ Virgini Mariæ ab Angelo Gabriele annuntiate. Miserere mei & N. &c.

*Alba.* JESU carne humana per unionem hypostaticam indute. Miserere mei & N. &c.



*Cingulus.* JESU à SS. Matre in Tua Nativitate falcis ligate, & per infantiam pueritiámque enutrite. Miserere mei & N. &c.

*Manipulus.* JESU laboribus à juventute tua exercite, Parentibusque subdite. Miserere mei & N. &c.

*Stola.* JESU Discipulos in societatem ulteriorum laborum tuorum adsciscens. Miserere mei & N. &c.

*Casula.* JESU onus Evangelii prædicandi assumens, illudque indefessè exercens. Miserere &c.

*Egressus è Sacrificio ad Altare.* JESU de canaliculo ad hortum Gethsemani progrediens.

*Descensus ab Altari.* JESU à Discipulis adorandum avulso.

*Confiteor.* JESU in horto marens, in terram prostrate, Patrem orans, sanguine sudans, ab Angelo confortate, in voluntatem Patris Te resignans.

*Ascensus ad Altare.* JESU hostibus tuis obviam prodiens.

*Osculum Altaris.* JESU à Juda, fraudulento osculo tradite, capte, ligate, à Discipulis derelictæ.

*Introitus.* JESU in domo Annæ crudeli alapa percusse.

*Kyrie eleison.* JESU à Petro ter abnegate.

*Gloria in Excelsis.* JESU coram Caipha, & maligno Concilio, falso accusate, alapis & colaphis percusse, conspate reusque mortis judicate.

Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

*Dominus vobiscum.* JESU Petrum lapsum respiciens, eumque ad amaras lachrymas adducens.

*Collecta, Epistola &c.* JESU in foetidum carcerem conjecte, ibique tetro odore, ac multis injuriis, & opprobriis, tota nocte, propter nocturna hominum scelera, atrocissime divexate.

*Munda cor meum.* JESU manè iterum ante Caipham & impium Concilium constitute, iterumque reus mortis judicate.

*Evangelium.* JESU ad Pilatum in vinculis adducte, inique accusate, multis opprobriis & blasphemis afflicte.

*Symbolum.* JESU ab impio Rege Herode, veste alba indute, sprete, & illuse.

*Offertorium.* JESU ad Pilatum reducte, vestibus denudate, ad columnam alligate, flagris crudeliter caese, & lividis cruentisque plagis toto corpore cooperte.

*Infusio Calicis.* JESU spinis coronate, chlamide purpurea indute, arundine percusse, innumeris opprobriis saturate.

*Oblata Cruce signans.* JESU de suggestu Praetorii populo ostense, Barabbæ latroni postposito, ad Crucem horrendis clamoribus postulate.

*Lotio manuum.* JESU ad Crucem à Pilato condemnate, & gratias pro decreto hoc, Deo Patri agens.

Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

Inclit

*Inclinatus Sacerd: orat in medio.* JESU Cruce onerate, & sub ejus pondere fatiscens.

*Orate fratres.* JESU Matri Sanctissimæ, & piis mulieribus valedicens, ac Veronicæ faciem in linteo expressam relinquens.

*Præfatio.* JESU montem Calvariæ cum Cruce conscendens.

*Sanctus, Sanctus.* JESU ad supplicium Crucis præconizate.

*Osculum Altaris.* JESU vinò Myrrhatò cum felle mixtò potate.

*Cruces super oblata formantur.* JESU Crucem pro te configendo terebrari, & clavos maleòsque expediri intuens.

*Memento.* JESU coronâ spineâ vestibúsque spoliate, in Crucem prostrate, & Passionem tuam pro nobis Patri offerens.

*Communicantes.* JESU Electorum tuorum ante Crucifixionem singulariter memor.

*Expanduntur manus super oblata.* JESU in Cruce extense, & in Sacro pectore disrupte, ac in totis artubus divulse.

*Cruces formantur.* JESU in manibus, pedibusque vulnerate, & Cruci confixe, ac spineâ Coronâ ultimò redimite.

*Elevatio Hostia.* JESU in Cruce elevate, in profundam scrobem demisse, hostiam Te DEO Patri pro nobis immolans.

*Elevatio Calicis.* JESU copiosum sanguinem de vulneribus profundens.

Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

*Cruces formantur post Elev.* JESU innumeris  
blasphemis & opprobriis in Cruce saturate.

*Osculatur Altare inclinatus.* JESU pro tuis  
hostibus Patrem deprecans.

*Cruce signat Hostiam, Calicem, & se.* JESU  
vestimenta tua inter milites dividi, cum do-  
lore intuens.

*Memento Mortuorum.* JESU latroni Paradi-  
sum promittens, Matri Joannem, & Joanni  
Matrem commendans.

*Nobis quoque peccatoribus.* JESU derelictum  
Te à DEO Patre conquerens.

*Signat oblata.* JESU sitio gemebundè cla-  
mans.

*Signat Hostiâ Calicem.* JESU felle & acetô,  
in siti ardentissima potate.

*Cooperit Calicem.* JESU Consumatum est,  
edicens.

*Pater noster.* JESU in manus DEI Patris Spi-  
ritum tuum commendans.

*Patenâ se signat; eamque Hostiâ supponit.* JE-  
SU inter atrocissimos dolores, in Cruce ago-  
nizans.

*Fractio Hostia.* JESU in Cruce per separa-  
tionem animæ à corpore, moriens.

*Particulam Calici immittit.* JESU secundum  
animam in limbum descendens.

*Agnus DEI 1.* JESU lanceâ in latere trans-  
fixe. 2. à Centurione pro justo. 3. à turba: pro  
Filio DEI agnite.

Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

*Inclinatus Sacerdos orat.* JESU, ut Corpus Tuum sanctissimum de Cruce deponeretur, à Pilato postulate, & impetrate.

*Panem Cœlestem.* JESU à Josepho & Nicodemo de Cruce deposite.

*Domine non sum dignus.* JESU in ulnis dolorosæ Virginis Matris collocata, ejusque lachrymis amarissimis perfusa, aromatibus à Nicodemo & Josepho inuncta, Sindone mundâ involute.

*Sumptio Hostiæ.* JESU à dilectis Tuis amicis, cum funebri luctu, sepulchro illate, & tumulate.

*Sumptio Calicis.* JESU cujus pretiosum Sanguinem dispersum, Angeli cum magna reverentia collegerunt, & honorificè adorârunt, usque ad Resurrectionem asservârunt.

*Post Communio.* JESU gloriosè ex monumento resurgens.

*Dominus vobiscum.* JESU post Resurrectionem Tuam, primùm Matri sanctissimæ, dein de Magdalensæ, ac Discipulis apparens.

*Collecta.* JESU per quadraginta dies post Resurrectionem Tuam cum Discipulis conversate.

*Ite Missa est.* JESU Discipulos è cœnaculo in montem Oliveti educens.

*Benedicat vos.* JESU Discipulis valedicens, & in Cœlum cum gloria

Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

ascendens. Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

*Evangelium S. Joannis.* JESU Spiritum S. in Discipulos è Cœlo mittens, eisque variarum genera lingvarum ad Evangelium prædicandum tribuens. Miserere mei & N. cui Sacrificium hoc applico.

~~MISSA POST COMMUNIONEM~~

## P R A X I S

Gratiarum actionis post Missam vel Communionem faciendæ.

**P**eractâ Missâ, permagni refert, nosse uti illo tempore, quò apud nos Christus demoratur, & tanti hospitis frui presentia. Neque enim tempus ad negotia salutis agenda magis opportunum habere possumus, quàm cum ipsum salutis Authorem intra nos habemus. Si quispiam invitasset amicum, sed mox, quasi tadio correptus, Domò jam exceptum desereret, & nescio ad quæ ludicra sese converteret, non dignatus hospitem familiari alloquiò, aut ullò benevolentia vel humanitatis officio; nonnè hoc inurbanum, & indignum esse diceret. Quid igitur de iis dicendum, qui DEO in domum suam receptò, mox dorsum obvertunt, nec curant cum eo paulisper conversari: quid hoc est, nisi vilipendere hospitem; imò etiam graviter offendere, maximè cum sit ille hospes, qui ad te venit, non ut respiciatur à te: vel dicitur: sed ut respicias te, ac dicit. Quid ergo sis properas? quid

quid præter DEum tuum queris? plus ille te docebit, quam omnes libri; plus recreabit, quam omnes amici; plus boni præstabit, quam omnes mundi artes, & opes.

Praxis ergo seu exercitium tractandi cum Christo, post Missam peractam, ad 4. capita revocabitur. Ad cultum Latrevticum seu adorationem; ad Gratiarum actionem; ad satisfactivam oblationem, ad impetrationem.

### Cultus Latrevticus.

Ut ergò excites te magis ad debitam tantæ Majestatis adorationem; exerce Actus viva Fidei, Spei, Charitatis mixtis affectibus humilitatis, reverentia, admirationis &c.

**O** Sapientia infinita! ô æterna Veritas! ô Bonitas immensa! quæ nec falli, nec fallere potes, credo in Te & credo Tibi in omnibus, quæ nobis revelâsti, & quæ per Ecclesiam tuam credenda proponis. Imprimis verò credo, Te in hoc sanctissimo Sacramento esse præsentem, prout apertis verbis asseruisti; quibus plus tribuo, quam ingenio meo, omnibusque sensibus; & pro hac Fide, per Tuam gratiam mori sum paratus. Spero in Te, ô ineffabilis Bonitas, confidens infinitæ misericordiæ Tuæ, & pretiosissimis Tuis meritis, daturum Te mihi veniam, gratiam, & gloriam. Amo, & amabo Te, ac omnia, quæ Tu amas propter Te, ô fons inexhauste omni boni, quia Tu omni amore

dignus es. Gaudeo de infinita perfectione, beatitudine, & amabilitate Tua, & de omni obsequio, laude, honore, & gloria, ab Electis Tuis, & creaturis omnibus unquam Tibi reddita, & in æternum reddenda. Te Tuumque in omnibus beneplacitum amplector, omnique possibili reverentia, fiducia, amoris, & pietatis affectu veneror, & exosculor. Quidquid in omnem æternitatem egero, aut fuero passus; cedat ad Tuam gloriam. Totus sum Tuus, fac de me, quidquid vis nunc & in æternum. Nihil ergo de veritate præsentia Tuæ dubitans, Te supplex adoro, benedico, glorifico. Utinam verò eò Te modò adorare, benedicere, glorificare valeam, quò Te tot millia Angelorum, Sanctorumque Tuorum in Cælis adorant, benedicunt, glorificant. O Clementissime Salvator, quàm syavis ac mitis es, multaque misericordiæ omnibus invocantibus Te? Cùm enim non essemus, Divinâ potentiâ creasti nos: cùm inimici tui essemus, è cælo veniens mirâ sapientiâ redemisti nos: ut verò nos miseros ac debiles in hoc exilio pasceres & conservares; tot Sacramentis, totque auxiliis gratiæ Tuæ Ecclesiam Tuam instruxisti; imò Corpus & Sanguinem Tuum, id est, Te ipsum ineffabili bonitate & modò prorsus admirabili, in hoc Sacramento nobis dedisti. O charitas, ô pietas, ô novum & grande mysterium! Tunc DEUS meus ad me venire dignaris? Rex ac Dominus summæ Majestatis ad servum infimum; DEUS ad ho-



minem; Creator ad creaturam? Unde hoc mihi,  
 ut Tu Domine venias ad me, à quo abire po-  
 teras, imò debueras; quia homo peccator sum?  
 Quid enim est homo, quòd memor es ejus, aut  
 filius hominis, quoniam visitas eum? An nescis,  
 quis sim ego? Pulvis utique & cinis, vas for-  
 didum, & esca vermium, & ad hunc Tu de coelo  
 venis? O DEUS & Dominus noster, quàm ad-  
 mirabile est Nomen Tuum in universa terra?  
 Cui proinde unà mecum omne genu flectatur,  
 coelestium, terrestrium, & infernorum, nunc &  
 in sæcula sæculorum.

Gratiarum actio.

*Hic exerce actus gratitudinis, laudationis DEI, &  
 alios ad hoc invita.*

**Q**uid retribuam Domino pro omnibus, quæ  
 retribuit mihi? Utinam aperiantur labia  
 mea, & repleatur os meum laude, ut cantem  
 gloriam Tuam, tota die magnitudinem Tuam,  
 & enarrem universa mirabilia Tua. Magnificet  
 anima mea Dominum, tot tantisque affecta be-  
 neficiis, & exultet spiritus meus in DEO salu-  
 tari meo; quia respexit humilitatem servi sui, &  
 fecit mihi magna, qui potens est, & esurien-  
 tem implevit bonis. Benedic ergo nunc anima  
 mea Domino, & omnia, quæ intrà me sunt  
 Nomini sancto ejus; qui propitiatur omnibus  
 peccatis tuis, qui sanat, per hujus Sacramenti  
 virtutem, omnes infirmitates tuas, &c. Magnus

Tu es Domine, & laudabilis nimis, quis Tuas enarrabit potentias? quis auditas faciet omnes laudes Tuas? Ego quidem, etsi omnia membra mea verterentur in linguas, & omnes vitæ meæ respirationes transirent in Tui laudes, & gratiarum actiones; tamen longè minor essem cunctis miserationibus tuis: unde agnoscens insufficientiam meam, id unum votis omnibus exopto, ut omnes Creaturæ Tuæ, mecum & pro me laudent, ac benedicant Nomen sanctum Tuum in aeternum.

Sed ante omnia ó Clementissime DEus, accipe laudes & gratiarum actiones, quas tibi Unigenitus Filius Tuus Salvator noster, in assumpta Humanitate, à primo suæ incarnationis instanti, toto vitæ suæ decursu persolvit. Et illas præcipuè, quas instituens hoc Sacramentum, & quasi jam tum agnoscens, impares nos esse gratiis tanto beneficio referendis, elevatis in Cælum oculis ad Te DEum Patrem suum Omnipotentem, nomine omnium Nostrum, Tibi gratias egit.

Suscipe ó piissime Pater, & illas gratiarum actiones, quas Beatissima Virgo, Unigeniti Filii Tui Mater Tibi obtulit, quando eum, quem ego nunc pectori meo inclusum complector, ipsa castissimis suis visceribus concepit, gestavit & peperit. Nec non & illas, quas toto vitæ suæ tempore, & potissimum, quoties jam sublatum in cælos, in Sacramento recepit, ex ardenti

cordis desiderio, & intima devotione persolvit.

Benedicant quoque & laudent Te omnes Angelici Spiritus, qui throno Majestatis Tuæ jugiter trementes assistunt, & cantant incessabili voce dicentes: Sanctus, Sanctus, Sanctus.

Desidero quoque ex toto corde, ut omnes Sancti & amici Tui, Tecum modò regnantes in cælis, quorum Communionem credimus, meam insufficientiam compensent, suis dignissimis laudibus, quas unquam in terra, in usu & veneratione hujus Sacramenti devotissimè obtulerunt, & quas Tibi modò decantant, cum revelata facie comedunt panem vitæ, & torrente voluptatis Tuæ potantur. Participem me fac DEUS meus omnium timentium Te, & custodientium mandata Tua.

O utinam pariter omnium piorum affectus, fervores, & omnia Tibi in terris placentium vota, desideria, & merita, in me unum colligere possem, atque sic tota animi intensione Te amare, & honorare, pro tanto, quò me in hoc Sacramento dignaris, amore & honore.

Profiteor enim, si, quotquot in mundo fuerunt, sunt, aut erunt devotorum, qui debita cum præparatione, devotione, & fructu, Divinissimum hoc Sacramentum unquam acceperunt vel accipient; si inquam, illorum omnium conatus, desideria, & grati, piique affectus, in me unum concurrerent; libens sanè & ultro omnia

prorsùs in laudem & gloriam Nominis Tui, debitamque gratiarum actionem converterem.

Et tamen ingenuè fateor, servus inutilis essem, nec Te condignè laudare possem; quia major es omni laude. Sed parce mihi Domine, quia inops & pauper sum ego: saltèm igitur desiderium pauperis, seu hominem bonæ voluntatis non despicias. O utinam benedicant omnia opera Domini Domino, laudent, & superexaltent eum in sæcula.

#### Oblatio Satisfactiva.

*Offer DEO Patri Christum cum ejus meritis, ac teipsum offer Christo.*

**O**Pater misericordiarum, grandis est, & laudabilis super omnia, immensa illa Charitas Tua, quâ sic mundum dilexisti, ut Filium Tuum Unigenitum dares; ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam. Quid Tibi pro tanta Charitate ego vilis creatura retribuam? Ecce illum ipsum dilectissimum Filium Tuum offero Tibi, mi Pater, quem pro salute mea tam amanter obtulisti, & in hoc Sacrificio, quod pro jugi illius beneficii memoria celebramus, tam gratiosè offerendum & sumendum dedisti.

Quem potius Tibi offeram, ô Pater æterne, quàm Filium Tuum dilectum, in quo Tibi bene complacuisti? Quem alium dirigam intercessorem Tibi ego reus, nisi hunc, qui est propitiatio  
pro

pro peccatis meis, Advocatus, Pontifex summus, non alieno sed proprio sanguine perfusus, Hostia Sancta, Agnus sine macula, qui peccatum non fecit; sed abstulit peccata mundi, & langviores nostros livore suo sanavit.

Ecce spes mea, tota fiducia mea, Christus JESUS Filius Tuus, Salvator meus: noli, quæso despiciere hanc oblationem, quamvis id mereatur vilitas offerentis; sed aspice, precor, propitiùs, quia major est in infinitum dignitas oblati. Respice in faciem Christi Tui, qui Tibi pro nostra salute factus est obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis.

Aspice Pater piissimum Filium Tuum, pro me tam impia & crudelia passum: respice in eum, qui passus est, & reminiscere benignè, pro quibus passus. Nonnè hic est innocens ille, quem, ut servum redimeres, Filium tradidisti? Recole piissime Pater, quia hic est ille, quem etsi ex Tua Essentia genuisti, meæ tamen carnis participem fieri voluisti, ut factus consors meæ Humanitatis, consortem me faceret suæ Divinitatis. Attende in Filio, quod Te moveat, misereri servo; & dum dilecti Filii Tibi patent vulnera; mea quæso tegantur scelera; & quia caro Te laceffivit ad iram, caro Te obsecro, flectat ad misericordiam, & veniam.

Suscipe igitur, O Sancte Pater, Omnipotens, æterne DEUS, hanc sanctam & immaculatam Hostiam Filii Tui, quam ego indignus famulus

tus

lus Tuus offero Tibi, unà cum omnibus virtutibus, meritis, vulneribus, cruciatibus, plagis, suspiriis, cum omnibus sacri sudoris, & cruoris ejus guttis.

In unione illius amoris, quò ipse Tibi in ara Crucis semetipsum obtulit; in laudem & gloriam Nominis Tui; in gratiarum actionem, pro omnibus beneficiis Tuis, mihi totique generi humano collatis.

In expiationem quoque peccatorum meorum; in suppletionem omnium defectuum meorum; in solatium & refrigerium omnium fidelium vivorum & defunctorum &c. &c. per eundem, quem hic offero, Dominum nostrum Filium Tuum. O Amantissime Salvator, quàm magna est super me misericordia Tua, quem, etsi vilem & indignum peccatorem, emisti tam magnò pretiò, nimirum Sanguine Tuo pretiosissimo. Nam ut me satanæ mancipium liberares, Tu verus DEI Filius obtulisti Temetipsum in ara Crucis DEO Patri in Redemptionis pretium; ut verò me pasceres & confortares, Temetipsum nunc mihi in cibum dedisti. Quid retribuam Domino, cum pauper & inops sim ego, pro omnibus, quæ retribuit mihi? an vis Tibi præberi cor meum; nonne DEO subjecta erit anima mea, à quo omne salutare meum? Nonne animam meam jure sibi vendicat, qui pro ea animam suam posuit. Paratum cor meum DEUS, paratum cor meum; accipe me totum, qui me totum fecisti: & cum

totus periissem, pro me Te totum dedisti. Verum quæ commutatio? si pro Te reddam me: nempe pro Domino servum, pro DEO hominem, pro Sancto & justo iniquum, & impium, pro agno immaculato, fordidum peccatorem. Sed Tu Domine, qui dignum habuisti me, pro quo dares non alium quam Te, nunc quoque suppliciter rogo, nè avertas faciem Tuam à me, neque despicias me DEUS salutaris meus. Suscipe servum Tuum in bonum; qui accepisti pro me formam servi. Suscipe hominem, qui pro me factus es homo. Suscipe peccatorem & ovem perditam, qui es Pastor bonus, & Agnus sine macula, tollens peccata mundi.

Suscipe pariter obsequium servitutis meæ, quod oculis Tuæ Majestatis indignus obtuli, in unione illius Sacrificii, in quo Tu Temetipsum pro me DEO Patri in ara Crucis Hostiam obtulisti. Conjunge vile servitium meum cum omnibus, quæ egisti; & passus es ex perfectissima charitate, & obedientia, & cum divitiis satisfactionum ac meritorum Tuorum, Patri æterno illud offerre digneris; ut de Tua abundantia ditetur mea inopia; & quam ex me ipso nullatenus mereor, Te mediante, gratiam obtineam. In manus Tuas commendo spiritum meum, Domine DEUS veritatis, qui me redemisti. Tibi deinceps adhærere bonum mihi est, & ponere in Te spem meam. Quid enim mihi sit in cælo, & à Te quid velim super terram?

Tu enim es pars hereditatis meae, & calicis mei,  
Tu es qui restitutus es hereditatem meam  
mihi.

### Impetratio.

*Nè dubites hìc avidè, & instanter multa petere, tibi ipsi & proximis thesaurum hìc infinitum habes Cœlestium divitiarum. Aviditas petentis, donantis liberalitatem provocat. Dilata os tuum, & DEUS implebit illud.*

**O** Clementissime Salvator in multitudine misericordiae & bonitatis Tuae introivi ad Altare Tuum, à quo conscius miseriae & iniquitatis meae, meritò abstinere debueram, nè fortè accessu temerario reus fierem Corporis & Sanguinis Tui. Verùm Tu dulcissime Domine, delicta juventutis meae & ignorantias meas nè memineris, sed potius reminiscere miserationum Tuarum, ut non intres in iudicium cum servo Tuo, quia non justificabitur in conspectu Tuo omnis vivens. Si enim iniquitates observaveris Domine, Domine, quis sustinebit? quis accedere ad mensam Tuam audebit? quis feret rigorem iustitiae Tuae? aut quis subsistet in conspectu Divinae Majestatis Tuae, in quo etiam Caeli non sunt mundi?

Ecce O Domine confiteor adversum me injuriam meam; Tu quæso remitte impietatem peccati mei. Tibi soli peccavi, & malum coram Te feci. Sed Tu, qui venisti peccatores salvos facere, salva me, nè projicias me à facie  
Tua,



Tua, pro cuius salute Temetipsum spontè tradidisti in pretium, pro cuius alimonia Temetipsum in cibum dedisti. O quanta erit fiducia peccatoris, cui cognita est tanta pietas Salvatoris! Quid erit O Christe Salvator, quod impediat me, nè veniam ad Te, qui à summo Cœlo, causâ salutis meæ venisti ad me. Infirmus quidem & afflictus sum nimis: sed an ideò à facie Tua fugiam? Imò vel ideò solùm ad te veniam, quia infirmus sum: non enim opus est bene habentibus medicò, sed his, qui malè habent: Tu autem solus es Medicus animæ meæ, qui languores nostros Tuo livore sanâsti: sana ergo animam meam, quia peccavi Tibi. Iniquitates meæ, sicut onus grave, gravatæ sunt super me: & quis alleviabit, aut quis portabit onus meum? Tu es ô Domine Agnus DEI, qui tollis peccata mundi: qui bajulâsti Crucem, ut portares nostram iniquitatem: qui dixisti: venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos: Cur ergo ad Te non veniam, qui solus relevare potes peccatorum meorũ sarcinam.

Ego vitiiis, pravisque passionibus coinquinatus sum, & ideò ad Te confugi; quis enim alius mundum faciet, de immundo conceptum semine, nisi Tu Domine, qui lavisti nos à peccatis nostris in Sanguine Tuo. Lava ergo me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.

Ego sum filius ille prodigus & inobediens, qui à Te profugus, omnem consumpsi substantiam;

tiam; & nunc extremam patior inopiam: quò  
 ibo, si ad Te non redeo amantissime mi Pater?  
 Tu enim es Pater misericordiarum, & DEus to-  
 tius consolationis, qui semper recipis in gratiam  
 Filios ad Te revertentes, eosque affectu pater-  
 no foves. Ego quidem non sum dignus dici  
 filius Tuus; Tu nihilominus vis haberi & esse  
 Pater meus. Sis itaque mihi propitius & cle-  
 mens: recipe exulem filium, operias nudum,  
 reficias esurientem, dices inopem. Quomodo  
 miseretur Pater filiorum, sic miserere mei, ó  
 misericors & miserator Domine: nunquid enim  
 lætaris in morte & perditione peccatoris, qui  
 ut ego viverem, pro me dignatus es mori. Ec-  
 ce, quâ fiduciâ ad Te venio, O Christe Salva-  
 tor, quamvis sim homo peccator: sed Tu par-  
 ce mihi per infinitam misericordiam Tuam, si  
 non eâ, quâ par erat curâ, præparatione, ac  
 devotione tremendum hoc egi Mysterium. Me-  
 morare Domine, quæ sit mea substantia: spiri-  
 tus quidem promptus est, caro autem infirma;  
 & terrena inhabitatio deprimit sensum multa  
 cogitantem. Domine ante Te omne desiderium  
 meum, & gemitus meus à Te non est abscon-  
 ditus.

O Benignissime DEus, cupio ex toto corde  
 Tibi servire deinceps in iustitia & sanctitate,  
 omnibus diebus vitæ meæ: utinam dirigantur  
 vitæ meæ ad custodiendas justificationes Tuas.  
 Hoc votis omnibus desidero, ut cor meum ab  
 omni-

omnibus rebus creatis abstraham, Tibique totus uniar, ut per hujus Sacramenti virtutem, ego in Te & Tu in me maneat. Tibi adhærere cupio, quia Tu es DEUS Salvator meus, Dux, Medicus, Magister, imò Pater meus & omnia. Utinam exhibeam corpus meum hostiam viventem, sanctam, Tibi placentem; vivam ego, jam non ego, vivat verò in me Christus, quem intrà meipsum habeo. Juravi ò DEUS & statui custodire judicia justitiæ Tuæ.

Verùm ò Domine, velle quidem mihi adjacet, perficere autem non invenio; quia in membris meis reperio aliam legem, repugnantem legi mentis meæ, ut, non quod volo bonum, hoc faciam. Ad Te itaque ò Domine levavi oculos meos, quia imperfectum meum vident oculi Tui. Tu respice precor oculis misericordiæ Tuæ infirmitatem meam: nam sinè Te nihil boni facere possumus; ex Te autem est omnis sufficientia nostra. Tu itaque deduc me Domine in semitam mandatorum Tuorum, quia ipsam volui.

Eripe me de inimicis meis Domine, qui parati in conspectu meo mensam, cujus nunc factus sum particeps, adversus eos, qui tribulant me: fac mecum signum in bonum, ut videant, qui oderunt me & confundantur; quia Tu Domine adjuvisti me & consolatus es me.

Da mihi intellectum & scrutabor legem Tuam, & custodiam illam in toto corde meo. Proba me ò Deus & scito cor meum; interroga me, & co-

gnosce semitas meas; & vide, si via iniquitatis in me est, & deduc me in viam æternam: dirige in conspectu Tuo viam meam, ut declinem à via, cujus novissima ducunt ad mortem. O Scrutator cordis mei, vides, quàm sim fragilis & pronus ad hoc N. vel illud vitium: ego quidem lapsus cavere firmiter propono; sed tamen labar; nisi Tu manum Tuam supponas: adjuva ergo infirmitatem meam gratiâ Tuâ. O Christe JESU mitis & humilis corde, qui humilias Te ad manus cujuslibet etiam indigni Sacerdotis, qui demittis Te ad species panis & vini; adeoque à multis viliter, & contemptim tractaris; da mihi gratiam Tuam, ut non exaltetur cor meum; neque elati sint oculi mei; neque ambulavi, in magnis & mirabilibus super me.

O mi Domine! qui cùm dives esses, pauperis servi formam accepisti: inclina cor meum in testimonia Tua, & non in avaritiam, ut delecter in via testimoniorum Tuorum, sicut in omnibus divitiis.

O Agne immaculate! qui de Virgine nasci voluisti; da mihi puritatem mentis & corporis; per illud, quod hinc nobis præbes, vinum germinans virgines.

O Christe JESU! qui tanquam Agnus innocens, ductus es ad victimam, totque injurias & opprobria passus; da mihi spiritum patientiæ & mansuetudinis.

O Christe Salvator! qui in extrema siti, potatus

tatus es felle & aceto, & omnes spiritus delicias in hoc Sacramento nobis parasti; aufer à me ventris concupiscentias, ut Tibi DEO meo seruiam; non ventri, aut voluptati.

O Domine, qui in horto, sanguineo sudore manans, prolixè, & ferventissimè orasti; fac, ut laudem Te, extoto corde; nec dormitet anima mea præ tardio, in cultu ac servitio Tuo.

O dulcissime Salvator cordium! Tu nôsti, quid sit in homine, qui omnes vias meas consideras: Tu scis optimè, quibus in hoc statu & officio, in quo per gratiam Tuam sum constitutus, virtutibus & donis magis indigeam. Tribue itaque mihi gratiam Tuam, qui tam copiosum gratiæ Authorem, nobis in hoc Sacramento dedisti, & me nunc ad illius participationem tam clementer admisisti. Quæ autem non obvenient bona illi, ad quem divertere dignatur fons ipse bonorum! Ingressus aliquando in domum Zachæi, dixisti: Hodie huic domui salus facta est. Jam es ingressus, ô Christe, domum animæ meæ. Dic ergo illi quæso: Salus Tua ego sum; quia Tuum dicere, est facere; & Tu solus es DEus Salvator meus.

Adjuva me DEus salutaris meus, & propter gloriam Nominis Tui libera me, & salva me, quid est enim JESUS, nisi Salvator? verè non est aliud Nomen sub cælo, datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri. Cor mundum crea in me DEus, & spiritum rectum innova in

visceribus meis. Redde mihi lætitiã salutariſ Tui, & ſpiritu principali confirma me. O Domine, qui tam dignanter veniſti ad me, non dimittam Te, niſi benedixeris mihi; qui aperis manum Tuam, & imples omne animal benedictione. O utinam accipiam benedictionem à Domino, & miſericordiam à DEO ſalutari meo! quatenus eam de virtute in virtutem; donec Te clarè videam DEum Deorum in Sion, quem nunc velatum in Sacramento, & per ſpeculum in ænigmate video. O Domine, qui neminem vis perire, ſed omnes homines ſalvos fieri, ideòque pro omnibus mortem ſubiſti, & hoc Sacramentum inſtituiſti; ſalvos fac ſervos Tuos, DEus meus, ſperantes in Te. Memor eſto Congregationis Tuæ, quam poſſediſti ab initio. Salvum fac populum Tuum Domine, & benedic hereditati Tuæ, & rege eos, & extolle illos in æternum. Subveni quæſo famulis Tuis, quos pretioſo ſanguine redemiſti. Mitte eis Domine auxilium de Sancto, & de Sion tuere eos.

Miferere Amicorum, Benefactorumque meorum NN. Communica illis meritum pretioſi Sanguinis Tui, & Paſſionis Tuæ, ut ope gratiæ Tuæ, ſic vitam præſentem inſtituant, ut tandem in Coelis æternæ vitæ præmium recipiant. *Memineris hic etiam defunctorum.*

O Dulciſſima Virgo Mater! quæ eundem Dominum, quem ego modò ſuſcepi, de Spiritu Sancto conceptum, in ſacratiffimo utero Tuo  
di-

dignè portásti, intercede pro me apud eundem Filium Tuum, omnísque negligentíæ, & indignitatis in summi hujus Sacramenti sumptione commissæ, veniam mihi impetra.

Mater misericordiæ, per Te, precor, accessum habeam ad Filium, & per Te nos suscipiat, qui per Te datus est nobis. Excuset apud ipsum integritas Tua culpam nostræ corruptionis, & humilitas Tua DEO tam grata, nostræ veniam impetret vanitatis & superbiæ. Copiosa charitas Tua nostrorum cooperiat multitudinem peccatorum, & fecunditas Tua gloriosa, fecunditatem nobis conferat meritorum. O Domina Nostra, Mediatrix nostra, Advocata nostra, Tuo Filio nos repræsenta, Tuo Filio nos reconcilia, Tuo Filio nos recommenda. Fac ó Benedicta per gratiam, quam meruisti; per misericordiam, quam peperisti; ut qui Te mediante, dignatus est fieri particeps infirmitatis & miseriæ nostræ; Te quoque intercedente, participes nos faciat bonitatis ac gloriæ suæ, JESUS Christus Filius Tuus Dominus noster, qui est super omnia benedictus in sæcula.

O Sancti DEI omnes, qui jam transistis hujus mortalitatis pelagus, & pervenire meruistis ad portum æternæ felicitatis; qui in carne viventes, sic Domino servivistis, ut jam cum ipso sinè fine regnetis: Obsecro vos per vestram charitatem, ut sicut estis securi de vobis, ita fitis solliciti pro nobis. Per ipsum vos rogo, qui vos elegit, qui nunc,

replet in bonis omne desiderium vestrum; estote memores nostri, qui adhuc in mediis naufragii versamur periculis. Subvenite misero peccatori, qui ad portum quietis, quem vos feliciter attigistis, aspiro; ut per vestras orationes, vestro tandem jungar consortio. Sed interim, dum hæreo in via, opus mihi est viatico, quò confortatus feliciter iter conficiam. Viaticum nostrum est Christus ipse Salvator, quò vos satiamini in patria, nos sustentamur in via; donec veniat tempus, quò vobiscum satiemur & nos ab ubertate Domûs DEI. Adeste mihi, quæso, precibus, meritisque vestris, ut Panis ille cœlestis & viaticum Divinum, quod modò sumpsi, præstet mihi robur & tutamen contra omnes infirmitates, pericula, & insidias, ut in fortitudine cibi illius ambulem per hujus mundi desertum, usque ad montem DEI; ibidemque dulcissima illius fruitione jugiter gaudeam, & DEUM unà vobiscum laudem, per omnia sæcula, Amen.



## PARAPHRASIS

IN ORATIONEM DOMINICAM,

*Ante vel post Missam, aut Communionem,  
fructuosè usurpanda.*

**P**ater noster. Potentissime, Sapientissime, Clementissime; qui, ut dulcedinem Tuam in filios Tuos demonstrares, Pane suavissimo de



caelo praestito, esurientes reple, & omnia, quae creasti, tam paternè & mirabiliter alis, atque conservas; adeoque nec mihi supplici Filio Tuo, ut confido, pro Paterna bonitate Tua quidquam denegabis. Unde confidenter nunc levo ad Te oculos meos.

*Qui es in caelis.* Ut oculis misericordiae Tuae, respicias me miserum, exulantem à facie chari Parentis, & inter tot pericula, in terris peregrinantem.

*Sanctificetur Nomen Tuum.* Omnia quaecunque facio, dico, cogito, cedant ad majorem Tui Nominis gloriam: nunc verò praecipuè, cum ad sacra Corporis & Sanguinis Filii Tui mysteria venio: hoc unum volo, hoc desidero, ut laudetur suprema Tua Majestas, & immensa Tua Bonitas ametur, cui ob summam excellentiam, debetur ab omni creatura omnis Honor & Gloria, aeterna Laus, & Gratiarum actio. Sed quis dignè laudare Te, aut gratias agere Tibi poterit? ecce Filius Tuus dilectus, in Sacrosancta Eucharistia absconditus, in quo Tibi benè complacuit.

*Adveniat Regnum Tuum.* Cujus Regni felicitatem ac delicias in hoc Sacramento praelibamus. Dedisti enim nobis, in pignus futurae gloriae, Corpus & Sanguinem Filii Tui: & sic nos quoque per gratiam adoptionis fecisti Tibi haeredes, cohæredes autem Christi: interim verò dum adhuc in exilio peregrinamur à Domino, fac nos ità hoc sacro pignore uti, quatenus in dies ma-

gis ; magisque in nobis proficiat Regnum Tuum gratiæ ; ut tandem in nos perveniat Regnum Tuum gloriæ.

*Fiat voluntas Tua.* Jubemur enim manducare Carnem Filii Tui, DEI - Hominis, & bibere Sanguinem ejus ; alioquin vitam in nobis non habituri. Quis enim hoc præsumeret, conscius infirmitatis suæ, nisi id tam amanter & diligenter Tu unà cum Filio velles, & præciperes ? Quia ergo ità vis, fiat, quod vis, & quomodò vis : hæc est enim voluntas Tua, Sanctificatio nostra, nempe nos esse sanctos par est, quia Tu Sanctus es, & accedimus ad ipsum Sanctum Sanctorum. Fac igitur Domine, ut hæc sancta non tractemus ; nisi sanctè & religiosè. Unde

*Sicut in celo.* Sancti pleno ore, puro corde, & ardenti desiderio manducant hunc panem vivum revelata facie ; ità & nos *in terra* magnò desiderio & prompto affectu comedamus eum speciebus Sacramentalibus velatum ; donec & nos cum Electis Tuis videamus illum in propria specie, & satiemur ab ubertate Domus Tuæ.

*Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.* Tu, qui das nobis in Te sperantibus escam in tempore opportuno ; Tu, qui aperis manum Tuam, & imple omne animal benedictione ; mihi ne soli deesse poteris ? Nosti Domine, quia non minùs anima quàm corpus indiget cibo, ut vivat : illud enim naturali calore, hæc æstu concupiscentiæ consumitur. Adhuc enè inhiabo filiquis porcorum,

rum, cui in Domo Patris mei vesci licet Pane Filiorum, imò Angelorum, mannâ cœli, & Pane vivo, qui de cœlo descendit? O pretiosa & nobilis esca, sed ô grandis æterni Patris charitas & misericordia! Mihi enim non serenti, nec metenti, nec habenti horrea, datur è cœlo frumentum Electorum & Panis vitæ. Tu Domine seminâsti illum in terris; Tu mortis falce messuisti; eumque in horreo Ecclesiæ Tuæ nutriendis filiis Tuis totum exposuisti. Da ergo mihi Benignissime Pater, ut hoc Pane sapiùs dignè reficiar, imò etiam quotidie ( si non Sacramentaliter, saltèm spiritualiter ) recipiam, quod mihi quotidie profit, quia enim quotidie pecco, ac deficio, an non meritò quotidie etiam remedium accipio, quod vires meas reficiat? O utinam hoc cœlesti Pane & viatico, ità sustenter in hoc deserto, ut in fortitudine cibi illius ambulem usque ad montem DEI.

*Et dimitte nobis debita nostra.* Heu quàm multa & gravia! In multis enim offendimus omnes. Verè nos miseri & inopes, solvendo non fuimus, neque sumus: sed ecce Domine apud Te est misericordia, & copiosa apud Filium Tuum redemptio, quem nostrî misertus, dedisti nobis. Ille justus, impollutus, & innocens per omnia; quod nos debuimus, solvit; quod nos peccavimus, ipse luit, Tuæque Justitiæ abundè satisfacit, donans nobis immensum meritorum suorum thesaurum, & infinitum sui Sanguinis pretium

tium. Hoc autem totum, velut depositum, habemus in pretioso Sanctissimi Sacramenti arario reconditum. Hunc ergo thesaurum nunc Tibi ô Pater æterne offero, ut inde capias, quantum à me pro debitis meis exigis. Ego unde solvam, non habeo; at Filii Tui superabundant merita, ut inde nostra solvantur debita. Propter hunc itaque.

*Dimitte nobis, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Dimittimus, inquam, nè fortè extra vinculum charitatis, indignè tractemus Sacramentum pacis & unitatis, ac frustrà à DEO quaramus misericordiam, si nos ipsam homini negetur. Quæ enim nobis communicatio cum Corpore & Sanguine Domini? Si membris Corporis ejus mystici, id est, proximis nostris, communionem pacis & amoris non jungimur? Oportet nos utique, cùm accedere volumus ad Altare, priùs reconciliari Fratribus nostris, si quid habent adversus nos; & sic venire ad offerendum munus nostrum. Hoc Filius Tuus nos facere docuit, & ipse fecit. Cùm enim esset in cruce, exsolvens omnium debita, dimisit inimicis suis, & pro tortoribus supplex rogavit, dicens: Pater ignosce illis &c. Dimitte mihi itaque debita mea, pro quibus Filius Tuus offert merita sua. His enim seclusis, si iniquitates observaveris, quis sustinebit?

*Et nè nos inducas in tentationem.* O Domine, qui parasti mensam in conspectu nostro, adversus

sus omnes, qui tribulant nos, Panem hic appon-  
nis, qui cor hominis confirmat, adversus omnes  
tentationes mundi, carnis, & dæmonis, da mi-  
hi per hunc cibum cœlestem & vivificum vires &  
robur, ut tentatus non succumbam; sed Tibi  
constanter adhæream: non studeam esse amicus  
hujus mundi, aut conformari huic sæculo; sed  
virtute cœlestis cibi transformer in Te, ut uni  
Tibi placere cupiam, & displicere timeam. Sor-  
deat mihi terra; quia hic cœlum intueor, & mun-  
di totius Dominum complector. Nihil me car-  
nis moveant illecebræ, cui datur Agni immacu-  
lata carne & mannâ cœli vesci; in quo delicias  
longè majores, & omnem saporis suavitatem in-  
venio. Dæmon verò quid poterit in me, quan-  
do mecum est DEUS? Si autem DEUS pro nobis;  
quis contra nos.

*Sed libera nos à malo.* Multis enim in hac vita ca-  
libus, & miseriis, obnoxii sumus, quæ eatenus cen-  
sentur esse mala, quatenus nos fragiles in culpam  
dejiciunt, & abstrahunt à Te, summo bono. Ab-  
lucii autem à summo bono, hoc utique est summum  
malorum. Quem ergo requiremus, qui nos liberet  
à hoc malo; nisi Te fontem omnis boni, & quem  
nobis Advocatum apud Te, omnisque salutis ac  
felicitatis Authorem dedisti JESUM Christum,  
qui nos à peccato, & à morte liberavit in Sangui-  
ne suo. Hoc Mediatore fac, ut omnia nobis  
cooperentur in bonum; quia non est nobis in  
alio aliquo salus. Is ergo prout est verè præsens  
in

in hoc Sacramento ; ità nobiscum sit ubique : ille nos pascat , regat , conservet , protegat , ducat , pro suo clementissimo beneplacito , velut oves pascuæ suæ ? quidquid nobis evenerit , malum non erit , dummodò nos non separet à summo bono ; nam adharere DEO bonum est . Quid enim mihi est in cœlo , & à Te quid volui super terram ?

## PARAPHRASIS

In Orationem

### ANIMA CHRISTI

*Ante vel post Missam , aut Communionem  
fructuosè usurpanda.*

**A**nima Christi, sanctifica me. O anima omnibus Spiritûs Sancti donis & charismatis exornata, sanctifica me, per fidem vivam, per spem firmam, per charitatem perfectam, quam nec ulla tribulatio, nec angustia, nec mors ipsa dissolvat. O anima, quæ per naturalem informationem propria Christi, sis etiam mea, per gratiosam assistentiam & operationem, efficiendo in me sanctas illustrationes, piâsque affectiones.

O anima Christi, esto anima & vita animæ meæ : quia sinè Te vivere est mori ; tecum autem & in Te mori, est vivere in æternum. O anima Christi, Tua memoria meam corroboret ;

Tuus

Tuus intellectus meum illuminet; voluntas Tua, meam Tibi conformet.

*Corpus Christi salva me.* O Corpus, quod non solum in mortem acerbissimam, sed etiam in saluberrimum animæ nostræ cibum, & immortalitatis pharmacum, jugèque Sacrificium, traditum es, salva me O Divinum Caput, in quo sunt reconditi omnes thesauri sapientiæ & scientiæ DEI, governa me. O benignissimi oculi, toties pro me lachrymâ perfusi; respicite me. O lingua Salvatoris, quæ habes verba vitæ æternæ; doce me. O manus potentissimæ, quarum tactu, morbi sunt curati, cæci illuminati, mortui resuscitati, tollite omnes languores & morbos, tum corporis, tum animæ meæ, cæcitate pellite, vitamque gratiæ mihi restituite. Quis mihi det ô speciosi pedes, toti mundo salutem afferentes, ut cum Magdalena vos amplectar, & deosculer, veniamque peccatorum meorum, apud vos reperiam. O amabilissimum pectus, sacrarium Divinitatis, Altare amoris, jungerè cordi meo, illudque amore tuo inflamma. Sic mihi vivere, Christus erit; & mori lucrum.

*Sanguis Christi inebria me.* Ut omnium terrenarum oblationem prorsus oblitus, memor sum solius DEI, eoque unice delecter. Inebria me, ut omnibus tentationibus ad peccatum me impellentibus, generosè usque ad sanguinem semper resistam: Inebria me, ut sicut Tu totus, amore mei, & Corpore Christi fuisti effusus, ita  
&

& ego sanguinem pro eo fundere, mortemque ejus, morte mea compensare sim paratus.

*Aqua lateris Christi lava me.* Amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me. O fons aquæ salientis in vitam æternam, extingue in me malignum carnis concupiscentiæ ardorem, ut nihil præter amorem DEI mei, sitiam. O puteus aquarum viventium, immergo me Tibi; purifica me, ut per apertum Christi latus merear ad cor ejus amplexandum & deosculandum admitti.

*Passio Christi conforta me.* O fortissima Passio, quæ omnia mundi peccata pertulisti, confirma me, ut omnes adversitates in vita mortali occurrentes non solum fortè, sed etiam hilarè animò perferam. Tribue mihi vires, ut injurias & contumelias pro Domino meo JESU Christo generosè sustineam. Corroboram me, ut in hora mortis meæ, non prævaleat contra me inimicus, sed fugiant tunc partes adversæ, & vincat eas Leo de tribu Juda :

*O Bone JESU exaudi me.* Meretur quidem malitia mea, ut repellar à Te; sed invitat infinita bonitas Tua, ut accedam ad Te; & sperem exaudiri à Te. Ergo me ad Thronum gratiæ Tuæ benignè admitte, oculisque Tuæ clementiæ respice, atque aures Tuæ pietatis mihi aperi. Poteritne fieri, ut qui es fons omnis bonitatis, imò ipsa substantialis bonitas, me peccatorem non ex-



exaudias, qui maximos quosque peccatores exaudis, & à gratia Tua non repellis?

*Intra vulnera Tua absconde me.* Nam Sanctissima Vulnera Tua constituisti asylum miserorum: ad illa ergo, conscius quidem multorum peccatorum, plenus tamen fidei & spei, confugio: intra illa me admitte, nè fiam præda hostibus meis, aut nè incidam in manus offensi Domini Judicis que mei. Hic securus latebo, huc misericordias Tuas, ô bone JESU, in æternum cantabo.

*Non permittas me separari à Te.* Meretur quidem multitudo & gravitas scelerum meorum, ut tanquam pulvis ventô validô projiciat à facie terræ, ita me furor iræ Tuæ projicitur à facie Tua: Sed oro Te per sacratissima Vulnera, per Sanguinem pretiosissimum, per acerbissimam Passionem & mortem Tuam, nè projicias me à facie Tua, & Spiritum Sanctum Tuum nè auferas à me. Nam projectus & separatus à Te, mox audire cogeret: DEUS dereliquit eum, persequimini, & comprehendite eum, quia non est, qui eum de manibus nostris eripiat. Proinde iterum atque iterum supplex, ô bone JESU rogo, nè in æternum permittas, me separari à Te.

*Ab hoste maligno defende me.* Circuit nâmq̃ue ille tanquam leo rugiens, quærens, quem devoret. Sed Tu ô Pastor bone defende me, nè quando dicat inimicus: Prævalui adversus eum. Hostis noster malignus, est antiquus ille draco,  
qui

qui ortus est in Paradiso voluntatis, qui caudâ suâ detraxit de cœlo tertiam stellarum partem, qui venenô suô corrupit aquas terræ, ut eas bibentes homines moriantur, qui absorbet fluvium tot populorum infidelium, & habet fiduciam, quod influat etiam Jordanis in os suum. Quis vero me à moribus ejus defendet? quis ex ejus faucibus eruet: nisi Tu Domine, qui confregisti caput draconis magni. Adjuva ergo me, prætende alas Tuas super me, ut sub eas à facie ejus fugiam, & scutô Tuô inexpugnabili, à dentibus ejus, me protege.

Tetendit ille ante pedes nostros, laqueos infinitos, & vias nostras variis replevit discipulis, ad capiendum nos. Quis illas effugiet? nisi Tu, qui es lux vera, eum illumines, dolos detegas, & nè in illos incidat, præcaveas. Ergo Tu Domine libera me à laqueo venantium, & à verbo aspero, ut confitear Tibi dicámque Benedictus Dominus, qui non dedit me in captionem dentibus ejus. Anima mea sicut passer erepta est de laqueo venantium; laqueus contritus est, & ego liberatus sum.

*In hora mortis mee voca me.* Veniet tempus, quando ex hoc instabili mundo, trepidus ibo in domum æternitatis meæ; quando ab omnibus creaturis deserar, & anxius nesciam, quò me vertam. Ergo Tu Pastor bone voca me tunc ovem Tuam perditam, quæ toties renuit audire vocem Tuam. Indignus quidem ego sum no-

mine ovis Tuæ, nam oves Tuæ vocem Tuam audiunt; nihilominus voca me, non meis meritis, sed Tuâ promptus misericordiâ. Quæ enim utilitas in sanguine meo, si descendero in corruptionem?

*Jube me Domine venire ad Te.* Fecisti me Domine ad Te, & inquietum est cor meum, donec requiescat in Te: non potest autem requiescere in Te, nisi prius perveniat ad Te. *Jube me ergo Domine venire ad Te.* Obstant quidem mihi fluctus feri hujus maris, obstant sensibilia ejus oblectamenta, carnis illecebræ, ac Damonis versutix resistunt: Sed si me jusseris venire ad Te, omnia ista securus calcabo, ut potiar Te, ut amplectar Te, ut fruatur Te. Vocas quidem omnes ad Te, & dicis: Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos. Ergo & me non prætermittas: nam ego agnosco atque profiteor Te esse summum bonum meum, ad cujus fruitionem sum creatus; & ego laboro circa vanitates & insanias falsas, oneratusque sum sarcinâ multorum delictorum. *Jube ergo me venire ad Te: ut reficias me, quia Tu solus mihi sufficis.* Quid enim mihi est in cælo, & à Te quid volui super terram, præter Te, DEUS cordis mei, & pars mea DEUS in æternum.

*Ut cum Sanctis Tuis laudem Te in sacula seculorum.* Nam quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad Te

T

DEUS,

DEus. Sitiuit anima mea ad Te DEum, fontem vivum, quando veniam & apparebo ante faciem Tuam; ut illam cum Electis Tuis videam, unaque cum illis Te laudem & glorificem, quamvis illorum consortio sim indignus. Felices, qui jam de pelago ad litus, de exilio ad Patriam, de carcere ad pallatium illud pervenere, in quo Te facie ad faciem contemplantes, torrente voluptatis Tuæ potantur, ac ineffabili, ab ubertate Domûs Tuæ, dulcedine fruuntur. Fac me Domine participem felicitatis eorum, ut unâ cum illis laudem Te in sæcula sæculorum,

A M E N.





PRÆPARATIO  
AD  
MISSAM.

*Oratio præparatoria , cum Indulgen-  
tiis 50. Annorum.*

Ego

**I**N sceleribus à juventute mea , miser,  
vilis , & immundus , terra , & cinis , putre-  
do , vermis , & non homo , qui toties DE-  
**UM** offendi , proximum læsi , mihi non peperci.

Volo

**D**EI voluntate , DEI beneplacitò , DEI dispen-  
satione , misericordiâ , gratiâ , & benigni-  
tate.

Celebrare

**R**em maximam , Angelis non concessam , con-  
tractare , de cœlo Filium DEI advocare , in  
manibus meis , velut in visceribus Matris , ipsum  
complecti , Spiritum Christi suscipere , divina  
mysteria contemplari , Angelorum reverentiam  
& obsequium admirari , Passionis memoriam re-

colere , futuræ gloriæ pignus accipere , vivos & mortuos adjuvare.

Missam ,

**P**assionis Christi repræsentationem , Unigeniti Filii DEI Sacrificium , redemptionem humani generis , Trinitatis gloriam , Angelorum lætitiâ , justorum solatium , peccatorum veniam , vivorum subsidium , mortuorum refrigerium.

Et conficere

**T**Ransubstantiare in Christi Corpus , panem , & in ejus Sanguinem , vinum , omni humilitate , devotione , attentione , & puritate.

Corpus ,

**D**ivinum , verum , vivens , immortale , impassibile , gloriosum , viatorum firmamentum , debiliû robur , animarum nutrimentum.

Et Sanguinem

**Q**ui est peccatorum omnium pretium , lavarum criminum , ablutio macularum , viatorum refectio , fons vitæ , salus mundi , tribulorum condimentum suavissimum.

Domini nostri JESU Christi.

**Q**ui est verus DEUS , & verus Homo , totus in cœlo , totus in terra , totus in universo , omnia continens , omnia complectens , omnia sciens , omnia prospiciens , & omnia disponens.

Juxta Ritus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ.

**C**ui corde , verbô , & opere semper intendo,  
me

me subicere, & conformare, in qua opto firmiter vivere, & fiducialiter mori.

Ad laudem Omnipotentis DEI.

**Q**ui est, qui fuit, & qui futurus est in æternum, ab omnibus laudandus, benedicendus, glorificandus, quarendus, & cognoscendus.

Totiúsque Curiaë Triumphantis.

**Q**uæ est Mater nostra, hæreditas nostra, possessio, habitatio, felicitas, & beatitudo nostra, ubi multitudo laudantium, & benedicientium DEUM, sinè intermissione.

Ad utilitatem meam,

**S**piritualem, & corporalem salutem, ad beneplacitum Divinæ Majestatis, de cujus misericordia omnis utilitas, bonitas, ordinatio, & dispositio vitæ meæ procedit.

Totiúsque Curiaë Militantis.

**Q**uæ est vallis lacrymarum, miseria calamitatum, & militiæ nostra, ubi multitudo languentium, cæcorum, surdorum, claudorum, expectantium cœlestis miserationis consolationem, pacem, & vitam æternam.

Pro omnibus, qui se commendaverunt  
Orationibus meis, in genere, & in specie.

**U**T habeant lumen ad cognoscendum Te, intellectum ad discernendum, quidquid bonum, quidquid sanctum est, liberentur à malis

præteritis , præsentibus , & futuris , & omni tempore , observent præcepta Domini.

Et pro felici Statu Sanctæ Romanæ Ecclesiæ.

**U**T Summus Pontifex N. Sanctus , pius , & iustus in suo regimine conservetur , ut hæresium tempestates penitus profligentur & sedantur , ut Principum Christianorum concordia in perpetuum servetur.

**G**Audium cum pace , emendationem vitæ , spatium veræ pœnitentiæ , gratiam , & consolationem Spiritûs Sancti , perseverantiam in bonis operibus , tribuat nobis Omnipotens , & misericors Dominus , Amen.

*Applicatio Missæ pro vivis , Memento Vivorum N. N.*

1. **M**Ei , Parentum , Fratrum , Sororum , Consanguineorum , & omnium amicorum meorum , ut eis dones , quod voluntati Tuæ placitum , & saluti eorum profuturum esse cognoveris.
2. Omnium , quibus fui gravamen , scandalum , & occasio peccandi.
3. Omnium Benefactorum , & Ministrorum Ecclesiæ DEI Catholicæ.
4. Omnium hæreticorum & infidelium , ad conversionem.
5. Omnium agonizantium , & improvise morientium.

6. Omnis



6. Omnium mihi commissorum in genere, & in specie.
7. Omnium in peccatis obstinatorum.
8. Specialiter Personæ N. N.

*Applicatio Missæ pro Defunctis, Memento Mortuorum.*

1. Animarum Parentum, Fratrum, Sororum, Consanguineorum, & omnium Amicorum meorum.
2. Animarum omnium Benefactorum meorum, in Spiritualibus & temporalibus.
3. Animarum omnium Pontificum, Sacerdotum & Ministrorum Ecclesiæ DEI Catholicæ.
4. Animarum omnium, improvisa morte corporibus exutarum.
5. Animarum, quarum non est specialis memoria.
6. Animarum omnium existentium in Purgatorio.
7. Animarum omnium, mihi in genere & specie commissarum.
8. Specialiter animæ N. N.

*Applicatio perutilis, pro omnibus necessitatibus privatis & publicis.*

**O** Pater misericordiarum, & DEUS totius consolationis. Ecce ego indignus peccator, vocatus in societatem Filii Tui, hoc Sacrificium celebraturus advenio, ad laudem & gloriam SS. Trinitatis, Beatissimæ Virginis MARIE, SS. Angelorum & Custodis mei, Patronorumque meorum,

rum, & hujus S. N. cujus Festivitatem celebrat Mater Ecclesia DEI; Cùm igitur ego indignus peccator, debitas Tibi agere gratias, pro beneficiis in me collatis, dignè facere nequeam. Offero Tibi in hoc Sacrificio omnia merita Unigeniti Filii Tui Domini JESU Christi, charitatem, obedientiam, humilitatem, mansuetudinem, omnes Ejus labores, jejunia, vigiliis, fatigationes, orationes, angustias, dolores; Offero omnia merita Beatissimæ MARIE Virginis, corda inflammata omnium Angelorum, Patriarcharum fidem, Prophetarum constantiam, Apostolorum labores, Martyrum pœnas, Confessorum sanctitatem, Virginum puritatem, totiusque Curiaë cœlestis cogitationes, motusque omnes. Offero omnia Sacrificia, quæ nunc per universum orbem offeruntur. Offero omnium Religiosorum laudes, orationes, mortificationes, curas, in animis juvandis, Sacramentis administrandis, verbo DEI prædicando. Offero omnium iustorum opera, tribulationes, dolores, labores, quibus omnibus voluntatem meam adjungo, & particeps haberi cupio. Intende oculos misericordia Tuæ in Summum Pontificem Romanum N. & in universos Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, Parochos, & in omnes, qui ad statum Clericalem pertinent, miserere omnium Religiosorum, & præsertim in hac Civitate, & nostra Congregatione, ut exactè paupertatem, castitatem, & obedientiam servant. Effunde miserationes Tu-

as in Regem Nostrum N. in omnes Catholicos Reges, in universos Gubernatores Nobiles, Plebejos, in omnes, qui ad statum spectant Sæcularem. Regni Poloniae Civitates & Provincias ab incurſu hostium conserva, à peste, fame, & bello libera, & pacem in diebus nostris concede. Denique offero Tibi hoc Sacrificium, pro omnibus vivis atque defunctis, pro quibus Dominus Noster JESUS Christus, & Ejus Mater, sciunt & volunt me debere orare, & sacrificare, sic oro, obsecro, ac orare, & sacrificare intendo, ac propono, juxta intentionem Sanctæ Catholicæ Ecclesiæ, ego N. Minister, & licet indignus Sacerdos. In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, Amen.

*Oratio post Missam.*

**O** Clementissimæ JESU, gratias Tibi ago, quòd me dulcissimo Corpore, & pretiosissimo Sanguine Tuo reficere voluisti, quòd me ad officium Sacerdotale elegisti, & humiliter rogo, ut remittas mihi universas negligentias meas, & omnia errata mea, quòd Sanctissimum Corpus & Sanguinem Tuum tractavi, & sumpsi tam irreverenter, & indevotè. Parce, quaeso, benignissime DEUS, & remitte omne, quod in hac Missa, tam in ciendis, quàm in agendis vanis cogitationibus, transivi incautè seu negligenter. Eja deprecor Te misericors DEUS, ut Tibi hoc Sacrificium gratum sit, & acceptum,

quod obtuli in laudem Nominis Tui , & Gloriosissimæ Virginis MARIÆ , atque & in honorem S. N. & Electorum Tuorum , pro vivorum & mortuorum salute : da vivis omnibus gratiam , & defunctis requiem , Ecclesiæ pacem & concordiam ; nobis autem peccatoribus fidem rectam , spem firmam , charitatem perfectam , ac tandem vitam sempiternam , Amen.

*Alia post Missam.*

**O** Bone JESU , bone JESU , bone JESU , ô spes mea , refugium meum , salus mea , miserere , miserere , miserere mei , adjuva me Domine , adjuva , & propitius esto mihi peccatori vilissimo , peccatori indignissimo , peccatori abominando , resigno me Tibi totum integrè , fiat semper in me , & de me gratissima voluntas Tua : ô dilecte , dilecte , dilecte , ô charorum omnium charissime , ô Sponse floride , ô Sponse mellifue , ô dulcedo cordis mei , & vita animæ meæ : accede , concrema , & transforma me , ut nihil præter Te vivat in me. Eja mi dulcissime JESU , JESU , JESU , vulnera , vulnera cor meum profundissime , jaculô amoris Tui.

*Ad Beatam MARIAM Virginem.*

**O** Mater pietatis & misericordiæ , Beatissima Virgo MARIA , ad Te confugio toto corde & affectu , & precor pietatem Tuam , intercede pro me ad Dulcissimum JESUM Filium tuum ,  
Salva-

Salvatorem & Redemptorem animæ meæ. Tu autem, ô mi JESU benignissime, solve vincula peccatorum nostrorum, intercedente Beatissima Virgine Genitrice Tua, cum omnibus Sanctis, nos famulos Tuos, Benefactores, atque loca nostra in omni Sanctitate custodi, omnésque consanguinitate, affinitate, familiaritate conjunctos, à vitiis purga, virtutibus illustra, pacem & salutem nobis tribue, hostes visibiles & invisibiles remove, carnalia desideria repelle, aërem salubrem indulge, amicis & inimicis nostris charitatem largire, & urbem hanc, atque locum istum, cum omnibus habitantibus in ea, à peste, fame, & bello conserva, Pontificem Nostrum N. Regem N. Antistitem, & omnes Prælatos, & cunctum populum Christianum, ab omni adversitate custodi, & benedictio Tua sit super nos semper, Amen.

*Ad Sanctum, Cujus ea die Festum celebratur.*

**O** Sancte N. ecce ego miser peccator, de Tuis meritis confisus, obtuli nunc Sacratissimum SACRAMENTUM Corporis & Sanguinis Domini JESU Christi, pro Tuo honore & gloria, precor Te humiliter & devotè, ut pro me hodie intercedere digneris, ut tantum Sacrificium dignè & acceptabile fiat in conspectu Divinæ Majestatis, Tua intercessione, quod suscepi indignus; sit mihi purgatio scelerum, sit fortitudo fragilium, sit contra mundi pericula firmamen-

mentum, fit impetratio veniæ, fit stabilimen-  
 tum gratiæ, medicina vitæ, viaticum meæ pe-  
 regrinationis, fit mihi armatura fidei, & scutum  
 bonæ voluntatis, fit vitiorum meorum evacua-  
 tio, concupiscentiæ & libidinis exterminatio,  
 charitatis & patientiæ, humilitatis & obedientiæ,  
 omniumque virtutum augmentatio, contra infi-  
 dias omnium inimicorum, visibilibus & invisibi-  
 libus, firma defensio, motuum meorum, tam car-  
 nalium, quàm spiritualium, perfecta quie-  
 tatio, in DEO vero firma adhæsiō, at-  
 que finis mei felix consummatio,

A M E N.





# I N D E X.

## Materiarum hujus Libri.

- De Officiis Confessarii.* fol. 3.  
*Quæ esse debeant Confessarii dotes antequam ad Sacramenti hujus administrationem accedat.* fol. 4.  
*Puritas mentis, Puritas intentionis, Zelus animarum, Assiduitas, Humilitas, Scientia, Prudentia, Taciturnitas, Fortitudo.* à fol. 4. ad 10.  
*Quid Confessario agendum, dum Confessionale accedit.* 11.  
*Quid in ipso Confessionis contextu Confessario sit agendum.* 11.  
*De interrogationibus. Quid Confessarius aliquoties interrogare debeat pœnitentes & quos.* 13.  
*Quando, & de quibus interrogare pœnitentes Confessarius debeat.* 16.  
*Quomodo interrogandus sit pœnitens.* 21.  
Pec-

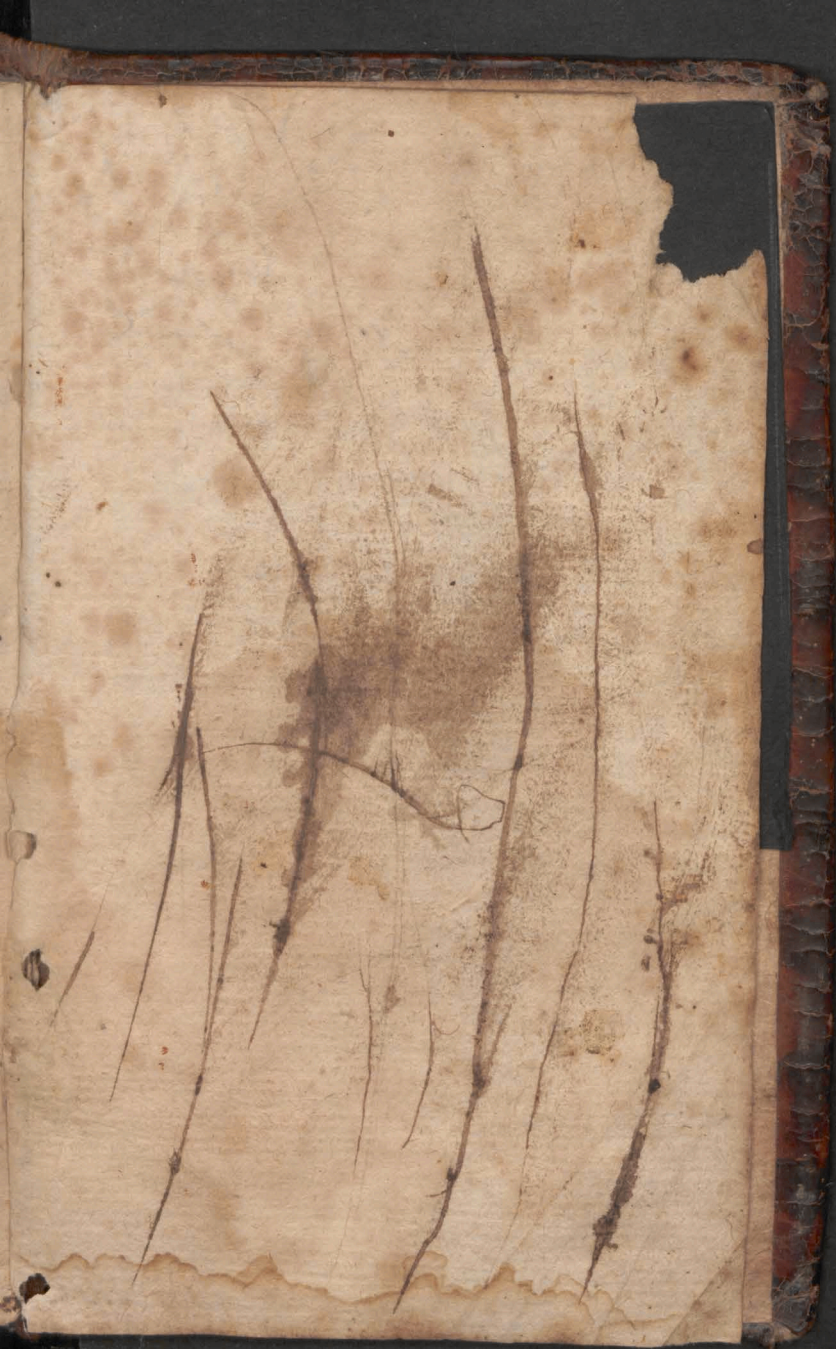
Peccata quædam magis particularia circa quæ pœnitens interrogandus est.	25.
Circa Fidem, circa Spem, circa Amorem DEI, circa Religionem.	à fol. 25. ad 28.
Circa Præcepta Decalogi.	à fol. 31. ad 52.
De Præceptis Ecclesiæ.	53.
De peccatis capitalibus.	à fol. 56. ad 60.
De peccatis variorum statuum ac conditionum.	60.
De dilatione Absolutionis, an aliquando Absolutio neganda sit, vel differenda.	62.
Quibus neganda sit Absolutio.	64.
Quibus Absolutio sit differenda.	67.
De Relapsu ex habitu.	70.
De Relapsu ex aliis causis.	72.
Quamdiu Absolutio differenda.	74.
Quid agendum Confessario, ut pœnitenti dilationem Absolutionis non modo tolerabilem, sed & acceptam reddat.	77.
Quid præscribere Confessarius pœnitenti non absoluto debeat.	79.
De quibusdam casibus difficilioribus in Confessione occurrentibus, Primus casus.	81.
Secundus casus de restitutione.	82.
Tertius casus de inimicitis.	87.
Quar-	



<i>Quartus casus defectus materiae remotae.</i>	89.
<i>Quid peracta peccatorum declaratione faciendum Confessario.</i>	94.
<i>Quomodo pœnitens ad pœnitentiam ex- citandus.</i>	95.
<i>Salutaria quaedam remedia ad relapsum præcavendum.</i>	96.
<i>De impositione pœnitentiæ.</i>	100.
<i>Pœnitentiæ genera ex actis Ecclesiæ Mediolanensis.</i>	105.
<i>De Absolutione.</i>	106.
<i>Monita quaedam Generalia pro Sacer- dotibus animarum curam habentibus.</i>	108.
<i>Regulæ Sacerdotibus curam animarum habentibus, ad vitam rectè instituen- dam perutiles.</i>	121.
<i>Singulis diebus.</i>	122.
<i>Oratio Parochi ad JESUM Christum Summum Pontificem quotidie facien- da.</i>	129.
<i>Singulis Hebdomadis.</i>	130.
<i>Singulis Mensibus.</i>	132.
<i>Singulis Annis.</i>	133.
<i>Monita particularia pro Parochis &amp; Sacerdotibus ruranis.</i>	135.
	Fre-

<i>Frequentiora luxuriæ fomenta hæc, ut plurimum inter rusticos habentur.</i>	145.
<i>Quomodo his malis medendum sit.</i>	146.
<i>Ordo Missæ &amp; ejusdem Rubricæ, à principio Missæ, usque ad Offertorium.</i>	156.
<i>Ab Offertorio, usque ad Orationem Dominicam.</i>	168.
<i>Ab Oratione Dominica, usque ad finem.</i>	188.
<i>Sacerdotis boni munus.</i>	206.
<i>Ordo incensationis Altaris.</i>	223.
<i>Præxes Liturgicæ quadruplicem Sacrificii Missæ fructum variis necessitatibus applicantes.</i>	227.
<i>Præparatio ad Missam &amp; Gratiarum actio.</i>	291.





Wir de Libriden.  
Ob wir die Stifel wischen  
oder Schmieren

1590

